ছূৰা - ২

চেঁউৰী-গাই

(আল বাক্বাৰাহ্ : ৬৭)

মদীনাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহমান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম মীম।

২ এই গ্ৰন্থ— ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই— মুত্তকীসকলৰ কাৰণে (এইখন) পথ প্ৰদৰ্শক।

৩ (মুত্তকী বা ধৰ্মপৰায়ণ এওঁলোক) যিসকলে গায়েবত (বা অদৃশ্য তথা নিৰাকাৰ আল্লাহত) বিশ্বাস ৰাখে; আৰু নামায কায়েম কৰে; আৰু আমি তেওঁলোকক যি ৰিযেক দিছো তাৰ পৰা তেওঁলোকে খৰচ কৰে।

৪ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তোমাৰ ওচৰত যি সমস্ত (বাণী) অৱতাৰণ কৰা হৈছে তাত যিসকলে বিশ্বাস ৰাখে, আৰু তোমাৰ পূৰ্ববতী সকলৰ ওচৰতো যি অৱতাৰণ কৰা হৈছে তাতো (যিসকলে বিশ্বাস কৰে); আৰু আখেৰাত সম্বন্ধে যিসকলে নিজে দৃঢ় বিশ্বাস ৰাখে।

৫ (ইছলামৰ এই পাঁচটা মৌলিক শিক্ষাৰ অনুগামী) এওঁলোকেই তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ ফালৰ পৰা (প্ৰাপ্ত) হেদায়তৰ ওপৰত (প্ৰতিষ্ঠিত হয়); আৰু এওঁলোকে নিজেই হৈছে (ইহকাল আৰু পৰকালত) সফলকাম।

৬ অৱশ্যে যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে, সিহঁতক তুমি সতৰ্ক কৰা বা সিহঁতক সতৰ্ক নকৰা সেইসকলৰ ওচৰত সকলো সমান, সিহঁতে (একোতেই) বিশ্বাস নকৰিব।

৭ আল্লাহে সিহঁতৰ হৃদয়ত মোহৰ মাৰি দিছে আৰু (সেইকাৰণে) সিহঁতৰ কানতো (মোহৰ মাৰি দিয়া হৈছে); আৰু সিহতৰ চকুৰ ওপৰত পৰ্দা (আঁৰি দিয়া হৈছে), ফলতে সিহঁতৰ কাৰণে (নিৰ্ধাৰণ কৰা) আছে কঠোৰ শাস্তি।

পৰিচ্ছেদ - ২

৮ আৰু মানুহবিলাকৰ ভিতৰত (মুনাফিকসকলৰ) কোনো কোনোৱে কয়—"আমি আল্লাহৰ প্ৰতি আৰু আখেৰাতৰ প্ৰতি ঈমান আনিছো", অথচ সিহঁত (প্ৰকৃততে) মুমিনসকলৰ ভিতৰত নহয়।

৯ সিহঁতে আল্লাহ আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে তেওঁলোকৰ লগত প্ৰতাৰণা কৰি আছে। কিন্তু (দৰাচলতে) সিহঁতে প্ৰতাৰণা কৰিছে নিজৰ বাহিৰে আনক নহয়, অথচ সিহঁতে (এই মূৰ্খামী) বুজিব নোৱাৰে।

১০ সিহঁতৰ অন্তৰত (ঈৰ্ষা-বিদ্বেষৰূপী) বেমাৰ (সৃষ্টি) হৈছে, গতিকে আল্লাহে সিহঁতৰ কাৰণে (বেমাৰ আৰু) বঢ়াই দিছে; আৰু সিহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে বেদনাদায়ক শাস্তি, কিয়নো সিহঁতে মিছাহে কৈ আছে।

১১ আৰু যেতিয়াই সিহঁতক কোৱা হয়— "তোমালোকে দুনিয়াত গণ্ডগোল সৃষ্টি নকৰিবা"— সিহঁতে (প্ৰত্যুত্তৰত) কয়— "দৰাচলতে আমি শান্তিকামী।"

১২ (মুছলিমসকলৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰত লিপ্ত হোৱাৰ কাৰণে) সিহঁত নিজেই নিশ্চয়কৈ গণ্ডগোল সৃষ্টিকাৰী নহয়নে? কিন্তু সিহঁতে বুজিব নোৱাৰে।

১৩ আৰু যেতিয়া সিহঁতক কোৱা হয়— "তোমালোকেও ঈমান আনা যেনেকৈ (আন) মানুহবোৰে ঈমান আনিছে", সিহঁতে ক'লে— "আমিও বিশ্বাস কৰিমনে যেনেকৈ মূৰ্খবিলাকে বিশ্বাস কৰিছে?" (দৰাচলতে) সিহঁত নিজেই জানো নিসন্দেহে (সকলোতকৈ বেচি) মূৰ্খ নহয়নে? কিন্তু সিহঁতে (কাৰ্যত একোৱেই) নাজানে।

১৪ আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে তেওঁলোকৰ সৈতে যেতিয়া সিহঁত মিলিত হয় তেতিয়া কয়---'আমি ঈমান আনিছো।' আকৌ যেতিয়া সিহঁত সিহঁতৰ চয়তানবিলাকৰ লগত নিৰিবিলি হয় তেতিয়া কয়— "আমি নিশ্চিয়কৈ তোমালোকৰেই লগত; (মুছলিমসকলৰ লগত) আমি কেৱল মস্কৰাহে কৰিছিলো।"

১৫ আল্লাহে সিহঁতৰ প্ৰতি মস্কৰা ঘূৰাই পঠায়, আৰু সিহঁতৰ অন্যায় ক্ৰিয়াকলাপৰ মাজত পাকঘূৰণি খাবলৈ সিহঁতক এৰি দিয়ে।

১৬ ইহঁতেই সিহঁত যিসকলে পথনিৰ্দেশৰ সলনি পথভ্ৰষ্টতা কিনি লৈছে, গতিকে সিহঁতৰ ব্যৱসায়ে লাভ আনিব নোৱাৰে, আৰু সিহঁত সৎপথপ্ৰাপ্তও নহয়।

১৭ সিহঁতৰ উপমা হৈছে (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ নিচিনা) এজনৰ উদাহৰণৰ দৰে যিজনে (কুৰআনৰূপী) প্ৰদীপ জ্বলালে; কিন্তু যেতিয়া ইয়াৰ চাৰিওকাষৰ সকলো ই আলোকিত কৰিলে তেতিয়া আল্লাহে সিহঁতৰ (চকুৰ) পোহৰ গুছাই নিলে আৰু সিহঁতক এৰি দিলে ঘোৰ অন্ধকাৰত, সেইকাৰণে সিহঁতে (একোৰেই) দেখা নাপায়।

১৮ (সিহঁতৰ ব্যাধি হ'ল) ক'লা, বোবা (আৰু) অন্ধত্ব, গতিকে সিহঁত (সৎপথলৈ) ঘূৰি আহিব নোৱাৰে।

১৯ অথবা (সিহঁতৰ উপমা) আকাশৰ পৰা অহা ধুমুহা বৰষুণৰ দৰে— তাৰ মাজত আছে ঘোপমৰা আন্ধাৰ আৰু বজ্ৰপাত আৰু বিজুলীৰ চমক। (যিবিলাকে ইছলামৰ উন্নতি সহ্য কৰিব নোৱাৰে) সিহঁতে সিহঁতৰ গোটা আঙুলিবোৰ চেপি ধৰে সিহঁতৰ কাণৰ ভিতৰত বজ্ৰৰ শব্দত মৰাৰ ভয়ত। কিন্তু আল্লাহে অবিশ্বাসীসকলক আবৰি ধৰে (সেই কাৰণে সিহঁতে পলাবৰ পথ নাপায়)।

২০ বিদ্যুতৰ চিকমিকনিয়ে সিহঁতৰ দৃষ্টি প্ৰায় চিঙি নিছিল। যিমান বাৰেই সিহঁতৰ কাৰণে ই ঝিলিক দিয়ে সিহঁতে ইয়াৰ মাজত (মুছলিমসকলৰ সৈতে) খোজ কাঢ়ে; আৰু যেতিয়া সিহঁতৰ ওপৰত অন্ধকাৰ নামি আহে, সিহঁতে (মুছলিমৰ লগত খোজ মিলাই চলিলে বিপদত পৰাৰ আশংকা কৰি) থিয় দি ৰয়। অথচ আল্লাহে যদি ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেওঁ নিশ্চয় সিহঁতৰ শ্ৰৱণশক্তি আৰু দৃষ্টিশক্তি লৈ যাব পাৰিলেহেঁতেন। নিশ্চয়কৈ আল্লাহ্ সকলো বস্তুৰ ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।

পৰিচ্ছেদ - ৩

২১ হেৰা মানৱজাতি! তোমালোকে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ উপাসনা কৰা, যিজনে তোমালোকক সৃষ্টি কৰিছে আৰু তোমালোকৰ পূৰ্ববৰ্তী সকলকো (সৃষ্টি কৰিছে) যাতে তোমালোকে (মুত্তকী হৈ) ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰা।

২২ (তেৱেঁই তোমালোকৰ প্ৰভু) যিজনে তোমালোকৰ নিমিত্তে পৃথিৱীখনক দলিচা (স্বৰূপে) বনাইছে আৰু আকাশখনক (কৰিছে) চন্দ্ৰতাপ (সেইবাবে তেওঁ সমগ্ৰ মানৱজাতিক একেটা ঘৰৰে পৰিয়াল কৰি সৃষ্টি কৰিছে); আৰু তেওঁ আকাশৰ পৰা পঠায় বৃষ্টি, তাকে দি তাৰ পাছত ফল-ফচল উৎপাদন কৰে তোমালোকৰ নিমিত্তে ৰিযেক হিচাপে। এতেকে (যিসকল ভণ্ড সাধু-সন্ন্যাসী আৰু মিছা দেৱ-দেৱীয়ে মানুহক নিজৰ দাসত্বলৈ টানি নিয়ে, ইয়াৰ কোনোটোকেই) তোমালোকে আল্লাহৰ লগতে প্ৰতিদ্বন্দ্বী থিয় নকৰিবা, অধিক কি তোমালোকে জানা (যে ইহঁতে আল্লাহৰ দৰে কোনো ক্ষমতাই নাৰাখে)।

২৩ আৰু যদি তোমালোক (কুৰআনৰ সত্যতাৰ ব্যাপাৰে) সন্দেহৰ মাজত থাকা যি মোৰ বান্দা (মুহাম্মদ-ছাঃ)-ৰ ওচৰত অৱতাৰণ কৰিছো সেইসম্বন্ধে তেনেহ'লে ইয়াৰ নিচিনা এটি মাত্ৰ ছুৰা লৈ আহাঁচোন, আৰু (লগতে) আল্লাহৰ বাহিৰে তোমালোকৰ সাহায্যকাৰী-সকলোকো মাতা, যদি তোমালোকে (এই সন্দেহৰ সন্দৰ্ভত) সত্যবাদী হৈয়েই আছা।

২৪ কিন্তু যদি তোমালোকে (কোনো ছুৰা ৰচনা) নকৰা আৰু (সেইটো) তোমালোকে কেতিয়াও নোৱাৰা তেনেহ'লে (আল্লাহৰ বিৰুদ্ধাচৰণৰ ফলস্বৰূপে দুযখৰ) জুইক ভয় কৰা যাৰ খৰি হৈছে মানুহ আৰু (মূৰ্তিৰূপী) পাথৰবিলাক;— (এই জুইশাল) তৈয়াৰ হৈছে অবিশ্বাসীবিলাকৰ কাৰণে।

২৫ আৰু (হে মুহাম্মদ ছাঃ!) তুমি সুসংবাদ দিয়া তেওঁলোকক যিসকলে ঈমান আনিছে আৰু সৎকৰ্ম কৰি আছে, তেওঁলোকৰ কাৰণে আছে জান্নাত (বা ফুল-ফলৰ বাগানসমূহ), যিবিলাকৰ তলেদি বৈ আছে নিজৰাবোৰ। যিমানবাৰ ইয়াৰ পৰা উপভোগৰ বাবে ফলফচল তেওঁলোকক খাবলৈ দিয়া হ'ব তেওঁলোকে ক'ব— "এয়াচোন সেয়ে (ফলফচল) যিটো ইয়াৰ আগে (পাৰ্থিৱ জীৱনত) আমাক খাব দিয়া হৈছিল"— কাৰণ তেওঁলোকক এইটো দিয়া হয় (তেওঁলোকৰ কামৰ) অনুকৰণত। আৰু সিহঁতৰ বাবে ইয়াৰ মাজত থাকিব পৱিত্ৰ লগ-লগৰীয়া, আৰু সিহঁত ইয়াত থাকিব চিৰকাল।

২৬ অৱশ্যে আল্লাহে (আধ্যাত্মিক বিষয় বুজাবৰ কাৰণে বিভিন্ন পাৰ্থিৱ) উপমা দাঙি ধৰিবলৈ লাজ নকৰে, যেনে এটি মাখি অথবা তাতকৈ ওপৰৰ (স্তৰৰ) কেনোটোৰ (যি সকলোকে আল্লাহে সৃষ্টি কৰিছে)। গতিকে যিসকলে ঈমান আনিছে সেইসকলে জানে যে ই (আল্লাহৰ বাণী) নিশ্চয় তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ পৰা (প্ৰেৰিত) সত্য। আৰু যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে কয়— 'আল্লাহে এনে এটি উপমাৰ দ্বাৰা কি (বুজাব) বিচাৰে?' ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁ (যি বুজিব নিবিচাৰে সিহঁতৰ নিচিনা) বহুতক বিপথে চলিব দিয়ে আৰু (যিসকলে সৃষ্টিমাহাত্ম্য বুজিব বিচাৰে তেওঁলোকৰ) অনেকক ইয়াৰ জৰিয়তে সৎপথত চলায়। তেওঁ কিন্তু ভ্ৰষ্টাচাৰীৰ বাহিৰে কাকোৱেই ইয়াৰ মাধ্যমেৰে বিপথে চলিবলৈ নিদিয়ে।

২৭ (ভ্ৰষ্টাচাৰী এইবিলাক) যিবিলাকে আল্লাহৰ চুক্তি (অৰ্থাৎ তেওঁৰ একত্বত বিশ্বাসৰ অঙ্গীকাৰ) ভঙ্গ কৰে ইয়াৰ সুদৃঢ়ীকৰণ হোৱাৰ পাছতো, আৰু (এই বন্ধন) খণ্ডন কৰি দিয়ে যিটো ইয়াৰ (—চুক্তিৰ) দ্বাৰা বাহাল ৰখাৰ কাৰণে আল্লাহে আদেশ কৰিছিলে, আৰু পৃথিৱীত বেমেজালি সৃষ্টি কৰে। সেইবিলাক নিজেই ক্ষতিগ্ৰস্ত হয়।

২৮ তোমালোকে কেনেকৈ আল্লাহৰ প্ৰতি অবিশ্বাস পোষণ কৰা, যিহেতু তোমালোক নিষ্প্ৰাণ আছিলা, তেতিয়া তোমালোকক তেওঁ জীৱন দান কৰিছে? তাৰ পাছত তেওঁ তোমালোকৰ মৃত্যু ঘটাব, অৱশেষত (কিয়ামতৰ দিনত) তোমোলোকক পুনৰ্জীৱিত কৰিব, তেতিয়া তেওঁৰ দৰবাৰলৈ (শেষ-বিচাৰৰ কাৰণে) তোমালোকক ঘূৰাই নিয়া হ'ব।

২৯ তেৰেঁই সেইজন যিজনে পৃথিৱীত যিমান বস্তু আছে সেইসকলো তোমালোকৰ বাবে সৃষ্টি কৰিছে, তাৰ উপৰি তেওঁ মহাকাশৰ প্ৰতিও মনোযোগ দিলে, তেতিয়া সেইবিলাকক (—মহাকাশমণ্ডলক) তেওঁ সাত আচমানত পৰিপূৰ্ণ কৰিলে। আৰু তেওঁ সকলো বিষয়তে সৰ্বজ্ঞাতা।

পৰিচ্ছেদ - ৪

৩০ আৰু স্মৰণ কৰা— তোমাৰ প্ৰভুৱে ফিৰিশ্বতাসকলক ক'লে— "মই অৱশ্যে পৃথিৱীত (মোৰ) খলিফা (বা প্ৰতিনিধি তথা মানুহ) বহাবলৈ খুঁজিছো।" তেওঁলোকে ক'লে— "তুমি তাত এনে কাৰোবাক বহুৱাইছানে যিজনে তাত কাজিয়া কৰিব আৰু ৰক্তপাত কৰিব; অথচ আমি তোমাৰ স্তুতিৰ গুণগান কৰিছো আৰু তোমাৰেই পৱিত্ৰতাৰ জয়গান গাইছো।" তেওঁ ক'লে— "মই নিশ্চয় সেইটো জানো যিটো তোমালোকে নাজানা।"
৩১ তেতিয়া তেওঁ আদমক (অৰ্থাৎ মানৱজাতিক, তেওঁৰ নিজৰ আৰু সৃষ্ট বিষয়বস্তুৰ) নামাৱলী— তাৰ সকলোখিনি শিকাই দিলে; তাৰ পাছত তেওঁ সেইবিলাকক (অৰ্থাৎ সেই বিষয়বস্তুক) ফিৰিশ্বতাসকলৰ ওচৰত স্থাপন কৰিলে আৰু ক'লে— "মোক এইবিলাকৰ নামাৱলী (অৰ্থাৎ পূৰ্ণ পৰিচয়) বৰ্ণনা কৰা, যদি তোমালোক (তোমালোকৰ জ্ঞানসম্বন্ধে) সঠিক হৈ থাকা।"

৩২ তেওঁলোকে ক'লে— "তোমাৰেই সকলো মহিমা! তুমি আমাক যি শিকাইছা তাৰ বাহিৰে আমাৰ (অন্য) জ্ঞান নাই। নিসন্দেহে তুমি নিজেই সৰ্বজ্ঞাতা, পৰম জ্ঞানী।"

৩৩ তেওঁ ক'লে— "হে আদম! এইবিলাকৰ নামাৱলী এওঁলোকক বৰ্ণনা কৰা।" গতিকে তেওঁ (—আদমে) যেতিয়া তেওঁলোকক এইবিলাকৰ নামাৱলী (বা বিৱৰণ) বৰ্ণনা কৰিলে, তেওঁ ক'লে— "মই তোমালোকক কোৱা নাইনে যে মই নিশ্চয় মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ ৰহস্যবোৰ জানো? আৰু মই (মানুহৰ সেই মন্দ দিশটো) জানো যিটো তোমালোকে প্ৰকাশ কৰিছিলা আৰু (তাৰ ভাল দিশটোও) যিটো তোমালোকে (নুবুজাকৈ) লুকাই ৰাখি দিছিলা।"

৩৪ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি ফিৰিশ্বতাসকলক ক'লো— "তোমালোকে আদমৰ প্ৰতি ছিজদা কৰা।" গতিকে তেওঁলোকে ছিজদা কৰিলে, অকলে ইবলিছ ব্যতীত। সি (মানুহৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব) অস্বীকাৰ কৰিলে আৰু গৰ্ববোধ কৰিলে, কাৰণ সি আছিল কাফিৰবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

৩৫ আৰু আমি ক'লো— "হে আদম! তুমি আৰু তোমাৰ সঙ্গিনী (অৰ্থাৎ পুৰুষ আৰু নাৰী সকলোৱে) এই বেহেশ্বতত অৱস্থান কৰা (আৰু কোনো জীৱনসংগ্ৰাম ব্যতিৰেকে আৰামত জীৱনযাপন কৰা), আৰু তাৰে পৰাই য'তে-যেতিয়া ইচ্ছা কৰা পানাহাৰ কৰা; কিন্তু এই বৃক্ষৰ (ফল খোৱাটো দূৰৰে কথা, তাৰ) ওচৰে-পাজৰে নাযাবা, নহ'লে তোমালোকে দুৰাচাৰীবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ যাবা।"

৩৬ কিন্তু চয়তানে তেওঁলোকক তাৰ পৰা পদস্খলিত কৰিলে আৰু য'ত (স্বৰ্গসুখত) তেওঁলোক আছিল তাৰপৰা তেওঁলোকক উলিয়াই দিলে। তেতিয়া (সকলো মানুহকে) আমি ক'লো— "তোমালোকে (এই সন্মানিত উচ্চস্থানৰ পৰা) অধঃপাতে যোৱা; তোমালোকৰ কাৰণে (পদস্খলনৰ ফলত এই) পৃথিৱীতেই আছে জিৰণিৰ স্থান আৰু কিছু সময়ৰ সংস্থান।"

৩৭ তেতিয়া আদমে তেওঁৰ প্ৰভুৰ পৰা (প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ) কিছু কথা শিকি ল'লে (আৰু আল্লাহৰ সহায় তথা ক্ষমা ভিক্ষা কৰিলে), সেইকাৰণে তেওঁ তেখেতৰ ফালে (সদয় হৈ) ঘূৰিলে। নিসন্দেহে তেওঁ নিজেই (তওবা কবুল কৰাৰ কাৰণে) সদায় ঘূৰে, (আৰু তেওঁ) অফুৰন্ত ফলদাতা।

৩৮ আমি ক'লো— "তোমালোক (স্ত্ৰী-পুত্ৰ পৰিয়াললৈ) সকলো মিলি ইয়াৰ পৰা (অৰ্থাৎ এই সন্মানিত অৱস্থাৰ পৰা) নামি যোৱা; পাছত যদি তোমালোকৰ ওচৰত মোৰ পৰা হেদায়ত (বা পথনিৰ্দেশ) আহে, তেনেহ'লে যিসকলে মোৰ পথনিৰ্দেশ মানি চলিব সেইসকলৰ ওপৰত কিন্তু (চয়তানৰ প্ৰৰোচনাৰ) কোনো ভয় নাই, আৰু তেওঁলোকে নিজেও অনুতাপ নকৰিব।

৩৯ "কিন্তু যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে আৰু আমাৰ আয়াতসমূহত মিথ্যাৰোপ কৰে— সিহঁতেই হৈছে (বেদনা-যাতনাময়) জুইৰ বাসিন্দা, সিহঁত তাৰ মাজতে থাকিব দীৰ্ঘকাল।"

পৰিচ্ছেদ - ৫

৪০ হে ইছ্ৰাইলৰ বংশধৰসকল! মোৰ অনুগ্ৰহ স্মৰণ কৰা, যি মই তোমালোকক প্ৰদান কৰিছিলো (যিহেতু তোমালোকৰ মাজত বহুত নবী-ৰছুল তথা ৰজা-বাদচাহ দিছিলো), আৰু মোৰ সৈতে হোৱা চুক্তি তোমালোকে (মোৰ পথেৰে পথ চলি) বাহাল ৰাখা, ময়ো তোমালোকৰ সৈতে হোৱা চুক্তি (তোমালোকক উচ্চ পদত ৰাখি) বাহাল ৰাখিম। আৰু মোক, কেৱল মোকে, তেন্তে তোমালোকে ভয় কৰিবা।

৪১ আৰু মই (এতিয়া) যি অৱতাৰণ কৰিছো তাত (অৰ্থাৎ এই কুৰআনত) তোমালোকে বিশ্বাস আনা, তোমালোকৰ ওচৰত যি (ভৱিষ্যৎবাণী কৰা) আছে তাৰ সত্যসমৰ্থনৰূপে (এই নবীৰ আবিৰ্ভাৱ আৰু কুৰআনৰ অৱতাৰণ ঘটিছে), এতেকে (যদিও সকলোৰ আগতে তোমালোকেই বিশ্বাসী হ'ব লাগিছিল) তোমালোক ইয়াত অবিশ্বাসকৰোতাবিলাকৰ আগভাগত নাথাকিবা; আৰু মোৰ প্ৰত্যাদেশৰ বিনিময়ত (পাৰ্থিৱ মৰ্যাদাৰ দৰে) তুচ্ছ বস্তু অৰ্জন নকৰিবা; আৰু মোক, কেৱল মোকে, তেন্তে তোমালোকে ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰিবা।

৪২ আৰু তোমালোকে সত্যকে (অপলাপ কৰি) মিথ্যাৰ পোছাক পিন্ধাই নিদিবা আৰু সত্যক গোপন নকৰিবা; অথচ তোমালোকে (কি খেল খেলিছা সেইটো ভাল কৰিয়েই) জানা।

৪৩ আৰু তোমালোকে নামায কায়েম কৰিবা আৰু যাকাত আদায় কৰিবা, আৰু (জাতি-বৰ্ণ-বংশ-মৰ্যাদা নিৰ্বিশেষে) ৰুকুকাৰীসকলৰ সৈতে (একে জামাততে) ৰুকু কৰিবা।

৪৪ তোমালোকে মানুহবোৰক ধৰ্মকৰ্মৰ নিৰ্দেশ দিছা আৰু নিজকে পাহৰি গৈছানে, অথচ তোমালোকে ধৰ্মগ্ৰন্থ (নিয়মিত) পঢ়ি থাকা? তোমালোকে তেন্তে জ্ঞানবুদ্ধি প্ৰয়োগ নকৰানে?

৪৫ আৰু তোমালোকে ধৈৰ্যৰ (লগতে অটল প্ৰচেষ্টাৰ) আৰু নামাযৰ দ্বাৰা (আল্লাহৰ) সাহায্য কামনা কৰা (যাতে তোমালোক সকলো কামত সফলকাম হ'ব পাৰা)। আৰু এইটো (—ধৈৰ্য ধৰি কাম কৰি যোৱাটো) নিশ্চয় বৰ কঠিন কেৱল বিনয়ীসকল ব্যতীত—

৪৬ যিসকলে মনত ৰাখে যে তেওঁলোকে নিশ্চয় তেওঁলোকৰ প্ৰভুক সাক্ষাত কৰিবলৈ গৈছে; আৰু তেওঁলোক অৱশ্যেই তেওঁৰ ওচৰত (হিচাপ-নিকাচৰ কাৰণে) প্ৰত্যাৱৰ্তনকাৰী।

পৰিচ্ছেদ - ৬

৪৭ হে ইছ্ৰাইলৰ বংশধৰ সকল! মোৰ অনুগ্ৰহ স্মৰণ কৰা যি মই তোমালোকক প্ৰদান কৰিছিলো আৰু কিভাৱে মই তোমালোকক (তোমালোকৰ সমসাময়িক) বিশ্ববাসীৰ ওপৰত মৰ্যাদা দিছিলো।

৪৮ আৰু সতৰ্কতা অৱলম্বন কৰা এনে এক দিনৰ যেতিয়া এজনে আনজনৰ পৰা কোনো কিছুতেই সহায় নাপাবা আৰু তাৰ পৰা (অৰ্থাৎ আনৰ পৰা) কোনো চুপাৰিচ কবুল কৰা নহ'ব আৰু তাৰ পৰা কোনো খেচাৰত লোৱা নহ'ব, আৰু সিহঁতে (কোনোফালৰ পৰাই) সাহায্য নাপাব।

৪৯ আৰু স্মৰণ কৰা! তোমালোকক মই ফিৰআউনৰ (—২য় ৰামেছিচৰ) মানুহবোৰৰ পৰা মুক্ত কৰিছিলো, যি তোমালোকক নিৰ্যাতন কৰিছিল কঠোৰ যন্ত্ৰণাৰে; সিহঁতে হত্যা কৰিছিল তোমালোকৰ পুত্ৰসন্তানসকলক আৰু জীয়াই থাকিব দিছিল তোমালোকৰ নাৰীবিলাকক। আৰু ইয়াৰ মাজত তোমালোকৰ কাৰণে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা আছিল কঠোৰ পৰীক্ষা।

৫০ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি তোমালোকৰ কাৰণে (লোহিত) সাগৰখন বিভক্ত কৰিছিলো, ফলত তোমালোকক মই উদ্ধাৰ কৰিছিলো, আৰু মই (জোৱাৰ উঠাই সেই পানীত) ডুবাই দিছিলো ফিৰআউনৰ লোকবিলাকক; আৰু তোমালোকে চাই থাকিছিলা।

৫১ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি মূছাৰ লগত চল্লিশ ৰাতি (উপাসনাৰ কাৰণে) নিৰ্ধাৰণ কৰিছিলো, তেতিয়া তোমালোকে (আল্লাহক বাদ দি সোণেৰে তৈয়াৰী) দামুৰিক (পূজা কৰিবলৈ) তেওঁৰ অনুপস্থিতিত গ্ৰহণ কৰিলা, আৰু (এই কাৰণে) তোমালোক হ'লা অন্যায়কাৰী।

৫২ শেষত ইয়াৰ পাছতো আমি তোমালোকক ক্ষমা কৰিছিলো যেন তোমালোকে (সুপথগামী হৈ) কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰা!

৫৩ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি মূছাক দিছিলো ধৰ্মগ্ৰন্থ (—তওৰাত) তথা ফুৰকান (অৰ্থাৎ ভাল-বেয়া প্ৰভেদকাৰক গ্ৰন্থ) যাতে তোমালোকে সৎপথত চলিব পাৰা।

৫৪ আৰু স্মৰণ কৰা! মূছাই তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ক কৈছিলে— "হে মোৰ অনুচৰবৰ্গ, তোমালোকে নিশ্চয় তোমালোকৰ প্ৰতি অন্যায় কৰিছা দামুৰিক (পূজাৰ কাৰণে) গ্ৰহণ কৰি; এতেকে তোমালোকৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ পিনে (অনুতপ্ত হৈ) ঘূৰা আৰু নিজৰে (মাজতে থকা ৰিপু তথা পাপ প্ৰৱণতা) নিধন কৰা। ই তোমালোকৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ সমীপত তোমালোকৰ কাৰণে মঙ্গলময়।" (তেনে কৰাৰ) ফলত তেওঁ তোমালোকৰ পিনে (প্ৰসন্ন হৈ) ফিৰিলে। নিসন্দেহে তেওঁ নিজেই (তওবা কবুল কৰাৰ কাৰণে) সদায় ফিৰে (আৰু তেওঁ) অফুৰন্ত ফলদাতা।

৫৫ আৰু স্মৰণ কৰা! তোমালোকে ক'লা— "হে মূছা, আমি তোমাৰ (ধৰ্মৰ) প্ৰতি কেতিয়াও বিশ্বাস নানিম যেতিয়ালৈকে নেকি আমি আল্লাহক প্ৰকাশ্যভাৱে দেখা পাও!" ফলত বজ্ৰাঘাতে তোমালোকক সাৱটি ধৰিলে, আৰু তোমালোকে চাই থাকিলা।

৫৬ তাৰ পাছত তোমালোকক জগাই তুলিলো তোমালোকৰ মৃতবৎ হোৱাৰ পৰা, যাতে তোমালোকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিব পাৰা।

৫৭ আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত মেঘ দি আচ্ছাদন কৰিছিলো, আৰু তোমালোকৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছিলো 'মান্না' আৰু 'ছালৱা'। (তোমালোকক ক'লো—) "তোমালোকক (যাযাবৰী জীৱনত) ভাল ভাল ৰিযেক যিবিলাক দিছো সেইবিলাক খাই থাকা।" কিন্তু সিহঁত (বিৰুদ্ধাচাৰ কৰিও) মোৰ কোনো অনিষ্ট কৰা নাই, বৰঞ্চ সিহঁতে নিজৰেই প্ৰতি অনিষ্ট কৰিছিল।

৫৮ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি ক'লো— "এই চহৰত প্ৰৱেশ কৰা আৰু তাৰ পৰা য'তে-যেতিয়া ইচ্ছা কৰা ভৰপূৰ ভাৱে খোৱা-বোৱা কৰা, আৰু (নগৰৰ) সদৰ দুৱাৰেদি নতশিৰে (অৰ্থাৎ বিনীতভাৱে) প্ৰৱেশ কৰা, আৰু কোৱা 'হিৎতাতুন' (অৰ্থাৎ 'আমি ক্ষমা বিচাৰিছো') যাতে তোমালোকৰ সকলো দোষত্ৰুটি আমি তোমালোকৰ কাৰণে ক্ষমা কৰি দিব পাৰো; আৰু বঢ়াই দিব পাৰো শুভকৰ্মীসকলৰ কাৰণে (মোৰ পুৰস্কাৰ)।"

৫৯ কিন্তু যিসকলে অন্যায় কৰে সিহঁতক যি (প্ৰত্যাদেশৰ দ্বাৰা) কোৱা হৈছিল তাৰ বিপৰীত কথাৰে সেইটো সলনি কৰিলে। ফলত যিসকলে অন্যায় কৰিছিল সিহঁতৰ ওপৰত আকাশৰ পৰা পঠিয়াইছিলো মহামাৰী, কাৰণ সিহঁতে পাপাচৰণ কৰিছিল।

পৰিচ্ছেদ - ৭

৬০ আৰু স্মৰণ কৰা! মূছা (আঃ)-এ তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ (বাৰ'টা উপদলৰ) কাৰণে পানী বিচাৰিলে, তেতিয়া আমি ক'লো— "তোমাৰ লাখুটিৰে পাথৰত আঘাত কৰা।" তেতিয়া তাৰ পৰা বাৰটি নিজৰা ওলাই পৰিল। প্ৰত্যেক উপদলে নিজৰ জলপানৰ ঠাই চিনি ল'লে। (সিহঁতক কোৱা হ'ল) "আল্লাহৰ (দিয়া) ৰিযেকৰ পৰা খোৱা আৰু পান কৰা; আৰু কলহ সৃষ্টিকাৰী হৈ দুনিয়াত কলুষিত আচৰণ নকৰিবা।"

৬১ আৰু স্মৰণ কৰা, তোমালোকে কৈছিলা— "হে মূছা (আঃ)! আমি (বহুদিন ধৰি) একে (ধৰণৰ) খোৰাবস্তুত সন্তুষ্টি নাপাওঁ, সেয়েহে তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত আমাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা যাতে তেওঁ আমাৰ কাৰণে উৎপন্ন কৰে মাটি যি উৎপাদন কৰে, যেনে— তাৰ শাক-পাচলি আৰু তাৰ তিঞ্হ আৰু তাৰ শস্য আৰু তাৰ দাইল আৰু তাৰ পিয়াজ।" তেওঁ ক'লে— "তোমালোকে (মিছৰলৈ উভতি গৈ) বদলি কৰি ল'ব বিচাৰানে যিটো নিকৃষ্ট তাৰ লগত যিটো উৎকৃষ্ট? (এতেকে) নামি যোৱা কোনো মিছৰত, সেয়ে হ'লে তোমালোকে যিটোকে চোৱা তাকেই পাবা।" আৰু সিহঁতে নিজৰ ওপৰতে লাঞ্ছনা আৰু দুৰ্দশা ঘটালে; আৰু সিহঁতে আল্লাহৰ পৰা অসন্তোষ টানি আনিলে। সেয়ে হ'ল, কাৰণ সিহঁতে আল্লাহৰ আয়াতসমূহত অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল, আৰু নবীসকলক অন্যায়ভাৱে হত্যা কৰিব গৈছিল। সেয়ে হ'ল, কিয়নো সিহঁতে অবাধ্যতা কৰিছিল আৰু সীমালঙ্ঘন কৰিছিল।

পৰিচ্ছেদ - ৮

৬২ নিসন্দেহে যিসকলে (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ প্ৰতি) ঈমান আনিছে, আৰু যিসকলে ইহুদীয় মত পোষণ কৰে আৰু খ্ৰীষ্টান আৰু ছাবেঈন— যিসকলে আল্লাহৰ প্ৰতি ঈমান আনিছে আৰু আখেৰাতৰ দিনৰ প্ৰতি (ঈমান আনিছে) আৰু সৎকাম কৰিছে, সেইসকলৰ কাৰণে নিজ নিজ পুৰস্কাৰ (নিৰ্ধাৰিত) হৈ ৰৈছে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰত; আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত (আল্লাহৰ অসন্তোষ বা শাস্তিৰ) কোনো ভয় নাই, আৰু তেওঁলোকে নিজেও অনুতাপ নকৰিব।

৬৩ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি তোমালোকৰ পৰা অংগীকাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো আৰু তোমালোকৰ ওপৰত (সিনাই) পৰ্বত উত্তোলন কৰিছিলো। (তেতিয়া কৈছিলো—) "তোমালোকক আমি যি (ধৰ্মীয় বিধান) দিছো তাক দৃঢ়ভাৱে গ্ৰহণ কৰা, আৰু ইয়াত (অৰ্থাৎ তওৰাতত) যি (বিধান) আছে তাক স্মৰণ ৰাখা, যাতে তোমালোকে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰিব পাৰা।"

৬৪ তাৰ পিচত তোমালোক ইয়াৰ পাছতো (তোমালোকৰ অংগীকাৰৰ পৰা) উভতি গ'লা; তেনে ক্ষেত্ৰত আল্লাহৰ প্ৰসন্নতা আৰু তেওঁৰ কৰুণা যদি তোমালোকৰ ওপৰত নাথাকিলহেঁতেন তেন্তে তোমালোক অৱশ্যেই হ'লাহেঁতেন ক্ষতিগ্ৰস্তবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

৬৫ তদুপৰি তোমালোকৰ মাজৰ যিসকলে ছাব্বাথ (অৰ্থাৎ শনিবাৰৰ কৰ্মবিৰতিৰ নিয়ম) লঙ্ঘন কৰিছিলা সিহঁতক (তোমালোকৰ) নিশ্চয় জনা আছে, সেইকাৰণে আমি সিহঁতক কৈছিলো— "তোমালোকে ঘিণ্ লগা বান্দৰ হৈ যোৱা।"

৬৬ এইভাৱে আমি ইয়াকে (—ইহঁতৰ এই বান্দৰতুল্য উচ্ছৃঙ্খল জীৱনযাপনক) এটা দৃষ্টান্ত বনাইছিলো যিসকল ইহঁতৰ সমসাময়িক আছিল আৰু যিসকল ইহঁতৰ পৰৱৰ্তীকালত আহিছিল সেইসকলৰ কাৰণে, আৰু (ই হৈছিল) ধৰ্মভীৰুসকলৰ নিমিত্তে উপদেশ বিশেষ।

৬৭ আৰু স্মৰণ কৰা! মূছা (আঃ)-এ তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ক ক'লে— "নিঃসন্দেহে আল্লাহে তোমালোকক হুকুম কৰিছে তোমালোকে (গৰু পূজা এৰি দি) যেন এটি চেঁউৰী গাই কুৰবানি কৰা।" সিহঁতে ক'লে— "তুমি (এনে সাঙ্ঘাতিক কথা কৈ) আমাক ঠাট্টাৰ পাত্ৰ বনাইছানে?" তেওঁ ক'লে— "আল্লাহৰ ওচৰত আশ্ৰয় বিচাৰিছো যেন মই মূৰ্খবিলাকৰ মাজৰ নহওঁ।"

৬৮ সিহঁতে (মূছা-আঃ-ৰ কথাত টিটিকাৰি মাৰি) ক'লে— "তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত আমাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা যেন তেওঁ আমাক স্পষ্ট কৰি দিয়ে সেইজনী কেনেকুৱা (চেঁউৰী গাই যিটো তোমাৰ প্ৰভুৱে পছন্দ কৰে)। তেওঁ ক'লে— "দৰাচলতে তেওঁ (—আল্লাহে) কৈছে সেইটো অৱশ্যেই এটা চেঁউৰী গাই যিটো বুঢ়ীও নহয় আৰু পোৱালিও নহয়, ইয়াৰ মজলীয়া মধ্যবয়সীয়া। এতেকে তোমালোকক যি আদেশ দিয়া হৈছে তাকে কৰা।"

৬৯ সিহঁতে ক'লে— "আমাৰ কাৰণে তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰা তেওঁ আমাক খোলোচাকৈ কৈ দিয়ক তাৰ ৰং কেনেকুৱা।" তেখেতে ক'লে— "তেওঁ অৱশ্যেই কৈছে, সেইটো বাস্তৱিকতে হালধীয়া চেঁউৰী গাই, তাৰ ৰং (সোণৰ দৰে) অতি উজ্জ্বল, দৰ্শকসকলৰ ওচৰত মনোৰম।"

৭০ সিহঁতে ক'লে— "তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত আমাৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা আমাক তেওঁ খোলাখুলি জনাই দিয়ক সেইটো কেনেকুৱা, কাৰণ সকলো দামুৰি গাই আমাৰ ওচৰত একে যেন লাগে; আৰু অৱশ্যে আল্লাহে ইচ্ছা কৰিলে আমি নিশ্চয় ঠিক পথে চালিত হ'ম।"

৭১ তেওঁ ক'লে— "নিসন্দেহে তেওঁ কৈছে, সেইটো নিশ্চয় এনে বাছুৰ যাক মাটি চহাবলৈ হালত জোৰা নাই বা খেতিত পানীও নিদিয়ে; সুন্দৰ সুঠাম, যাৰ মাজত কোনো খুঁত নাই।" সিহঁতে ক'লে— "এতিয়াহে তুমি সঠিক-সত্য (বিৱৰণ) লৈ আহিছা।" গতিকে সিহঁতে (অতিমাত্ৰা কৌতুকৰ সৈতে কৌতুহল দেখুৱাই নিজৰ ফান্দত নিজেই ধৰা পৰি) তাক কুৰবানি কৰিলে আৰু মনত নহ'ল যে সিহঁতে (সঁচাকৈয়ে কুৰবানি) কৰিলে।

পৰিচ্ছেদ - ৯

৭২ আৰু স্মৰণ কৰা (হে ইছৰাইলৰ বংশধৰসকল)! তোমালোকে (নবী) এজনক (অৰ্থাৎ ঈছা-আঃ-কে) হত্যা কৰিবলৈ গৈছিলা, পাছতে এই বিষয়ত তোমালোকে দোষাদোষী কৰিছিলা। আৰু আল্লাহে প্ৰকাশ কৰিছিলে (সেই কথা যে ঈছা-আঃ-ৰ ক্ৰুচত মৃত্যু হোৱা নাই) যিটো তোমালোকে লুকাবলৈ গৈছিলা।

৭৩ বৰঞ্চ আমি ক'লো— "তেওঁক তুলনা কৰা ইয়াৰ কিছু অংশৰ সৈতে।" এইদৰে আল্লাহে মৃতকে জীৱন দান কৰে। আৰু তেওঁ তোমালোকক দেখুৱাইছে তেওঁৰ নিদৰ্শনসমূহ (যথা কেনেকৈ ঈছা-আঃ-ক হত্যা কৰাৰ চক্ৰান্ত তেওঁ বানচাল কৰি দিলে) যাতে তোমালোকে বুজিব পাৰা।

৭৪ তাৰ পিছত তোমালোকৰ হৃদয়বোৰ ইয়াৰ পাছতো কঠিন হ'ল, এতেকে ই পাথৰৰ নিচিনা হৈ গ'ল, বৰং আৰু কঠিনহে। আৰু অৱশ্যে পাথৰৰ মাজত এনেকুৱাও (পাথৰ) আছে যাৰ মাজৰ পৰা প্ৰবাহিত হয় নিজৰা (অৰ্থাৎ কিছু কঠিন অন্তৰ অনুশোচনাত বিগলিত হয়)। আৰু তাৰ ভিতৰৰ কিছুমান যেতিয়া (হাতুৰীৰ আঘাত পাই) ছিটাছিটি হয় তেতিয়া তাৰ পৰা পানী ওলায় (অৰ্থাৎ কিছুমান হৃদয় দুখ-কষ্টৰ আঘাত পালে তেতিয়াহে সৎপথলৈ

আহে)। আকৌ তাৰ মাজৰ কিছুমান (টান পাথৰ) আল্লাহৰ ভয়ত বাগৰি পৰে (অৰ্থাৎ কিছুমান হৃদয় ভীষণ দুৰ্যোগ আহিলে তেতিয়া খহি পৰে)। আৰু তোমালোকে যি কৰিছা আল্লাহ সেই বিষয়ে অজ্ঞাত নহয়।

৭৫ ইয়াৰ পাচতো তোমালোকে (—মুছলিমসকলে) আশা কৰা যে সিহঁতে (—ইহুদীসকলে) তোমালোকৰ প্ৰতি বিশ্বাস কৰিব? আৰু ইতিপূৰ্বে (কুৰআন অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ আগত) সিহঁতৰ এটি দলে আল্লাহৰ বাণী শুনিছিল, তাৰ পিছত সেইটো বদলাই দিছিল সেইটো (বাণী) বুজাৰ পাছতো, আৰু সিহঁতে (সেই কথাটো ভালদৰেই) জানে।

৭৬ আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে তেওঁলোকৰ সৈতে যেতিয়া সিহঁতে সাক্ষাত কৰে তেতিয়া কয়— "আমি ঈমান আনিছো।" আৰু যেতিয়া সিহঁতৰ এজনে আনজনৰ সৈতে নিৰিবিলিত ল'গ পায় তেতিয়া কয়— "আল্লাহে তোমালোকৰ ওচৰত (মুহাম্মদৰ আগমন সম্পৰ্কীয় ভৱিষ্যতবাণী) যি প্ৰকাশ কৰিছে সেইখিনি তোমালোকে এওঁলোকক (—মুছলিমসকলক) জনাই দিছানে, যাতে এওঁলোকে এইবিলাকৰ সহায়ত তোমালোকৰ প্ৰভুৰ সন্মুখত (আমাৰ ধৰ্মমত সম্পৰ্কে) তোমালোকৰ লগত বিতৰ্ক কৰে? তোমালোকে তেনেহ'লে (নিজৰ দুৰ্বলতা ক'ত সেইটো) বুজিব পৰা নাইনে?"

৭৭ আৰু সিহঁতে নাজানেনে যে নিসন্দেহে আল্লাহে জানে যি সিহঁতে লুকাই ৰাখিছে আৰু যি প্ৰকাশ কৰিছে?

৭৮ আৰু সিহঁতৰ মাজত (অৰ্থাৎ ইহুদীসকলৰ মাজত অধিকাংশই) হৈছে নিৰক্ষৰ যি (সিহঁতৰ) ধৰ্মগ্ৰন্থ (তওৰাত) সম্বন্ধে (কাল্পনিক) উপকথাতকৈ বেচি নাজানে, আৰু সিহঁত কেৱল আন্দাজৰ ওপৰতে চলে।

৭৯ হায়, সিহঁত কি অভাগা যিসকলে নিজহাতে গ্ৰন্থ লিখে, তাৰ পাছত কয়—"এইয়া আল্লাহৰ দৰবাৰৰ পৰা (প্ৰেৰিত হৈছে)"— যাতে ইয়াৰ কাৰণে সিহঁতে স্বল্পমূল্য অৰ্জন কৰিব পাৰে (অৰ্থাৎ সামান্য সুযোগ-সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে)। এতেকে ধিক্ সিহঁতৰ প্ৰতি, সিহঁতৰ হাতে যি লিখিছে সেইয়াৰ কাৰণে, আৰু ধিক্ সিহঁতৰ প্ৰতি যি (তুচ্ছ মুনাফা) সিহঁতে কামাই কৰে সেইয়াৰ কাৰণে!

৮০ আৰু সিহঁতে (—ইহুদীবিলাকৰ গণ্যমান্য লোকসকলে) কয়— "(দুযখৰ) জুইয়ে আমালোকক গনতিৰ দিনকেইটাৰ বাহিৰে কেতিয়াও স্পৰ্শ নকৰিব।" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "তোমালোকে আল্লাহৰ ওচৰৰ পৰা (এনেকুৱা) কিবা প্ৰতিশ্ৰুতি নিছানে? তেনেহ'লে (জানি ৰাখা—) আল্লাহে (অন্যায়কাৰীক দণ্ড বিহিবলৈ) তেওঁৰ প্ৰতিশ্ৰুতি কেতিয়াওঁ ভংগ নকৰে, অথবা তোমালোকে আল্লাহ সম্বন্ধে যি নাজানা তাকে কৈ আছানে?"

৮১ হয়, যিজনেই মন্দ অৰ্জন কৰে আৰু তাৰ পাপে তাকে ঘেৰাও কৰি পেলায়, তেন্তে ইহঁতেই হৈছে (দুযখৰ) জুইৰ বাসিন্দা, তাতে সিহঁত থাকিব দীৰ্ঘকাল।

৮২ আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে আৰু সৎকৰ্ম কৰিছে তেওঁলোকেই হৈছে বেহেশ্বতৰ অধিবাসী, তাতে তেওঁলোক থাকিব চিৰকাল।

পৰিচ্ছেদ - ১০

৮৩ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি ইছৰাইলৰ বংশধৰসকলৰ পৰা চুক্তি গ্ৰহণ কৰিছিলো—(এইবুলি) "তোমালোকে আল্লাহৰ বাহিৰে অইন কাৰো উপাসনা নকৰিবা, আৰু (তোমালোকৰ) মাতা-পিতাৰ প্ৰতি ভাল ব্যৱহাৰ কৰিবা, আৰু আত্মীয়-স্বজনৰ প্ৰতি আৰু এতিমসকলৰ আৰু মিছকিন সকলৰ প্ৰতি (সদ্ব্যৱহাৰ কৰিবা); আৰু লোকসকলৰ সৈতে ভদ্ৰ কথা ক'বা; আৰু নামায কায়েম কৰিবা আৰু যাকাত আদায় কৰিবা।" তাৰ পাছত তোমালোকে তোমালোকৰ অলপ কেইজনমানৰ বাহিৰে (কুপথত) উভতি গ'লা আৰু তোমালোক ফিৰি যোৱাৰ দলত।

৮৪ আৰু স্মৰণ কৰা! (মুহাম্মদ-ছাঃ-এ মদীনাত বসতি স্থাপন কৰাৰ পিছত) আমি তোমালোকৰ অংগীকাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো (এইবুলি)— "তোমালোকে তোমালোকৰ (ভাই-ককাইৰ) ৰক্তপাত নকৰিবা আৰু তোমালোকৰ (আপোন) লোকসকলক তোমালোকৰ ঘৰবাৰীৰ পৰা উলিয়াই নিদিবা।" তেতিয়া তোমালোকে (আমাৰ লিখিতভাৱে সম্পাদিত অংগীকাৰ সম্বন্ধে) প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলা; আৰু তোমালোকে (এইবিষয়ে) সাক্ষ্য দিছিলা।

৮৫ তাৰ পাছত তোমালোকেই সেইবোৰ (সম্প্ৰদায়) যিসকলে তোমালোকৰ নিজৰ মাজতে খুন-খাৰাবী কৰা, আৰু তোমালোকৰেই এক দলক সিহঁতৰ বাৰীঘৰৰ পৰা তোমালোকে উলিয়াই দিয়া সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে পাপ আৰু নিষ্ঠুৰতাৰে পৃষ্ঠপোষকতা কৰি। অথচ যদি সিহঁত তোমালোকৰ ওচৰলৈ বন্দীৰূপে আহে তেনেহ'লে সিহঁতক তোমালোকে মুক্তিপণ দিয়া, যদিও সিহঁতক (বাৰীঘৰৰ পৰা) খেদি দিয়াটো তোমালোকৰ ওপৰত অবৈধ আছিল। তেনেহ'লে তোমালোকে ধৰ্মগ্ৰন্থৰ অংশবিশেষত বিশ্বাস কৰা আৰু অন্য অংশত অবিশ্বাস পোষণ কৰানে? এতেকে তোমালোকৰ মাজৰ যিসকলে এনেকুৱা (আচৰণ) কৰে সিহঁতৰ ইহজীৱনত লাঞ্ছনাৰ বাহিৰে অইন কি পুৰস্কাৰ থাকিব পাৰে? আৰু কিয়ামতৰ দিনা সিহঁতক ঘূৰাই পঠোৱা হ'ব কঠোৰতম শাস্তিলৈ। আৰু তোমালোকে যি কৰিছা সেইবিষয়ে আল্লাহ অজ্ঞাত নহয়।

৮৬ ইহঁতেই সিহঁত যিসকলে আখেৰাতৰ সলনি ইহজীৱন কিনি লৈছে। সেইকাৰণে সিহঁতৰ ওপৰৰ পৰা শাস্তি লাঘৱ কৰা নহ'ব আৰু (কোনো ফালৰ পৰাই) সিহঁতক সহায়ো কৰা নহ'ব।

পৰিচ্ছেদ - ১১

৮৭ আৰু অৱশ্যেই আমি মূছা (আঃ)-ক ধৰ্মগ্ৰন্থ দিছিলো আৰু তেওঁৰ পিচত পৰ্যায়ক্ৰমে বহু ৰছুল পঠিয়াইছিলো, আৰু আমি মৰিয়মৰ পুত্ৰ ঈছা (আঃ)-ক দিছিলো স্পষ্ট প্ৰমাণসমূহ, আৰু আমি তেওঁক বলীয়ান কৰিছিলো ৰূহুল ক্কুদুছৰ (বা পৱিত্ৰ আত্মা জিব্ৰীলৰ) দ্বাৰা। তেনেহ'লে কি যেতিয়াই তোমালোকৰ ওচৰলৈ এজন ৰছুল আহে এনে কিছু (বাণী) লৈ যিটো তোমালোকৰ মনে নিবিচাৰে, তেতিয়াই তোমালোকে অহঙ্কাৰ দেখুওৱা (আৰু তেওঁক প্ৰত্যাখ্যান কৰা)? গতিকে কাৰোবাক তোমালোকে মিছলীয়া ক'লা আৰু কাৰোবাক হত্যা কৰিবলৈ গ'লা।

৮৮ আৰু সিহঁতে (—ইহুদীসকলে) কয়— "আমাৰ হৃদয় হৈছে আবৃত (য'ত কোনো নতুন জ্ঞান ৰখাৰ ঠাঁই নাই)।" নহয়, আল্লাহে (তেওঁৰ আশীৰ্বাদৰ পৰা) সিহঁতক বঞ্চিত কৰিছে সিহঁতৰ অবিশ্বাসৰ নিমিত্তে। সেইকাৰণে অলপ-অচৰপ যি সিহঁতে বিশ্বাস কৰে।

৮৯ আৰু যেতিয়া সিহঁতৰ ওচৰলৈ আল্লাহৰ তৰফৰ পৰা এখন ধৰ্মগ্ৰন্থ (যথা কুৰআন) আহিল য'ত সমৰ্থন ৰৈছে যি সিহঁতৰ ওচৰত (সিহঁতৰ গ্ৰন্থত) আছে— যদিও ইতিপূৰ্বে সিহঁতে ("সেই নবীৰ" আগমনৰ আশাত) বিজয়ী হ'বৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিছিল (যিজনৰ সহায়ত) যিবোৰে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতৰ ওপৰত;— কিন্তু যেতিয়া সিহঁতৰ ওচৰলৈ আহিল (সেই বহু আকাঙ্খিত নবী) যিজনক সিহঁতে চিনিব পাৰিলে (অতি পৰিষ্কাৰভাৱে) সিহঁতে তাত অবিশ্বাস কৰি বহিলে। সেইহেতু আল্লাহৰ অসন্তোষ (বৰ্ষিত হয়) অবিশ্বাসীবিলাকৰ ওপৰত।

৯০ গৰ্হিত সেইটো যিটোৰে সিহঁতে নিজৰেই আত্মা বেচি দিছে যি কাৰণে আল্লাহে (কুৰআন শ্বৰীফত) যি অৱতাৰণ কৰিছে তাত সিহঁতে অবিশ্বাস কৰে বিদ্বেষৰ বশৱৰ্তী হৈ— যে আল্লাহে তেওঁৰ কৃপাবশতঃ ইয়াক (—কুৰআনক) অৱতীৰ্ণ কৰিব (সিহঁতৰ আপোন দলৰ লোকৰ বাহিৰে) তেওঁৰ বান্দাসকলৰ মাজত যাকে ইচ্ছা কৰে তাৰে ওচৰত! সেইকাৰণে সিহঁতে (নিজৰ ওপৰত) ৰোষৰ উপৰি ৰোষ টানি আনিলে। আৰু অবিশ্বাসীসকলৰ কাৰণে ৰৈছে লাঞ্ছনাদায়ক শাস্তি!

৯১ আৰু যেতিয়াই সিহঁতক কোৱা হয়— "ঈমান আনা আল্লাহে যি নাযিল কৰিছে তাত", সিহঁতে কয়— "আমি বিশ্বাস কৰো (সেই তওৰাতত) যি আমাৰ ওচৰত অৱতীৰ্ণ হৈছিল।" অথচ সিহঁতে অবিশ্বাস কৰে (নতুনতৰ গ্ৰন্থ ইঞ্জীল আৰু কুৰআনত) যি ইয়াৰ পাচত আহিছে, যদিও ই (—কুৰআন) হৈছে ধ্ৰুৱ সত্য (আৰু) সমৰ্থন কৰিছে যি (ভৱিষ্যতদ্বাণী) সিহঁতৰ ওচৰত ৰৈছে তাতে। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা—"তেনেহ'লে তোমালোকে কিয় আল্লাহৰ নবীসকলক ইয়াৰ আগতে হত্যা কৰিবলৈ গৈছিলা? (জবাব দিয়া) যদি তোমালোক বিশ্বাসী হৈয়ে থাকা।"

৯২ আৰু নিশ্চয়কৈ মূছা (আঃ) তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিছিলে স্পষ্ট প্ৰমাণ লৈ, কিন্তু তোমালোকে (গৰুৰ) বাছুৰক (পূজাৰ কাৰণে) গ্ৰহণ কৰিলা তেওঁৰ (মাত্ৰ চল্লিশ দিনৰ) অনুপস্থিতিত, আৰু তোমালোকেই হ'লা অন্যায়কাৰী।

৯৩ আৰু স্মৰণ কৰা! আমি তোমালোকৰ অঙ্গীকাৰ গ্ৰহণ কৰিছিলো আৰু তোমালোকৰ ওপৰত (চিনাই) পৰ্বত থিয় কৰিছিলো। (আৰু কৈছিলো)— "তোমালোকক আমি যি (বিধান) দিছো তাতে দৃঢ়ভাৱে খামুছি ধৰা, আৰু (মোৰ বাণী) শুনা।" সিহঁতে ক'লে— "আমি শুনিলো আৰু অমান্য কৰিলো।" আৰু সিহঁতৰ হৃদয়ত পান কৰোৱা হৈছে দামুৰি (পূজাৰ নিচা) সিহঁতৰ (অঙ্গীকাৰ) অস্বীকাৰ কৰাৰ কাৰণে। (এইবোৰক) কোৱা— "তোমালোকৰ ধৰ্মবিশ্বাসে (গো-পূজাৰ প্ৰতি) তোমালোকক যি নিৰ্দেশ দিছে সেইটো দোষণীয়;— (পাৰিলে অস্বীকাৰ কৰা) যদি তোমালোক ঈমানদাৰ হোৱা।"

৯৪ (ইহঁতক) তুমি কোৱা— "যদি আল্লাহৰ ওচৰৰ আখেৰাতৰ ঘৰ আন মানুহক বাদ দি কেৱলমাত্ৰ তোমালোকৰ কাৰণেই হৈ থাকে তেনেহ'লে (তৎক্ষনাত নিজৰ) মৃত্যু কামনা কৰা (যেন তোমালোকে ততালিকে সেইটো পাই যোৱা, অথবা ভ্ৰান্ত দলৰ মৃত্যু কামনা কৰা যাতে কোন ভ্ৰান্ত সেইটো চূড়ান্তভাৱে নিষ্পত্তি হৈ যায়), (এনেকুৱাই কৰা) যদি তোমালোকে সত্যবাদী হোৱা।"

৯৫ কিন্তু সিহঁতে কেতিয়াও সেইটো (—মৃত্যু কামনা) নিবিচাৰে সিহঁতৰ দুই হাতে যি (পাপৰ বোজা) পঠিয়াইছে (তাৰ বাবে)। আৰু আল্লাহে অন্যায়কাৰীসকলৰ সম্পৰ্কে সৰ্বজ্ঞাতা।

৯৬ আৰু তুমি সিহঁতক পাবা জীৱন সম্বন্ধে আটাইতকৈ লোভী মানুহ,— আৰু যি সকলে (বহু দেৱ-দেৱীক) অংশী কৰে তাহাঁততকৈও (বেচী লোভী)। সিহঁতৰ একো একোজনে কামনা কৰে সিহঁতক যেন হাজাৰ বছৰৰ আয়ুস দিয়া হয়; কিন্তু সিহঁতক (এনে) পৰমায়ুস দিয়া হ'লেও (তাৰ প্ৰাপ্য) শাস্তিৰ পৰা সিহঁতক আতৰোৱা নহ'ব। আৰু সিহঁতে যি কৰিছে আল্লাহ তাৰ দৰ্শক।

পৰিচ্ছেদ - ১২

৯৭ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "যি কোনোবা জিব্ৰীলৰ শত্ৰু"— কাৰণ দৰাচলতে সেইজনে আল্লাহৰ আদেশ মতে এইখন (—এই কুৰআন) তোমাৰ হৃদয়ত অৱতাৰণ কৰিছে, ইয়াৰ আগতে যি (প্ৰত্যাদেশ) আহিছিল তাৰ সত্য-সমৰ্থনৰূপে, আৰু মুমিনসকলৰ কাৰণে পথপ্ৰদৰ্শক আৰু সুসংবাদদাতাৰূপে;—

৯৮ "যি কোনোবা আল্লাহৰ আৰু তেওঁৰ ফিৰিশ্বতাসকলৰ আৰু তেওঁৰ ৰছুলসকলৰ আৰু জিব্ৰীলৰ আৰু মিকালৰ শত্ৰু, নিসন্দেহে আল্লাহ তেতিয়া (সেই) অবিশ্বাসীবিলাকৰ শত্ৰু।"

৯৯ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) নিশ্চয় আমি তোমাৰ ওচৰত অৱতাৰণ কৰিছো সুস্পষ্ট আয়াতসমূহ; আৰু কোনেও ইয়াত অবিশ্বাস নকৰে দুৰ্বৃত্তবিলাকৰ বাহিৰে।

১০০ কি ব্যাপাৰ! যেতিয়াই সিহঁতে কোনো প্ৰতিশ্ৰুতিত অঙ্গীকাৰ কৰি থাকে, সিহঁতৰ এদলে সেইটো দলিয়াই দিয়ে! নহয়, সিহঁতৰ অধিকাংশই (কোনো প্ৰতিশ্ৰুতিত) বিশ্বাস নকৰে।

১০১ আৰু যেতিয়াই সিহঁতৰ ওচৰলৈ আল্লাহৰ তৰফৰ পৰা কোনো ৰছুল আহে, সিহঁতৰ ওচৰত যি (ধৰ্মগ্ৰন্থ) আছে তাৰ সত্যসমৰ্থন কৰি, যিসকলক গ্ৰন্থ দিয়া হৈছিল সিহঁতৰ এদলে আল্লাহৰ গ্ৰন্থক তাহাঁতৰ পাচফালে দলিয়াই পেলায়, যেন সিহঁতে (প্ৰত্যাদেশৰ একোৱেই) নাজানে।

১০২ আৰু সিহঁতে তাৰ (—সেইবিলাক যাদুবিদ্যাৰ) অনুসৰণ কৰে যিটো (মানুহৰ মাজৰ) চয়তানবিলাকে ছুলাইমান (আঃ)-ৰ ৰাজত্বত প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল;

আৰু ছুলাইমানে (আল্লাহৰ সৰ্বাধিনায়কত্বত) অবিশ্বাস পোষণ কৰা নাছিলে, বৰং চয়তানবোৰে অবিশ্বাস কৰিছিল; সিহঁতে মানুহবিলাকক যাদুবিদ্যা শিকাইছিল, আৰু সেইটো (—সেইবিলাক যাদুবিদ্যা) ব্যাবিলনত হাৰূত আৰু মাৰূত এই দুই ফিৰিশ্বতাৰ ওচৰত অৱতীৰ্ণ হোৱা নাই, আৰু এই দুজনে (—ফিৰিশ্বতাই) কাকো (এইবিলাক ভোজবাজি) শিকোৱাও নাই যাতে সিহঁতক (শেষলৈকে) ক'ব লাগে— "আমি এক পৰীক্ষা মাথোন, এতেকে (আল্লাহৰ পথনিৰ্দেশত) অবিশ্বাস নকৰিবা।" গতিকে এই দুইয়ৰ পৰা (অৰ্থাৎ ছুলাইমান আঃ-ৰ ওপৰত মিথ্যাৰোপ আৰু হাৰূত-মাৰূত সম্পৰ্কে কল্পকাহিনীৰ উদ্ভাৱনাৰ পৰা) সিহঁতে শিকিছে (যাদুবিদ্যা) যাৰ দ্বাৰা স্বামী আৰু স্ত্ৰীৰ মাজত (মনোমালিন্য আৰু) বিচ্ছেদ ঘটে। কিন্তু সিহঁতে ইয়াৰ দ্বাৰা কাৰো ক্ষতি কৰিব নোৱাৰে আল্লাহৰ অনুমতিব্যতীত। আৰু সিহঁতে (এইবিলাক তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ মাধ্যমেদি) সেইটোৰেই শিকে যিটোৱে সিহঁতৰ (মানসিক আৰু দৈহিক) ক্ষতিসাধন কৰে, আৰু সিহঁতৰ উপকাৰ নকৰে। আৰু সিহঁতে অৱশ্যে জানে যে এইটো (—যাদুবিদ্যা) যিজনে কিনি নিয়ে (অৰ্থাৎ ইয়াৰ ব্যৱসায় আৰু পৃষ্ঠপোষকতা কৰে) তাৰ কাৰণে পৰকালত কোনো লাভৰ অংশ নাথাকিব। আৰু আফচোচ, এইটো মন্দ যিটোৰ বিনিময়ত সিহঁতে নিজৰেই আত্মা (আৰু বিবেক) বিক্ৰী কৰিছে, যদিহে সিহঁত জানিলেহেঁতেন (কি লোকচান সিহঁতে সাধিছে)।

১০৩ আৰু যদি সিহঁতে ঈমান আনিলেহেঁতেন আৰু ধৰ্মভীৰতা অৱলম্বন কৰিলেহেঁতেন তেতিয়াহ'লে আল্লাহৰ ওচৰৰ পৰা (পোৱা) পুৰস্কাৰ নিশ্চয় বহুত ভাল হ'লহেঁতেন— যদি সিহঁতে জানিলেহেঁতেন (কি বস্তু সিহঁতে হেৰুৱাইছে)।

পৰিচ্ছেদ - ১৩

১০৪ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকে (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিবলৈ গৈ) নক'বা "ৰাঁইনা" (যাৰ অৰ্থ "আমাৰ পিনে লক্ষ্য কৰক" কাৰণ ইহুদীবিলাকে ইয়াৰ উচ্চাৰণ বিকৃত কৰি তেওঁক কয় "ৰা'ইনা" যাৰ অৰ্থ 'নিৰ্বোধ'), বৰঞ্চ (উপযুক্ত সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰি) কোৱা "উনজুৰ্না" (যাৰ অৰ্থ "আমাৰ পিনে চাওক"— যাৰ উচ্চাৰণ বিকৃত কৰি টিটকাৰী কৰা সম্ভৱ নহয়), আৰু শুনক। আৰু অবিশ্বাসীসকলৰ কাৰণে ৰৈছে মৰ্মন্তুদ শাস্তি।

১০৫ গ্ৰন্থপ্ৰাপ্তসকলৰ মাজত যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে নিবিচাৰে আৰু মুশ্বৰিকসকলেও নহয়, যে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা কোনো কল্যাণ তোমালোকৰ প্ৰতি বৰ্ষিত হওক। কিন্তু আল্লাহে তেওঁৰ কৰুণাৰ কাৰণে (উপযুক্ত বুলি) যাকে ইচ্ছা কৰে মনোনীত কৰে। আৰু আল্লাহ অপাৰ কল্যাণৰ অধিকাৰী।

১০৬ (পূৰ্ববৰ্তী ধৰ্মগ্ৰন্থৰ) যিবিলাক আয়াত আমি মনছুখ (বা বাতিল) কৰো অথবা সেইবিলাক পাহৰাই দিওঁ আমি তাতকৈও ভাল (বাৰ্তা, যথা এই মহান কুৰআন) অথবা (বিকৃত কৰি দিয়া বাণীৰ ক্ষেত্ৰত) তাৰ অনুৰূপ (আয়াত) লৈ আহো। তুমি নাজানানে যে আল্লাহ নিসন্দেহে সকলোৰে ওপৰত সৰ্বশক্তিমান?

১০৭ তুমি নাজানানে নিসন্দেহে আল্লাহ্— মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ ৰাজত্ব তেওঁৰেই। আৰু তোমালোকৰ কাৰণে আল্লাহৰ বাহিৰে কোনো মুৰব্বী নাই আৰু সাহায্যকাৰীও নাই।

১০৮ তোমালোকে (—ইহুদীসকলে) তোমালোকৰ (ওচৰত হাজিৰ হোৱা) ৰছুলক (—মুহাম্মদ-ছাঃ-ক) প্ৰশ্ন কৰিব বিচাৰানে যেনেকৈ মূছা (আঃ)-ক ইয়াৰ আগতে প্ৰশ্ন কৰা হৈছিল? আৰু যিয়ে বিশ্বাসৰ ঠাইত অবিশ্বাস সলনি কৰে সি তেন্তে নিশ্চয় সৰল পথৰ দিশ হেৰুৱায়।

১০৯ গ্ৰন্থপ্ৰাপ্ত লোকৰ বহুতেই কামনা কৰে তোমালোকৰ ঈমান অনাৰ পাচত তোমালোকক যেন (পুনৰায়) অবিশ্বাসলৈ ফিৰাই নিব পাৰে; (সিহঁতে এনে কৰিবলৈ বিচাৰে) সিহঁতৰ নিজৰ ফালৰ পৰা (তোমালোকৰ প্ৰতি) বিদ্বেষৰ ফলত, সিহঁতৰ ওচৰত (কুৰআনৰ) সত্য পৰিষ্কাৰ হোৱাৰ পিচতো। সেইকাৰণে ক্ষমা কৰা (সিহঁতৰ অপৰাধ) আৰু উপেক্ষা কৰা (সিহঁতৰ ক্ৰিয়াকৰ্ম) যেতিয়ালৈকে নেকি আল্লাহে তেওঁৰ অনুশাসন লৈ আহে। নিসন্দেহে আল্লাহ সকলোৰ উপৰত সৰ্বশক্তিমান।

১১০ আৰু নামায কায়েম কৰা আৰু যাকাত আদায় কৰা। আৰু তোমালোকৰ আত্মাৰ কাৰণে যি কিছু কল্যাণ আগবঢ়োৱা তাক আল্লাহৰ ওচৰত (মজুত) পাবা। তোমালোকে যি কৰিছা আল্লাহ নিশ্চয় তাৰ দৰ্শক।

১১১ আৰু সিহঁতে (—ইহুদী আৰু খ্ৰীষ্টানসকলে) কয়—"যি ইহুদী বা খ্ৰীষ্টানবিলাকৰ বাহিৰে কোনেও কেতিয়াও বেহেশ্বতত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব।" এইবিলাক সিহঁতৰ বৃথা আকাংক্ষা। কোৱা (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!)— "তোমালোকৰ প্ৰমাণ লৈ আহা, যদি তোমালোক (তোমালোকৰ দাবী সম্পৰ্কে) সত্যবাদী হোৱা।"

১১২ নহয়; (কেৱল ইহুদী আৰু খ্ৰীষ্টানসকলেই যে আল্লাহৰ প্ৰিয়পাত্ৰ আৰু বেহেশ্বতৰ দাবিদাৰ এনে ধাৰণা ভুল, বৰঞ্চ) যিয়ে আল্লাহৰ ফালে নিজৰ মুখ পূৰ্ণসমৰ্পণ কৰিছে আৰু যি সৎকৰ্মী, তেওঁৰ কাৰণে তেওঁৰ পুৰস্কাৰ (নিৰ্ধাৰিত) আছে তেওঁৰ প্ৰভুৰ ওচৰত; আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত (আল্লাহৰ অনুগ্ৰহ হেৰুৱাৰ) কোনো ভয় নাই, আৰু তেওঁলোকে অনুতাপো নকৰিব।

পৰিচ্ছেদ - ১৪

১১৩ আৰু ইহুদীসকলে কয়—"খ্ৰীষ্টানবিলাক (সৎপথ বুলি) একোৰেই ওপৰত (অধিষ্ঠিত) নহয়", আৰু খ্ৰীষ্টানসকলে কয়— "ইহুদীবিলাক (সৎপথ বুলি) একোৰে ওপৰত (প্ৰতিষ্ঠিত) নহয়।" অথচ (আচৰিত কথা—) সিহঁতে (একেখন) গ্ৰন্থ পঢ়ে। এইদৰে সিহঁতৰ কথাৰ নিচিনা কথা কয় এইসকলে (অৰ্থাৎ আৰববাসীয়ে) যিয়ে (কোনো গ্ৰন্থৰ বিষয়বস্তু) নাজানে (যিহেতু এওঁলোকৰ বাবে কোনো নবী ইতিপূৰ্বে অহা নাছিলে)। সেই কাৰণে আল্লাহে কিয়ামতৰ দিনা সিহঁতৰ মাজত (বিচাৰৰ) ৰায় দিব যি বিষয়ত সিহঁতে মতবিৰোধ কৰিছিল।

১১৪ আৰু তাতকৈ কোন বেচি অন্যায়কাৰী যি আল্লাহৰ মছজিদসমূহত (মুছলিমৰ যোৱাত) বাধা দিয়ে এই কাৰণে যে সেইবিলাকত তেওঁৰ নাম স্মৰণ কৰা হ'ব, আৰু চেষ্টা কৰে সেইবিলাকৰ অনিষ্ট সাধন কৰিবলৈ? ইহঁতৰ ক্ষেত্ৰত, সিহঁতৰ কাৰণে (উচিত) নহয় যে সিহঁত এইবিলাকত প্ৰৱেশ কৰে (আল্লাহৰ প্ৰতি) ভয়াতুৰ নহৈ। সিহঁতৰ কাৰণে এই দুনিয়াত আছে অপমান, আৰু পৰকালত সিহঁতৰ কাৰণে (অপেক্ষা কৰি) আছে কঠোৰ শাস্তি।

১১৫ আৰু আল্লাহৰেই পূৰ্বাঞ্চল আৰু পশ্চিমাঞ্চল। এতেকে যিফালেই তোমালোক ঘূৰা সেইফালেই থাকিছে আল্লাহৰ মুখ। নিসন্দেহে আল্লাহ সৰ্বব্যাপক, সৰ্বজ্ঞাতা।

১১৬ সিহঁতে (—খ্ৰীষ্টানবিলাকৰ নিচিনা লোকে) কয়— "আল্লাহে এটা পুতেক গ্ৰহণ কৰিছে। তেওঁৰেই মহিমা হওক! বৰং মহাকাশমণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত যি কিছু আছে— সেই সকলো তেওঁৰেই। সকলোৱে তেওঁৰেই আজ্ঞা পালনকাৰী।

১১৭ (তেৱেঁই) মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ আদি স্ৰষ্টা। আৰু যেতিয়াই কোনো বিষয় তেওঁ নিৰ্ধাৰিত কৰে (অৰ্থাৎ কোনো কিছু সম্পাদন কৰিবলৈ যায়) তেওঁ সেইসম্বন্ধে তেতিয়া কেৱল কয়— "হোৱা" (তেতিয়া তৎক্ষণাত সৃষ্টিৰ কাম আৰম্ভ হয়) আৰু সি (সৃষ্টিচক্ৰৰ নিয়ম অনুযায়ী যথাসময়ত, নিষ্পন্ন) হৈ যায়।

১১৮ আৰু যিবিলাকে (প্ৰত্যাদেশৰ ৰীতি সম্বন্ধে) নাজানে সিহঁতে কয়— "আল্লাহে কিয় আমাৰ সৈতে কথা নকয়, অথবা এটা নিদৰ্শন আমাৰ ওচৰলৈ আহক (যাতে এইবিলাক বাণীৰ সত্যতা আমি উপলব্ধি কৰিব পাৰো)?" এইদৰেই ইহঁতৰ আগতে যিবিলাক আছিল সিবিলাকেও ইবিলাকৰ কথাৰ অনুৰূপ কথা কৈছিল। সিহঁতৰ হৃদয় এক ধৰণৰে। আমি আয়াতসমূহ অৱশ্যে সুস্পষ্ট কৰি ৰাখিছো সেই লোকসকলৰ বাবে যিয়ে (নিজৰ ঈমানৰ প্ৰতি) দৃঢ়প্ৰত্যয় ৰাখে।

১১৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) নিসন্দেহে আমি তোমাক (কুৰআনৰূপী) সত্য দি পঠিয়াইছো সুসংবাদদাতাৰূপে আৰু সতৰ্ককাৰীৰূপে; আৰু (তোমাৰ ওপৰত দায়িত্ব হৈছে লোকৰ ওচৰত আমাৰ বাণী পৌছাই দিয়া, সেইকাৰণে) তোমাক জবাবদিহি কৰিব নালাগিব ভয়ংকৰ জুইৰ বাসিন্দাবিলাকৰ সম্পৰ্কে।

১২০ আৰু ইহুদীসকল কেতিয়াও তোমাৰ ওপৰত সন্তুষ্ট নহ'ব, আৰু খ্ৰীষ্টানসকলো নহয়, যেতিয়ালৈকে তুমি (তোমাৰ ধৰ্ম পৰিত্যাগ কৰি) সিহঁতৰ ধৰ্মমত অনুসৰণ কৰা। সিহঁতক কোৱা— "নিশ্চয়কৈ আল্লাহৰ যি হেদায়ত সেয়েই (আচল) হেদায়ত।" আৰু তুমি যদি সিহঁতৰ ইচ্ছাৰ অনুসৰণ কৰা তোমাৰ ওচৰলৈ জ্ঞানৰ যি আহিছে তাৰ পাচত, তেনেহ'লে আল্লাহৰ পৰা তুমি নাপাবা কোনো বন্ধু-বান্ধৱ, নাই কোনো সাহায্যকাৰী।

১২১ যিসকলক আমি গ্ৰন্থ (অৰ্থাৎ কুৰআন) দিছো (আৰু) সিহঁতে ইয়াৰ তিলাওতৰ ন্যায্যতা অনুযায়ী ইয়াক অধ্যয়ন কৰে, তেওঁলোকেই ইয়াত (প্ৰকৃত) ঈমান আনিছে। আৰু যিয়ে ইয়াত অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিবিলাক নিজেই হয় (ইহকাল আৰু পৰকালত) ক্ষতিগ্ৰস্ত।

পৰিচ্ছেদ - ১৫

১২২ হে ইছৰাইলৰ বংশধৰসকল! মোৰ অনুগ্ৰহ স্মৰণ কৰা যিখিনি মই তোমালোকক প্ৰদান কৰিছিলো আৰু কিভাৱে (তোমালোকৰ সমসাময়িক) মানৱগোষ্ঠীৰ ওপৰত তোমালোকক মৰ্যাদা দিছিলো।

১২৩ আৰু হুচিয়াৰ হোৱা এনে এক দিনৰ যেতিয়া এটা সত্তাই অইন আত্মাৰ পৰা কোনো প্ৰকাৰ সহায় নাপাব, আৰু তাৰ পৰা কোনো খেচাৰত কবুল কৰা নহ'ব আৰু কোনো চুপাৰিচতো তাৰ উপকাৰ নহ'ব, আৰু (কোনোফালৰ পৰাই) সিহঁতক সাহায্য কৰা নহ'ব।

১২৪ আৰু স্মৰণ কৰা! ইব্ৰাহীম (আঃ)-ক তেওঁৰ প্ৰভুৱে কেইটামান নিৰ্দেশৰ দ্বাৰা পৰীক্ষা কৰিছিলে, আৰু তেওঁ সেইখিনি (নিষ্ঠাৰে) পালন কৰিছিলে। (সেই কাৰণে) তেওঁ (—আল্লাহে) ক'লে— "মই নিশ্চয় তোমাক মানৱজাতিৰ কাৰণে ইমাম (বা ধৰ্মীয় নেতা) কৰিবলৈ গৈছো।" তেওঁ ক'লে— "আৰু মোৰ বংশধৰসকলৰ পৰাও (ইমাম নিযুক্ত হ'বনে)?" তেওঁ (—আল্লাহে) ক'লে— "মোৰ অঙ্গীকাৰ অন্যায়কাৰীসকলৰ ওপৰত নবৰ্তে।"

১২৫ আৰু চোৱা! আমি (মক্কাৰ কা'বা) গৃহক মানুহৰ কাৰণে সম্মিলনস্থল আৰু নিৰাপত্তাস্থান বনাইছিলো। আৰু (আমি ঘোষণা কৰিছিলো) "মক্কাম-ই ইব্ৰাহীম"-ক (অৰ্থাৎ ইব্ৰাহীম-আঃ-ৰ অৱস্থানস্থলক) উপাসনাস্থল কৰা।" আৰু আমি ইব্ৰাহীম (আঃ) আৰু ইছমাইল (আঃ)-ৰ প্ৰতি নিৰ্দেশ দিছিলো— মোৰ গৃহ (কা'বাক, মূৰ্তিপূজাৰ কদৰ্যতাৰ পৰা) পৱিত্ৰ কৰি ৰখা তওৱাফকাৰীসকলৰ (অৰ্থাৎ আল্লাহৰ উপাসনাৰ বাবে কা'বা প্ৰদক্ষিণকাৰীসকলৰ) আৰু ই'তিকাফকাৰীসকলৰ (অৰ্থাৎ ঘৰ-সংসাৰ এৰি অবিৰাম উপাসনাকাৰীসকলৰ) আৰু ৰুকু-সিজ্‌দাকাৰীসকলৰ নিমিত্তে।"

১২৬ আৰু স্মৰণ কৰা! ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ ক'লে— "মোৰ প্ৰভু! ইয়াক (মক্কা নগৰীক) তুমি নিৰাপদ নগৰ বনোৱা আৰু ইয়াৰ লোকসকলক ফল-ফচল দি জীৱিকা দান কৰা— সিহঁতৰ যিয়ে আল্লাহত আৰু আখেৰাতৰ দিনত ঈমান আনিছে।" তেওঁ (—আল্লাহে) ক'লে— "(ঠিক আছে,) আৰু (যিহেতু মই সকলো সৃষ্টিৰ বিযেকদাতা) যি অবিশ্বাস পোষণ কৰিব তাক মই ক্ষণিকৰ কাৰণে ভোগ কৰিবলৈ দিম, তাৰ পিচত খেদি লৈ যাম (দুযখৰ) জুইৰ শাস্তিৰ পিনে, আৰু (সেইটো হ'ল) নিকৃষ্ট গন্তব্যস্থল।"

১২৭ আৰু স্মৰণ কৰা! ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ (নতুন কৰি কা'বা) গৃহৰ ভেটি গাঁথি তুলিলে, আৰু ইছমাইল (আঃ)-এও (পিতাক সাহায্য কৰিছিল)। (দুয়োজনে মোনাজত কৰিলে—) "আমাৰ প্ৰভু! আমাৰ পৰা (এই সেৱা) তুমি গ্ৰহণ কৰা। নিসন্দেহে তুমি নিজেই সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

১২৮ "আমাৰ প্ৰভু! আৰু আমালোকক তোমাৰ প্ৰতি মুছলিম (বা সম্পূৰ্ণ আত্মসমৰ্পিত) কৰি ৰাখা, আৰু আমাৰ সন্তান-সন্ততিৰ পৰা তোমাৰ প্ৰতি মুছলিম উম্মৎ (বনাই ৰাখা), আৰু আমাৰ তওবা কবুল কৰা; নিসন্দেহে তুমি নিজেই (বাৰ বাৰ) তওবা কবুলকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১২৯ "আমাৰ প্ৰভু! তেওঁলোকৰ মাজত (অৰ্থাৎ আমাৰ বংশধৰসকলৰ মাজত) তেওঁলোকৰ পৰা (মুহাম্মদ-ছাঃ নামৰ) এজন ৰছুল উত্থাপন কৰা যি তোমাৰ বাণীসমূহ তেওঁলোকৰ আগত পঢ়ি শুনাব আৰু তেওঁলোকক শিকাব (কুৰআন নামৰ) ধৰ্মগ্ৰন্থ আৰু জ্ঞান-বিজ্ঞান, আৰু তেওঁলোকক পৱিত্ৰ কৰিব। নিশ্চয় তুমি নিজেই মহাশক্তিশালী, পৰমজ্ঞানী।"

পৰিচ্ছেদ - ১৬

১৩০ আৰু যিজন ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ ধৰ্মমতৰ পৰা অপসৃত হয় তাতকৈ অইন কোনেনো নিজকে নিৰ্বোধ বনায়? আৰু অৱশ্যেই আমি তেওঁকে এই দুনিয়াত (মোৰ বন্ধুৰূপে) মনোনীত কৰিছিলো; আৰু স্বৰূপতে তেওঁ আখেৰাততো ধাৰ্মিকসকলৰ অন্যতম হ'ব।

১৩১ স্মৰণ কৰা! তেওঁৰ প্ৰভুৱে তেওঁক ক'লে— "ইছলাম গ্ৰহণ কৰা।" তেওঁ ক'লে— "মই সমুদায় সৃষ্ট জগতৰ প্ৰভুৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰিছো।"

১৩২ আৰু ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ তেওঁৰ সন্তানসকলক এইটো সমৰ্পণ কৰিছিলে (অৰ্থাৎ ইছলাম ধৰ্ম পালনৰ আৰু প্ৰচাৰৰ দায়িত্ব দিছিলে), আৰু (তেওঁৰ পৌত্ৰ) ইয়াকুব (আঃ, যিজন ইছ্ৰাইল বংশৰ পত্তনকাৰী, তেৱোঁ তেনেই কৰিছিলে)। (তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকেই কৈছিলে)— "হে মোৰ সন্তান-সন্ততি, নিশ্চয় আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে এই ধৰ্ম মনোনীত কৰিছে, এতেকে তোমালোকে প্ৰাণত্যাগ নকৰিবা তোমালোক মুছলিম নোহোৱালৈকে।"

১৩৩ অথবা তোমালোক প্ৰত্যক্ষদৰ্শী আছিলানে যেতিয়া ইয়াকুব (আঃ)-ৰ মৃত্যু আহিছিল, যেতিয়া তেওঁ নিজৰ সন্তানসকলক (অৰ্থাৎ ইছ্ৰাইলৰ বংশধৰসকলক) কৈছিলে— "তোমালোকে মোৰ পাছত কাৰ এবাদত কৰিবা?" এওঁলোকে কৈছিলে— "আমি এবাদত কৰিম তোমাৰ উপাস্যৰ আৰু তোমাৰ পিতৃপুৰুষ (যেনে ককা) ইব্ৰাহীম (আঃ) আৰু (জেঠা) ইছমাইল (আঃ) আৰু (পিতা) ইছহাক (আঃ)-ৰ উপাস্যৰ— একক উপাস্যৰ, আৰু তেওঁৰ ওচৰত আমি (সম্পূৰ্ণৰূপে আত্মসমৰ্পিত) মুছলিম।"

১৩৪ সিহঁতেই সেই লোকবোৰ যি গত হৈ গৈছে। সিহঁতৰ কাৰণে (নিৰ্ধাৰিত) আছে যিখিনি সিহঁতে অৰ্জন কৰিছিল আৰু তোমালোকৰ কাৰণে (অপেক্ষা কৰিছে) যি তোমালোকে অৰ্জন কৰিছা; আৰু তোমালোকক জবাবদিহি কৰা নহ'ব সিহঁতে যি কৰিছিল সেই সম্বন্ধে।

১৩৫ আৰু সিহঁতে কয়— "ইহুদীয় বা খ্ৰীষ্টান হোৱা, (তেনেহ'লে) তোমালোকে হেদায়ত পাবা।" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "বৰঞ্চ (আমি অনুসৰণ কৰো) একনিষ্ঠ ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ ধৰ্মমত। আৰু তেওঁ মুশ্বৰিকহঁতৰ (—মুৰ্তিপূজকহঁতৰ) অন্তৰ্ভুক্ত নাছিল।"

১৩৬ তোমালোকে (—মুছলিমসকলে, জনগণক) কোৱা— "আমি আল্লাহত ঈমান আনিছো, আৰু (ঈমান আনিছো) তাত (—সেই কুৰআনত) যি আমাৰ প্ৰতি নাযিল হৈছে; আৰু যি নাযিল হৈছিল ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ ওচৰত আৰু (তেওঁৰ দুই পুত্ৰ) ইছমাইল (আঃ) আৰু ইছহাক (আঃ) আৰু (ইছহাকৰ পুত্ৰ) ইয়াকুব (আঃ) আৰু বিভিন্ন গোত্ৰৰ ওচৰত, আৰু যি দিয়া হৈছিল মুছা (আঃ)-ক (তওৰাত গ্ৰন্থত), আৰু ঈছা (আঃ)-ক (ইঞ্জিল গ্ৰন্থত), আৰু (সংক্ষেপে) যি সকলো নবীক তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ পৰা দিয়া হৈছিল। আমি তেওঁলোকৰ কোনো এজনৰ মাজতো পাৰ্থক্য নকৰো। আৰু আমি তেওঁৰেই (—আল্লাহৰেই) ওচৰত (সম্পূৰ্ণৰূপে আত্মসমৰ্পিত) মুছলিম হৈছো।"

১৩৭ এতেকে যদি সিহঁতে ঈমান আনিলেহেঁতেন যিদৰে তোমালোকে (—মুছলিমসকলে) তেওঁৰ প্ৰতি ঈমান আনিছা, তেনেহ'লে নিসন্দেহে সিহঁতে হেদায়ত পালেহেঁতেন; আৰু যদি সিহঁতে (ধৰ্মৰ এনে উদাৰ মতবাদৰ পৰা) ফিৰি যায় তেনেহ'লে অৱশ্যেই সিহঁতে বিৰোধিতাতে নিমগ্ন। এতেকে আল্লাহেই সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে তোমাৰ কাৰণে যথেষ্ট; কাৰণ তেৱেঁই সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

১৩৮ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! তুমি কোৱা—) "আল্লাহৰ (প্ৰেমত ৰঙাই তোলা) ৰঙেই (হৈছে) আচল ৰং; (তাকেই আমি সানিছো গোটেই গাত)। আৰু ৰঙৰ ক্ষেত্ৰত আল্লাহতকৈ কোন বেচি ধুনীয়া? আৰু আমি তেওঁৰেই উপাসনাকাৰী।"

১৩৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! গ্ৰন্থধাৰীসকলক) তুমি কোৱা— "তোমালোকে আমাৰ লগত আল্লাহৰ সম্বন্ধে বিবাদ কৰিছানে, অথচ তেওঁহে আমাৰ প্ৰভু আৰু তোমালোকৰো প্ৰভু? আৰু আমাৰ কাম (-কাজৰ পৰা পোৱা সুফল) আমাৰ হ'ব আৰু তোমালোকৰ কাম (-কাজৰ প্ৰতিফল) তোমালোকৰ হ'ব। আৰু আমি তেওঁৰেই প্ৰতি একান্ত অনুৰক্ত।"

১৪০ অথবা তোমালোকে (—ইহুদী আৰু খ্ৰীষ্টানবিলাকে) কোৱাঁনে— ইব্ৰাহীম (আঃ) আৰু ইছমাইল (আঃ) আৰু ইছহাক (আঃ) আৰু ইয়াকুব (আঃ) আৰু বিভিন্ন গোত্ৰ ইহুদীয় অথবা খ্ৰীষ্টান আছিল? (সিহঁতক) তুমি কোৱা—"তোমালোকে কি বেচি জানা, নে আল্লাহে (বেচি জানে)? আৰু সিহঁতত কৈয়ো কোনে বেচি অন্যায় কৰিছে যি গোপন কৰিছে (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ আগমন সম্পৰ্কিত) সেই সাক্ষ্য যি আল্লাহৰ পৰা সিহঁতৰ ওচৰত আছিল? আৰু তোমালোকে যি কৰিছা সেইসম্বন্ধে আল্লাহ বেখেয়াল নহয়।

১৪১ ইহঁতেই সিবিলাক লোক যি গত হৈ গৈছে। সিহঁতৰ কাৰণে (নিৰ্ধাৰিত) আছে যিখিনি সিহঁতে অৰ্জন কৰিছিল আৰু তোমালোকৰ কাৰণে (অপেক্ষা কৰিছে) যি তোমালোকে অৰ্জন কৰিছা; আৰু তোমালোকক জবাবদিহি কৰিব নালাগিব সিহঁতে যি কৰিছিল সেইসম্বন্ধে।

২য় পাৰা

পৰিচ্ছেদ - ১৭

১৪২ (ইহুদী সম্প্ৰদায়ৰ) মানুহৰ মাজৰ নিৰ্বোধবিলাকে ততালিকে ক'ব— "(মুছলিমসকল মক্কাত থকাকালত) সেইসকলৰ কিব্‌লাহত (—'বয়তুল মুকদ্দছ'-ত) য'ত তেওঁলোক (অধিষ্ঠিত) আছিল তাৰ পৰা (এতিয়া কা'বাৰ পিনে) তেওঁলোকক সলনি কৰিলে কিহে?" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "পূব আৰু পশ্চিম (সকলো অঞ্চল) আল্লাহৰেই; তেওঁ (যোগ্যতা অনুসৰি) যাকে ইচ্ছা কৰে তাকে সঠিক পথৰ ফালে পৰিচালিত কৰে (ফলত কা'বাহ-ক মুছলিমৰ কিব্‌লাহৰূপে তেৱেঁই স্থিৰ কৰি দিছে)।"

১৪৩ আৰু এনেদৰে (হে আৰববাসী মুছলিমসকল!) তোমালোকক আমি বনাইছো এটা সু-সামঞ্জস্য ৰক্ষাকাৰী সমাজ যাতে তোমালোকে মানৱ জাতিৰ কাৰণে সাক্ষী হ'ব পাৰা, আৰু ৰছুল (—মুহাম্মদ-ছাঃ-ও) তোমালোকৰ কাৰণে (আল্লাহৰ বাণী লোকক পৌছাই দিছে বুলি) সাক্ষী হ'ব পাৰে। আৰু আমি তাক (অৰ্থাৎ কা'বাক) কিব্‌লাহ্ নবনালোহেঁতেন যাৰ ওপৰত তুমি (আগ্ৰহান্বিত) আছিলা, জানোচা আমি যাচাই কৰিব পাৰো কোনে ৰছুলক অনুসৰণ কৰে সিজনৰ পৰা যিজনে তাৰ গোৰোহাৰ ওপৰত হোঁহকি যায়। আৰু নিসন্দেহে এইটো (—কিব্‌লাহ সলনিৰ বিষয়টো) কঠিন ব্যাপাৰ আছিল সেইসকলক বাদ দি যিসকলক আল্লাহে হেদায়ত কৰিছে। আৰু আল্লাহে তোমালোকৰ ঈমান কেতিয়াও নিষ্ফল হ'ব নিদিয়ে। নিসন্দেহে আল্লাহ মানুহৰ প্ৰতি পৰম স্নেহশীল, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১৪৪ আমি নিশ্চয় দেখিছো (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি আকাশৰ ফালে তোমাৰ মুখ কৰি আছা (মোৰ পৰা কিব্‌লাহ পৰিবৰ্তনৰ আচল কাৰণ জানিবলৈ); সেইকাৰণে (সিবিলাকক জনাই দিয়া) আমি নিশ্চয় তোমাক (শীঘ্ৰেই) কৰ্তৃত্ব দিম কিব্‌লাহৰ (তথা গোটেই মক্কা নগৰীৰ) যিটো তুমি পছন্দ কৰা। গতিকে "মছজিদুল হাৰাম"-ৰ (অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ কা'বাৰ) পিনে তোমাৰ মুখ ঘূৰোৱা। আৰু য'তেই তোমালোক (—মুছলিমসকল) থাকা তোমালোকৰ মুখ (নামাযৰ সময়ত) তেন্তে ইয়াৰ ফালেই ঘূৰাবা। আৰু যিসকলক কিতাপ দিয়া হৈছে সেইসকলে অৱশ্যেই জানে যে নিসন্দেহে ই (কুৰআনখন) তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ পৰা অহা ধ্ৰুৱসত্য। আৰু সেইসকলে যি কৰিছে আল্লাহ সেইসম্বন্ধে বেখেয়াল নহয়।

১৪৫ আৰু যদিও তুমি যিসকলক কিতাপ দিয়া হৈছে সিহঁতৰ (অৰ্থাৎ ইহুদী আৰু খ্ৰীষ্টানসকলৰ) ওচৰলৈ (কা'বাৰ সমৰ্থনত) সকলো নিদৰ্শন লৈ আহা তথাপি সিহঁতে তোমাৰ কিব্‌লাহ মানি নচলিব। আৰু তুমি সিহঁতৰ কিব্‌লাহৰ অনুবৰ্তী হ'ব নোৱাৰা, আকৌ সিহঁতৰ কোনো কোনোৱে (জেৰুজালেমৰ সপক্ষে) পৰস্পৰৰ কিব্‌লাহৰ অনুবৰ্তী নহয়। আৰু তুমি যদি সিহঁতৰ হীন মনোবৃত্তিক অনুসৰণ কৰা, তোমাৰ ওচৰলৈ জ্ঞানৰ যি আহিছে তাৰ পাছতো তেনেহ'লে নিসন্দেহে তুমিও হ'বা অন্যায়কাৰীসকলৰ অন্যতম।

১৪৬ (ইছ্ৰাইলৰ বংশধৰসকলৰ দৰে) যিবিলাকক আমি কিতাপ দিছো সিসকলে এওঁক (—মুহাম্মদ-ছাঃ-ক) চিনিব পাৰিছে (ঈমান পৰিষ্কাৰভাৱে) যেনেকৈ সিসকলে চিনি পায় সিহঁতৰ (আপোন) সন্তানবিলাকক। কিন্তু সিহঁতৰ মাজৰে এদলে নিশ্চয় (মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ আৱিৰ্ভাৱ সম্পৰ্কীয়) সত্যক গোপন কৰিছে, আৰু সিহঁতে জানে (যিটো সিহঁতে কৰিছে)।

১৪৭ এই সত্য (বাণী) আহিছে তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা, এতেকে তোমালোক সন্দিগ্ধমনাহঁতৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহবা।

পৰিচ্ছেদ - ১৮

১৪৮ আৰু প্ৰত্যেকৰে কাৰণে একোটি কেন্দ্ৰস্থল আছে, তাৰ পিনে (উপাসনাৰ সময়ত) সেইজন ঘূৰে, একেতে সৎকৰ্মত তোমালোকে (—মুছলিমসকলে, এজনে আনৰ সৈতে) প্ৰতিযোগিতা কৰা। য'তেই তোমালোক নথকা কিয়, আল্লাহে তোমালোকৰ সকলোকে (এই কিব্‌লাহ-ৰ মাধ্যমত) একত্ৰিত কৰিব। নিসন্দেহে আল্লাহ সকলো বিষয়ৰ ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।

১৪৯ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) য'ৰে পৰাই তুমি (নামাযৰ কাৰণে) ওলোৱা তোমাৰ মুখ (মক্কাৰ) পৱিত্ৰ মছজিদৰ ফালে ঘূৰুৱা। আৰু নিসন্দেহে এইটো তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা (অহা) ধ্ৰুৱ সত্য। আৰু অৱশ্যেই আল্লাহ বেখেয়াল নহয় তোমালোকে যি কৰা সেইসম্বন্ধে।

১৫০ আৰু য'ৰে পৰাই তুমি ওলোৱা, তোমাৰ মুখ পৱিত্ৰ মছজিদৰ পিনে ঘূৰাবা। আৰু (হে মুছলিমসকল!) য'তেই তোমালোক থাকা, তোমালোকৰ মুখ সেই পিনেই ঘূৰাবা, যাতে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে জনসাধাৰণৰ কোনো কাজিয়া (বা তৰ্ক-বিতৰ্ক) যেন নাথাকে সিহঁতৰ মাজৰ যিবিলাকে অন্যায় কৰে সেইবিলাকৰ ব্যতিৰেকে। এতেকে সিহঁতক ভয় নকৰিবা, বৰং ভয় কৰা মোক। আৰু (সেয়ে কৰা উচিত) যেন মই তোমালোকৰ ওপৰত মোৰ নিয়ামত সম্পূৰ্ণ কৰিব পাৰো, আৰু তোমালোকেও যাতে সুপথ লাভ কৰিবা পাৰা;—

১৫১ যেনেকৈ, আমি তোমালোকৰ ওচৰলৈ তোমালোকৰ মাজৰে পৰা এজন ৰছুল পঠিয়াইছো, যিজনে আমাৰ বাণী তোমালোকৰ ওচৰত তিলাওত কৰিছে আৰু তোমালোকক পৱিত্ৰ কৰিছে, আৰু তোমালোকক ধৰ্মগ্ৰন্থ আৰু জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ শিক্ষা দিছে, আৰু তোমালোকক শিকাইছে যিখিনি তোমালোকে (ইয়াৰ আগেয়ে) নাজানিছিলা।

১৫২ এতেকে মোক স্মৰণ কৰা, ময়ো তোমালোকক স্মৰণ কৰিম আৰু মোৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰা, আৰু মোক অস্বীকাৰ নকৰিবা।

পৰিচ্ছেদ - ১৯

১৫৩ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! (আল্লাহৰ) সহায় বিচৰা ধৈৰ্য আৰু নামাযৰ জৰিয়তে। নিসন্দেহে আল্লাহ ধৈৰ্যশীলসকলৰ লগত আছে।

১৫৪ আৰু যিসকলক আল্লাহৰ পথত কাতল কৰা হৈছে (নাইবা মৃত্যুবৰণ কৰিছে) তেওঁলোকক নকবা— “(তোমালোক) মৃত”; বৰঞ্চ (তেওঁলোক) জীৱন্ত , যদিও তোমালোকে (সেই কথাটো) বুজিব পাৰা নাই (৩:১৬৮)।

১৫৫ আৰু আমি নিশ্চয় তোমালোকক পৰীক্ষা কৰিম কিছু ভয় দি, আৰু ক্ষুধা দি, আৰু বয়বস্তুৰ আৰু আপোনজনৰ আৰু ফল-ফচলৰ লোকচান কৰি। আৰু সুসংবাদ দিয়া ধৈৰ্যশীলসকলক,—

১৫৬ যিসকলে তেওঁলোকৰ ওপৰত কোনো আপদ-বিপদ ঘটিলে (ধৈৰ্য নেহেৰুৱাই) কয়— “নিসন্দেহে আমি আল্লাহৰ কাৰণে (উৎসৰ্গীকৃত) আৰু অৱশ্যেই আমি তেওঁৰেই ওচৰলৈ প্ৰত্যাৱৰ্তনকাৰী।”

১৫৭ এইসকলেই তেওঁলোক যিসকলৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ পৰা আশীৰ্বাদ আৰু কৰুণা (বৰ্ষিত হৈছে); আৰু এওঁলোক নিজেই সুপথপ্ৰাপ্ত।

১৫৮ নিসন্দেহে ‘ছাফা’ আৰু ‘মাৰৱাহ’ (এই দুটি পাহাৰ) আল্লাহৰ নিদৰ্শনসমূহৰ অন্যতম। সেই কাৰণে যি কোনোবাই (কা’বা) গৃহত হজ কৰে অথবা উমৰাহ কৰে তেওঁৰ কাৰণে অপৰাধ নহ’ব যদি তেওঁ এই দুইৰ মাজত তৱাফ (অৰ্থাৎ প্ৰদক্ষিণ) কৰে। আৰু যিয়েই স্বেচ্ছাই সৎকৰ্ম কৰে, (তেওঁৰ কাৰণে) আল্লাহ নিশ্চয় অতি দানশীল, সৰ্বজ্ঞাতা।

১৫৯ নিসন্দেহে যিয়েই গোপন কৰি ৰাখে প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণাৱলী আৰু পথনিৰ্দেশৰ যি সমস্ত (বাণী) আমি অৱতাৰণ কৰিছিলো এইসমুদায় জনগণৰ কাৰণে (সিহঁতৰ) ধৰ্মগ্ৰন্থত সুস্পষ্টভাৱে বৰ্ণনা কৰাৰ পাচতো, সিহঁতেই— আল্লাহে সিহঁতক লানৎ দিয়ে (অৰ্থাৎ বঞ্চিত কৰে তেওঁৰ আশীৰ্বাদৰ পৰা), আৰু সিহঁতক অভিশাপ দিয়ে লানৎকাৰীসকলেও,—

১৬০ সিহঁতক বাদ দি যিসকলে তওবা কৰে আৰু (নিজৰ আচৰণ) শুধৰাই লয় আৰু (গোপন কৰি ৰখা সত্যবাণী) প্ৰকাশ কৰে, তেনেহ’লে সিহঁতেই— সিহঁতৰ প্ৰতি মই (সদয় হৈ) ফিৰিম, আৰু মই (তওবা কবুল কৰাৰ কাৰণে) বাৰম্বাৰ ফিৰো, (কিয়নো মই) অফুৰন্ত ফলদাতা।

১৬১ অৱশ্যে যিবিলাকে (সত্যত) অবিশ্বাস পোষণ কৰে আৰু মৰি যায় সিহঁত অবিশ্বাসী থকা অৱস্থাতে, সিহঁতৰ ক্ষেত্ৰত সিহঁতৰ ওপৰত ধিক্কাৰ হওক আল্লাহৰ আৰু ফিৰিশ্বতাসকলৰ আৰু জনগণৰ (পৰা) সম্মিলিতভাৱে—

১৬২ ইয়াত (অৰ্থাৎ এনে লাঞ্ছিত-বঞ্চিত অৱস্থাত) সিহঁত অৱস্থান কৰিব। সিহঁতৰ ওপৰৰ পৰা (প্ৰাপ্য) যাতনা লাঘৱ কৰা নহ’ব, আৰু সিহঁতে অৱকাশো নাপাব।

১৬৩ আৰু তোমালোকৰ উপাস্য একক (তথা একমেবাদ্বিতীয়ম) খোদা, তেওঁৰ বাহিৰে কোনো উপাস্য নাই; (তেওঁ) ৰহমান, ৰহীম।

পৰিচ্ছেদ - ২০

১৬৪ নিসন্দেহে মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ সৃষ্টিৰ মাজত, আৰু ৰাতি আৰু দিনৰ বিৱৰ্তনত, আৰু জাহাজত— যি সাগৰৰ মাজত চলাচল কৰে (আৰু) যাৰ দ্বাৰা মানুহৰ মুনাফা হয় (তাৰ মাজত), আৰু আল্লাহে আকাশৰ পৰা বৃষ্টিৰ যি কিছু পঠায় তাত, তাৰ পাচত তাৰ দ্বাৰা মাটিক তাৰ মৰণৰ পাচত সজীৱ কৰে আৰু তাতে বিয়পাই দিয়ে হৰেক ৰকমৰ জীৱ-জন্তু আৰু আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত নিয়ন্ত্ৰিত বতাহ আৰু মেঘৰ গতিবেগত (আল্লাহৰ সাৰ্বভৌম কৰ্তৃত্বৰ) বিশেষ নিদৰ্শন ৰৈছে বিচাৰ-বুদ্ধি প্ৰয়োগ কৰোতা লোকৰ নিমিত্তে (কাৰণ বৈচিত্ৰময় প্ৰকৃতিৰ সৰ্বত্ৰ নিয়ম-শৃঙ্খলাৰ সঙ্গতি এইটোৱে প্ৰমাণ কৰে যে, সেইবিলাকৰ সৃষ্টিকৰ্তা আৰু পৰিচালক এক আল্লাহ হ’বই লাগিব)।

১৬৫ আৰু মানুহৰ মাজৰ কোনোবাই আল্লাহক এৰি অন্যক মুৰব্বী বুলি গ্ৰহণ কৰে, সিহঁতে ইবিলাকক ভাল পায় আল্লাহক ভাল পোৱাৰ দৰে। অথচ যিসকলে (সত্যে সত্যে) ঈমান আনিছে আল্লাহৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ ভালপোৱা প্ৰবলতৰ। আহা! যিবিলাকে অন্যায় কৰে সিহঁতে যদি (নিজৰ শোচনীয় পৰিণতি) দেখিলেহেঁতেন— যেতিয়া (দুখৰ) শাস্তি সিহঁতে (চাক্ষুস) দেখিবলৈ পায়;— (তেতিয়া বুজিব পাৰিলেহেঁতেন) যে সকলো ক্ষমতা একমাত্ৰ আল্লাহৰ, আৰু আল্লাহ নিসন্দেহে শাস্তি দিয়াত কঠোৰ।

১৬৬ চোৱা! যাক অনুসৰণ কৰা হৈছিল, সিহঁতে (সেইদিনা) যিবিলাকে অনুসৰণ কৰিছিল, সিহঁতৰ পৰা আঁতৰি যাব, আৰু সিহঁতে দেখিবলৈ পাব শাস্তি, আৰু (তেতিয়া) সিহঁতৰ মাজৰ সকলো সম্পৰ্ক ছিগি যাব।

১৬৭ আৰু যিবিলাকে (মাতব্বৰবিলাকক) অনুসৰণ কৰিছিল সিহঁতে ক’ব— “হায়, আমাৰ যদি (পৃথিৱীলৈ ওভতি যোৱাৰ) সুযোগ হ’লহেঁতেন তেনেহ’লে আমি সিহঁতৰ পৰা আঁতৰি গ’লোহেঁতেন, যেনেকৈ সিহঁতে (এতিয়া) আমাৰ পৰা আঁতৰি গৈছে।” এইদৰে আল্লাহে সিহঁতৰ ক্ৰিয়াকলাপ সিহঁতক দেখায় সিহঁতৰ কাৰণে তীব্ৰ আক্ষেপৰূপে। আৰু সিহঁত (মৰ্মদাহ আৰু অনুতাপৰ) জুইৰ পৰা ওলাই অহাৰ পাত্ৰ নহয়।

পৰিচ্ছেদ - ২১

১৬৮ হেৰা মানৱজাতি! পৃথিৱীত যিবোৰ হালাল পৱিত্ৰ (খাদ্য) আছে তাৰ পৰা পানাহাৰ কৰা; আৰু চয়তানৰ পদচিহ্ন অনুসৰণ নকৰিবা। নিসন্দেহে সি তোমালোকৰ নিমিত্তে প্ৰকাশ্য শত্ৰু।

১৬৯ সি তোমালোকক প্ৰৰোচনা দিয়ে কেৱল বেয়া আৰু অশালীনতাৰ প্ৰতি, আৰু আল্লাহৰ বিৰুদ্ধে (সেই কথা) ক’বলৈ যি তোমালোকে নাজানা।

১৭০ আৰু যেতিয়া সিহঁতক কোৱা হয়— “আল্লাহে যি (বাণী) অৱতাৰণ কৰিছে তাকে অনুসৰণ কৰা”, সিহঁতে কয়— “নহয়, আমি অনুসৰণ কৰিম সেইখিনিহে যিটোৰ ওপৰত আমাৰ পিতৃপুৰুষসকলক (অভ্যস্ত) দেখিছো।” কি! (সিহঁতে পৈতৃক আচাৰতে সাৱটি থাকিবনে) যদিও সিহঁতৰ

পিতৃপুৰুষসকলে বুদ্ধি-বিবেচনা একোৱেই প্ৰয়োগ নকৰিছিল, আৰু সিহঁতে পথনিৰ্দেশ গ্ৰহণ কৰা নাছিল?

১৭১ আৰু যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতৰ উপমা হৈছে তাৰ দৃষ্টান্তৰ দৰে যি (ৰাখোৱালে) মাত দিয়ে এনে (জন্তু-জানোৱাৰ) কিবাক যি আওৱাজ আৰু চিঞৰ-বাখৰৰ বাহিৰে একোৱেই নুশুনে। (সিহঁতৰ বেমাৰ হৈছে—) ক'লা, বোবা (আৰু) অন্ধত্ব, গতিকে সিহঁতে নুবুজে।

১৭২ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! পবিত্ৰ বস্তুৰ পৰা পানাহাৰ কৰা যিবিলাক আমি তোমালোকক খাবলৈ দিছো, আৰু আল্লাহৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰা, যদি তোমালোকে তেওঁৰেই এবাদত কৰা।

১৭৩ তেওঁ তোমালোকৰ নিমিত্তে (খাবলৈ) নিষেধ কৰিছে কেৱল মৰাশ', আৰু (ওলাই যোৱা) তেজ, আৰু গাহৰিৰ মঙহ, আৰু যাৰ ওপৰত (যবেহ কৰাৰ সময়ত) আল্লাহক বাদ দি অন্য নাম লোৱা হৈছে। কিন্তু যিয়ে হেঁচাত পৰিছে, (আল্লাহৰ প্ৰতি) অবাধ্য হোৱা নাই বা (প্ৰয়োজনৰ) মাত্ৰা পাৰ হোৱা নাই, তেন্তে তাৰ ওপৰত (প্ৰয়োজন সাপেক্ষে অলপমান খালে) কোনো পাপ নহ'ব। নিসন্দেহে আল্লাহ ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১৭৪ নিসন্দেহে আল্লাহে ধৰ্মগ্ৰন্থৰ পৰা যি নাযিল কৰিছে তাক যিবিলাকে লুকাই ৰাখে আৰু (তেনেকৈ) ইয়াৰ দ্বাৰা তুচ্ছ বস্তু (যথা সামান্য সুযোগ-সুবিধা) কিনি নিয়ে, সিহঁতেই— সিহঁতৰ পেটত জুইৰ বাহিৰে অইন একোৱেই নাখালে, আৰু কিয়ামতৰ দিনা আল্লাহে সিহঁতৰ লগত (বন্ধুসুলভ) কথা-বতৰা নক'ব বা সিহঁতক শুদ্ধও নকৰিব; আৰু সিহঁতৰ কাৰণে ৰখা হৈছে ব্যথাদায়ক শাস্তি।

১৭৫ ইহঁতেই সিহঁত যিয়ে কিনি লৈছে হেদায়তৰ বিনিময়ত ভ্ৰান্ত পথ আৰু পৰিত্ৰাণৰ পৰিৱৰ্তে শাস্তি। এতেকে (দেখা যাওক) কিমান সিহঁতৰ ধৈৰ্য (দুযখৰ) জুইৰ প্ৰতি (ধাবিত হোৱাৰ)।

১৭৬ সেইটোৱেই (সিহঁতে ভুগিব লাগিব)! কিয়নো আল্লাহে (এই কুৰআন) গ্ৰন্থখন নাযিল কৰিছে সত্যৰ সৈতে। আৰু যিসকলে গ্ৰন্থখনতে (ইয়াৰ সত্যতাত) মতবিৰোধ কৰে সিহঁতে নিশ্চয় জেদত বহুদূৰ গৈছে।

পৰিচ্ছেদ - ২২

১৭৭ ধাৰ্মিকতা ইটো নহয় যে (নামাযৰ কেৱল বাহ্যিক দিশতে) তোমালোকৰ মুখ পূব বা পশ্চিম দিশত ঘূৰুৱা, বৰং ধাৰ্মিকতা হৈছে (তাৰ মাজত) যি ঈমান আনে আল্লাহৰ প্ৰতি, আৰু আখেৰাতৰ দিনৰ প্ৰতি, আৰু ফিৰিশ্তাসকলৰ প্ৰতি, আৰু (কুৰআন) গ্ৰন্থখনত, আৰু নবীসকলৰ প্ৰতি; আৰু যিয়ে তেওঁৰ (—আল্লাহৰ) প্ৰতি মহব্বতবশতঃ ধন দান কৰে আত্মীয়-স্বজনক, আৰু এতীমসকলক, আৰু মিছকিনসকলক, আৰু (অসহায় হৈ পৰা) বাটৰুৱাসকলক, আৰু ভিখাৰীসকলক, আৰু (দাসবিলাকৰ) মুক্তিপণ বাবদ; আৰু যিয়ে নামায কায়েম কৰে আৰু যাকাত আদায় কৰে; আৰু নিজৰ প্ৰতিজ্ঞা পালনকাৰীসকল যেতিয়া সেইসকলে ওৱাদা কৰি থাকে; আৰু অভাৱ অনাটনত আৰু আপদকালত আৰু আতঙ্কৰ সময়ত ধৈৰ্যশীলসকলক। এওঁলোকেই তেওঁলোক যিয়ে সত্যনিষ্ঠ, আৰু এওঁলোক নিজেই ধৰ্মপৰায়ণ।

১৭৮ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকৰ প্ৰতি হত্যাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিশোধৰ বিধান দিয়া হৈছে। (প্ৰতিশোধ লোৱা সেই খুনী) স্বাধীন ব্যক্তিৰ ওপৰত (যদি হত্যাৰ দাই বৰ্তায়) স্বাধীন ব্যক্তিৰ ক্ষেত্ৰত, আৰু (সেইদৰে) দাসৰ ওপৰত দাসৰ ক্ষেত্ৰত, আৰু নাৰীৰ ওপৰত নাৰীৰ ক্ষেত্ৰত (কিন্তু কোনো অৱস্থাতে নিৰপৰাধীৰ ওপৰত প্ৰতিহিংসা নল'বা)। গতিকে যাক (প্ৰতিশোধ লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত) কিছু ৰেহাই দিয়া হয় তাৰ (নিপীড়িত) ভাইৰ তৰফৰ পৰা (অৰ্থাৎ শোকসন্তপ্ত ব্যক্তিয়ে যদি খুনৰ বদলি খুন কৰাৰ পৰা খুনীজনক ভাতৃসুলভভাৱে ৰেহাই দিয়ে), তেনেহ'লে (ইয়াৰ) বিচাৰ হ'ব ন্যায্যভাৱে, আৰু তাৰ প্ৰতি (—হত্যাকাণ্ডত ক্ষতিগ্ৰস্ত লোকৰ প্ৰতি) ক্ষতিপূৰণ দিয়া হ'ব উদাৰভাৱে। এইটো তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা (প্ৰাণদণ্ডৰ পৰিৱৰ্তে) লঘু ব্যৱস্থা আৰু কৰুণা। সুতৰাং ইয়াৰ পাচতো যিয়ে (প্ৰতিশোধ ল'বলৈ গৈ) সীমা লঙ্ঘন কৰে তাৰ বাবে তেন্তে ৰৈছে ব্যথাদায়ক শাস্তি।

১৭৯ আৰু তোমালোকৰ নিমিত্তে প্ৰতিশোধৰ বিধানত ৰৈছে জীৱন, হে জ্ঞানবান লোকসকল! যাতে (এই বিধান মানি চলি) তোমালোকে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰা।

১৮০ তোমালোকৰ কাৰণে বিধিবদ্ধ কৰা গ'ল যে যেতিয়া তোমালোকৰ কাৰোবাৰ ওচৰত মৃত্যু হাজিৰ হয় (আৰু) সেইজনে ধন-সম্পদ এৰি থৈ যায়, তেনেহ'লে যেন (মৰাৰ আগতে) ওছিয়ৎ (বা উইল) কৰা হয় মাতা-পিতা আৰু ঘনিষ্ঠ আত্মীয়-স্বজনৰ কাৰণে ন্যায়সঙ্গতভাৱে; মুত্তকীসকলৰ ওপৰত এইটো এটা কৰ্তব্য।

১৮১ তাৰ পাছত যিয়েই ইয়াক (—এই ওছিয়ৎ) বদলি কৰে (মৰণাপন্ন ব্যক্তিৰ পৰা) সেইখিনি শুনাৰ পাছত তেনেহ'লে তাৰ পাপ লাগিব তাৰ ওপৰত যিয়ে এইটো বদলাব। নিসন্দেহে আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

১৮২ কিন্তু যদি কোনোবাই আশংকা কৰে যে ওছিয়ৎকাৰীৰ পৰা (পক্ষপাতমূলক) ভুল বা (উত্তৰাধিকাৰীৰ প্ৰতি) অন্যায় কৰা হৈছে, ফলত সিহঁতৰ মাজত বুজাপৰা কৰি দিয়ে (যাতে সম্পত্তিৰ এক তৃতীয়াংশৰ বেচি উইল কৰা নহয়) তেনেহ'লে তাৰ ওপৰত কোনো দোষ নহ'ব। নিশ্চয়ে আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

পৰিচ্ছেদ - ২৩

১৮৩ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকৰ ওপৰত (ৰমযান মাহত) ৰোযা বিধিবদ্ধ কৰা গ'ল যেনেকুৱা বিধান কৰা হৈছিল (ইহুদী, খ্ৰীষ্টান প্ৰভৃতি ধৰ্মমতাৱলম্বী) যিসকল তোমালোকৰ আগতে আহিছে সেইসকলৰ ওপৰত, যাতে তোমালোকে ধৰ্মভীৰুতা অৱলম্বন কৰা—

১৮৪ (এইটো বিধিবদ্ধ হৈছে ৰমযান মাহৰ) গণনাৰ দিন কেইটি মাত্ৰ। কিন্তু তোমালোকৰ মাজত যিকোনোবা অসুস্থ অথবা ভ্ৰমণত ৰত আছা, সিহঁতৰ কাৰণে সেই সংখ্যক অন্য দিনবিলাকত (ৰোযা ৰাখিব লাগে)। আৰু যিসকলে ইয়াক অতি কষ্টসাধ্য বোধ কৰে (তেন্তে) প্ৰতিবিধান হ'ল এজন মিছিকিনক খাবলৈ দিয়া। কিন্তু যিয়েই স্বেচ্ছায় ভাল কাম কৰে তেন্তে সেইটো তাৰ কাৰণে (আৰু) ভাল। আৰু যদি তোমালোকে (কষ্ট সহ্য কৰিও) ৰোযা ৰাখা তেন্তে তোমালোকৰ কাৰণে অতি উত্তম— যদি তোমালোকে (ৰোযাৰ উপকাৰিতা সম্বন্ধে) জানিলাহেঁতেন।

১৮৫ ৰমযান মাহ এইটো য'ত কুৰআন নাযিল হৈছিল,— মানৱজাতিৰ কাৰণে পথপ্ৰদৰ্শকস্বৰূপে আৰু (পূৰ্ববৰ্তী কিতাপত থকা) পথনিৰ্দেশৰ স্পষ্ট প্ৰমাণৰূপে, আৰু ফুৰকান (অৰ্থাৎ ভাল-বেয়া আৰু ন্যায়-অন্যায় প্ৰভেদকাৰক গ্ৰন্থ)। গতিকে তোমালোকৰ মাজত যিয়েই (এই ৰমযান) মাহটিৰ দেখা পাবা সি যেন ইয়াত ৰোযা ৰাখে। আৰু যি অসুস্থ বা ভ্ৰমণৰত আছে তেন্তে সি অন্যদিনবোৰত (ৰোযা ৰাখি) সংখ্যা পূৰণ কৰিব। আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে সুবিধা (দিবলৈ) বিচাৰে, আৰু তেওঁ তোমালোকৰ কাৰণে কষ্টকৰ অৱস্থা নিবিচাৰে; আৰু (তেওঁ ইচ্ছা কৰে) তোমালোকে যেন (সমগ্ৰ মাহব্যাপী ৰোযা ৰাখি) এই সংখ্যা সম্পূৰ্ণ কৰা, আৰু যাতে আল্লাহৰ মহিমা কীৰ্তন কৰা তোমালোকক যি পথনিৰ্দেশ তেওঁ দিছে সেইকাৰণে, আৰু তোমালোকে যেন (চৰিত্ৰ গঠনৰ এনে পন্থা পাই তেওঁৰ প্ৰতি) কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰা।

১৮৬ আৰু (হে নবী!) যেতিয়া আমাৰ বান্দাসকলে আমাৰ সম্বন্ধে তোমাক প্ৰশ্ন কৰে, তেতিয়া (ময়েই পোনপতীয়াকৈ সঁহাৰি দিওঁ)— "চোৱা! মই নিসন্দেহে (তোমালোকৰ) ওচৰত।" মই প্ৰাৰ্থনাকাৰীৰ প্ৰাৰ্থনাৰ উত্তৰ দিওঁ যেতিয়া সি মোক মাতে। এতেকে সিহঁতে মোৰ প্ৰতি সঁহাৰি দিয়ক আৰু মোতেই ঈমান আনক— যেন সিহঁত সুপথত চলিব পাৰে।

১৮৭ ৰোযাৰ ৰাতিত তোমালোকৰ স্ত্ৰীসকলৰ ওচৰলৈ গমন কৰাটো তোমালোকৰ কাৰণে বৈধ কৰা গ'ল। সিহঁত (—স্ত্ৰীসকল) তোমালোকৰ বাবে পোছাক আৰু তোমালোকো সিহঁতৰ বাবে পোছাক। আল্লাহে জানে যে তোমালোকে (ৰোযাৰ ৰাতিতো স্ত্ৰীসংগম পৰিত্যাগ কৰি) তোমালোকক নিজকে প্ৰৱঞ্চনা কৰিছিলা, সেইকাৰণে তেওঁ তোমালোকৰ ওপৰত (সদয় হৈ) ফিৰিছে আৰু তোমালোকৰ পৰা (আত্মবঞ্চনা) উপেক্ষা কৰিছে। এতেকে এতিয়া সিহঁতৰ সাহচৰ্য ভোগ কৰা, আৰু আল্লাহে (তেওঁলোকৰ পৰা সুখ-শান্তি, প্ৰেম-প্ৰীতি) যি তোমালোকৰ কাৰণে নিৰ্ধাৰিত কৰিছে সেইটো বিচাৰা। আৰু (ৰাতিবেলা) আহাৰ কৰা আৰু পান কৰা সেইসময়লৈকে যেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰত স্পষ্ট হৈ উঠে নিচেই পুৱাৰ বগা কিৰণ (ৰাতিৰ) ক'লা ছাঁৰ পৰা, তাৰ পাছত ৰোযা সম্পূৰ্ণ কৰা ৰাতিৰ আগমনলৈকে। আৰু সিহঁতক (—স্ত্ৰীলোকক) স্পৰ্শ নকৰিবা যেতিয়া তোমালোকে মছজিদবিলাকত ই'তিকাফ কৰা। এইবোৰ হৈছে আল্লাহৰ (নিৰ্ধাৰিত) সীমা, এতেকে এইবিলাকৰ ওচৰলৈকো নাযাবা (অৰ্থাৎ সীমালঙ্ঘনৰ কাষলৈকো নাযাবা)। এইদৰে আল্লাহে তেওঁৰ আয়াতসমূহ মানুহৰ নিমিত্তে সুস্পষ্ট কৰি দিছে যেন সিহঁতে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে।

১৮৮ আৰু তোমালোকৰ সম্পত্তি পৰস্পৰৰ মাজত জালিয়াতি কৰি গ্ৰাস নকৰিবা আৰু এইবিলাক লৈ বিচাৰকসকলৰ ওচৰত নাচাপিবা যাতে লোকৰ সম্পত্তিৰ কিছু পৰিমাণো অন্যায়ভাৱে গিলি পেলাব পাৰা, আৰু সেইটো তোমালোকে জানি-বুজিয়েই (কৰিবলৈ চোৱা)।

পৰিচ্ছেদ - ২৪

১৮৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে তোমাক নতুন জোনৰ সম্বন্ধে সুধিছে। তুমি কোৱাঁ— "এইবিলাক হৈছে নিৰ্দিষ্ট সময় জনসাধাৰণৰ কাৰণে আৰু হজৰ কাৰণে।" আৰু ধাৰ্মিকতা এইটো নহয় যে (আৰববাসীৰ কুসংস্কাৰ অনুযায়ী) তোমালোকে ঘৰত প্ৰবেশ কৰিবা তাৰ পাচফালেদি; বৰং ধাৰ্মিকতা হৈছে (তাৰ মাজত) যি ধৰ্মভীৰুতা অৱলম্বন কৰে। সেইকাৰণে ঘৰত সোমাৰো তাৰ (সদৰ) দুৱাৰেদি আৰু আল্লাহতে ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰা যেন তোমালোক সফলকাম হ'ব পাৰা।

১৯০ আৰু আল্লাহৰ পথত তোমালোকে যুদ্ধ কৰা সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে যিবিলাকে তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে, কিন্তু তোমালোকে সীমা লঙ্ঘন নকৰিবা। নিসন্দেহে আল্লাহে সীমা-লঙ্ঘনকাৰীবিলাকক ভাল নাপায়।

১৯১ আৰু (যুদ্ধাৱস্থাত) সিহঁতক হত্যা কৰা য'তেই তোমালোকে সিহঁতক দেখা পোৱা, আৰু সিহঁতক উলিয়াই দিয়া (মক্কাৰ সেইবিলাক ঠাইৰ পৰা) য'ৰ পৰা সিহঁতে তোমালোকক খেদি দিছিল, কিয়নো (সিহঁতৰ) উৎপীড়ন (তোমালোকৰ) যুদ্ধতকৈও নিকৃষ্ট (কাৰণ আজীৱন অমানুষিক উৎপীড়ন ভোগ কৰা একে কোবে মৃত্যু হোৱাতকৈ অনেক বেচি যন্ত্ৰণাদায়ক)। কিন্তু সিহঁতক হত্যা নকৰিবা পৱিত্ৰ মছজিদৰ আশে-পাশে যেতিয়ালৈকে নেকি সিহঁতে তাত তোমালোকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰে; অৱশ্যে সিহঁতে যদি তোমালোকৰ সৈতে (আগতীয়াকৈ) যুদ্ধ কৰে তেন্তে তোমালোকেও সিহঁতৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবা। এয়ে হৈছে অবিশ্বাসীবিলাকৰ (প্ৰাপ্য) প্ৰতিফল।

১৯২ কিন্তু সিহঁতে যদি (আক্ৰমণৰ পৰা) ক্ষান্ত হয়, তেনেহ'লে (মুছলিমসকলেও যুদ্ধ বন্ধ কৰিব, কাৰণ) আল্লাহ নিশ্চয়ে ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১৯৩ আৰু সিহঁতৰ সৈতে যুঁজিবা (ধৰ্মৰ নামত) উৎপীড়ন বন্ধ নোহোৱালৈকে, আৰু ধৰ্ম হৈছে (একমাত্ৰ) আল্লাহৰ নিমিত্তে। গতিকে সিহঁত যদি (বিভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বীক আক্ৰমণৰ পৰা) বিৰত হয় তেনেহ'লে যুদ্ধ-বিগ্ৰহ নচলিব কেৱল অত্যাচাৰীবিলাকৰ সৈতে ব্যতিৰেকে।

১৯৪ পৱিত্ৰ মাহ (মানি চলিব লাগে) পৱিত্ৰ মাহৰ খাতিৰত, আৰু সকলো নিষিদ্ধ বিষয়ত প্ৰতিশোধ লোৱা হ'ব (লঙ্ঘনকাৰীহঁতৰ ওপৰত)। এতেকে যিকোনোৱে (নিষিদ্ধ মাহত) তোমালোকৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলায় তোমালোকেও তেতিয়া সিহঁতৰ ওপৰত আঘাত হানিবা, যিদৰে সিহঁতে তোমালোকৰ ওপৰত আঘাত কৰিছিল। আৰু আল্লাহক ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰিবা আৰু জানি ৰাখা— নিশ্চয় আল্লাহ ধৰ্মভীৰুসকলৰ লগত আছে।

১৯৫ আৰু আল্লাহৰ ৰাস্তাত (প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে জান-মাল) খৰচ কৰা, আৰু তোমালোকৰ নিজহাতে নিজকে ধ্বংসৰ মাজত নেপেলাবা (বা আত্মঘাতী নহবা), বৰং (সৰ্বসাধাৰণৰ লিমিত্তে) ভাল কৰা; বাস্তৱিকতে আল্লাহে মঙ্গলকাৰীসকলক ভাল পায়।

১৯৬ আৰু আল্লাহৰ কাৰণে সমাধা কৰা হজ আৰু উমৰাহ। কিন্তু যদি (হজ কৰিবলৈ) বাধা পোৱা, তেন্তে কুৰবানিৰ যি কিছু পোৱা যায় সেইখিনিয়ে (সেই ঠাইতেই কুৰবানি কৰা), আৰু তোমালোকৰ মূৰ নুখুৰাবা কুৰবানি তাৰ গন্তব্যস্থান নোপোৱালৈকে। কিন্তু তোমালোকৰ মাজত যদি কোনোবা অসুস্থ হয় অথবা তাৰ মূৰত ৰোগ থাকে তেন্তে প্ৰতিবিধান পালন হৈছে ৰোযা ৰাখি বা দান দি বা কুৰবানি কৰি। কিন্তু যেতিয়া তোমালোকে (মক্কাত তীৰ্থ কৰিবলৈ) নিৰাপদ বোধ কৰিবা তেতিয়া যিজনে উমৰাহ-ক হজৰ সৈতে সংযোজন কৰি লাভবান হ'ব বিচাৰে (অৰ্থাৎ 'তামাত্তু'-হজ কৰিব বিচাৰে) সেইজনে যেন কুৰবানিৰ (জন্তু) যি কিবা পায় সেয়া (উৎসৰ্গ কৰে), কিন্তু যি (কোনো জন্তু) নাপায় (তাৰ কাৰণে) ৰোযা হৈছে হজৰ সময়ত তিনিদিন আৰু তোমালোকে যেতিয়া (ঘৰলৈ) উভতি আহা তেতিয়া সাত (দিন),— এয়া হ'ল পুৰা দহ। এইটো (অৰ্থাৎ উমৰাহ আৰু হজৰ মাজত ইহৰাম ভঙ্গ কৰাৰ সুবিধা) তাৰু নিমিত্তে যাৰ পৰিয়াল পৱিত্ৰ মছজিদত (—মক্কাত) উপস্থিত নাথাকে (কাৰণ মক্কাৰ বাসিন্দাৰ কাৰণে উমৰাহ কৰাৰ বা তীৰ্থদৰ্শনত যোৱাৰ প্ৰশ্ন নুঠে)। আৰু আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰা, আৰু জানি ৰাখা যে প্ৰকৃততে আল্লাহ প্ৰতিফল দিয়াত কঠোৰ।

পৰিচ্ছেদ - ২৫

১৯৭ হজ হয় কেইটামান সুবিখ্যাত মাহত (যেনে— শ্বাওৱাল, যুল-ক্বাদ আৰু যুল-হজৰ প্ৰথম ন' দিন— যি সময়ত হজৰ বাবে 'ইহৰাম' পিন্ধা যায়); এতেকে যিয়ে এই সময়ত হজ কৰাৰ সঙ্কল্প কৰে (আৰু 'ইহৰাম' বান্ধে) তাৰ কাৰণে স্ত্ৰীগমন বা দুষ্টামি নাথাকিব, বা হজৰ মাজত কাজিয়া-কলহ নচলিব, আৰু ভাল যি কিছু তোমালোকে কৰা আল্লাহে সেইটো জানে। আৰু (হজৰ তথা পৰকালৰ যাত্ৰাৰ কাৰণে) পাথেয় সংগ্ৰহ কৰা, নিসন্দেহে (দুনিয়া আৰু আখেৰাতৰ) শ্ৰেষ্ঠ পাথেয় হৈছে ধৰ্মপৰায়ণতা। এতেকে মোকে ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰা, হে জ্ঞানৰ অধিকাৰীসকল!

১৯৮ তোমালোকৰ ওপৰত কেনো অপৰাধ নহ'ব যদিওবা তোমালোকে (হজ কৰাৰ সময়ত) তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পৰা (ব্যৱসায় বা চাকৰিৰ জৰিয়তে) অনুগ্ৰহ-সামগ্ৰী অন্বেষণ কৰা। তাৰ পাচত তোমালোকে যেতিয়া আৰাফাতৰ পৰা লৰালৰি উভতিবা তেতিয়া (মুযদালিফাত) 'মাশ্বআৰিল হাৰাম'-ৰ (বা পৱিত্ৰ স্মৃতিস্থলৰ) ওচৰত আল্লাহক স্মৰণ কৰিবা; আৰু তেওঁক (কৃতজ্ঞতাৰে) স্মৰণ কৰা যেনেকৈ তেওঁ তোমালোকক নিৰ্দেশ দিছে, যদিও ইতিপূৰ্বে নিশ্চয় তোমালোক আছিলা পথভ্ৰষ্টসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

১৯৯ তাৰ পাচত তোমালোকে (দহ যুল-হজৰ নিচেই পুৱাতে) লৰালৰিকৈ যোৱা য'ৰ পৰা জনতা আগবাঢ়ি যায় আৰু আল্লাহৰ ওচৰত পৰিত্ৰাণ খোজা। নিসন্দেহে আল্লাহ ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

২০০ তাৰ পিছত যেতিয়া তোমালোকে পুণ্যানুষ্ঠানসমূহ সম্পাদন কৰা তেতিয়া (কৃতজ্ঞচিত্তে) আল্লাহৰ গুণগান কৰা তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলক তোমালোকৰ স্মৰণ কৰাৰ দৰে— বৰং তাতকৈও বেছি গুণকীৰ্তন কৰা। অথচ মানুহৰ মাজত এনে কিছুমান আছে যি কয়— "আমাৰ প্ৰভু! এই দুনিয়াত আমাক (ৰিযেক) দিয়া।" এতেকে আখেৰাতত সিহঁতৰ নিমিত্তে (ৰিযেকৰ) কেনো ভাগ নাথাকিব।

২০১ আৰু সিহঁতৰ মাজত এনেও (লোক) আছে যি কয়— "আমাৰ প্ৰভু! এই দুনিয়াতে আমাক ভাল বয়-বস্তু প্ৰদান কৰা, আৰু আখেৰাততো ভাল সামগ্ৰী (প্ৰদান কৰা), আৰু আমাক ৰক্ষা কৰা (দুযখৰ) জুইৰ শাস্তিৰ পৰা।"

২০২ এওঁলোকেই— এওঁলোকৰ কাৰণে আছে ভাগ (আখেৰাততো) যি তেওঁলোকে (এই দুনিয়াতে) অৰ্জন কৰিছে তাৰ পৰা। আৰু আল্লাহ হিচাপ-নিকাচত তৎপৰ।

২০৩ আৰু আল্লাহক স্মৰণ কৰা ('তশ্বৰীক'ৰ তিনি) নিৰ্ধাৰিত দিন কেইটাত। কিন্তু যি দু'দিনত (ওভতি যাবৰ কাৰণে) লৰালৰি কৰে, তেন্তে তাৰ ওপৰত কেনো অপৰাধ নহ'ব; আৰু যি পলম কৰে (আৰু ১৩ই যুল-হজ আবেলিলৈকে থাকি যায়) তাৰ ওপৰতো তেন্তে অপৰাধ নহ'ব— যিজনে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে। আৰু তোমালোকে আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰা; আৰু জানি ৰাখা— তোমালোকক নিশ্চয় তেওঁৰেই ওচৰত (হিচাপ-নিকাচৰ কাৰণে) একত্ৰিত কৰা হ'ব।

২০৪ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) মানুহৰ মাজত এনেও (কিছুমান মুনাফিক) আছে যাৰ দুনিয়াৰ জীৱনৰ কথা-বতৰাই তোমাক তাজ্জব কৰি দিয়ে; আৰু সি আল্লাহক সাক্ষী মানে তাৰ অন্তৰত (তোমাৰ প্ৰতি লোক-দেখুওৱা সহানুভূতি) যি আছে সেইসম্বন্ধে, অথচ সিয়েই হৈছে প্ৰতিদ্বন্দ্বীবিলাকৰ ভিতৰত সকলোতকৈ মাৰাত্মক।

২০৫ আৰু সি যেতিয়া (তোমাৰ পৰা) ওভতি যায় তেতিয়া সি দেশৰ ভিতৰত দৌৰাদৌৰি কৰে তাত গণ্ডগোল কৰিবলৈ, আৰু খেতি-বাতি তথা পশুপাল ধ্বংস কৰিবলৈ। আৰু আল্লাহে গণ্ডগোল পছন্দ নকৰে।

২০৬ আৰু যেতিয়া তাক কোৱা হয়— "আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰা", অহঙ্কাৰে তাক নি থাকে পাপৰ মাজলৈ, গতিকে জাহান্নামেই হৈছে তাৰ হিচাপ-নিকাচ; আৰু নিশ্চয় বেয়া সেই বিশ্ৰামস্থান।

২০৭ আৰু মানুহৰ মাজত এনেও (মানুহ) আছে যি নিজৰ সত্বাক বিক্ৰি কৰি দিছে আল্লাহৰ সন্তুষ্টি কামনা কৰি। আৰু আল্লাহ পৰম স্নেহময় (তেওঁৰ) বান্দাসকলৰ প্ৰতি।

২০৮ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! (আল্লাহৰ প্ৰতি) সম্পূৰ্ণৰূপে আত্মসমৰ্পণত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা, আৰু চয়তানৰ পদচিহ্ন অনুসৰণ নকৰিবা। নিসন্দেহে সি তোমালোকৰ নিমিত্তে প্ৰকাশ্য শত্ৰু।

২০৯ কিন্তু তোমালোকলৈ স্পষ্ট প্ৰমাণাৱলী অহাৰ পাছতো যদি তোমালোক পিছলি পৰা, তেন্তে জানি ৰাখা বাস্তৱতে আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।

২১০ সিহঁতে ইয়াৰ বাহিৰে আৰু কিহৰ প্ৰতীক্ষা কৰে যে সিহঁতৰ কাষলৈ আল্লাহ আহিব (ইতিপূৰ্বে ঘোষিত শাস্তি লৈ) মেঘৰ ছাঁৰ মাজত (যেনেকৈ বদৰৰ যুদ্ধৰ দিনা আকাশ ভাঙ্গি সিহঁতৰ মূৰত বৃষ্টি নামিব), আৰু ফিৰিশ্তাসকলো (আহিব আঘাত হানিবলৈ), আৰু বিষয়টোৰ সমাধান হৈয়ে গৈছে (যে সত্যৰ সৈতে অসত্যৰ সংঘৰ্ষ ঘটিলে ন্যায় অন্যায়ৰ মীমাংসা হৈয়ে যাব)? আৰু আল্লাহৰ ওচৰতে সকলো বিষয় (মীমাংসাৰ নিমিত্তে) উভতি যায়।

পৰিচ্ছেদ - ২৬

২১১ ইছ্ৰাইলৰ বংশধৰবিলাকক সোধাচোন— স্পষ্ট নিৰ্দেশাৱলীৰ পৰা (মুহাম্মদ-ছাঃ সম্বন্ধে ভৱিষ্যৎবাণী) কিমানখিনি আমি সিহঁতক দিছিলো। আৰু যিয়েই আল্লাহৰ নিয়ামত বদলি কৰে সেইখিনি তাৰ কাষলৈ অহাৰ পাছত, তেনেহ'লে (তাৰ জানি ৰখা উচিত যে) নিসন্দেহে আল্লাহ প্ৰতিফল দিয়াত কঠোৰ।

২১২ যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতৰ কাৰণে এই দুনিয়াৰ জীৱন মনোৰম বনাই দিয়া হৈছে, আৰু সিহঁতে মস্কৰা কৰে যিসকলে ঈমান আনিছে তেওঁলোকক। আৰু যিসকলে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে তেওঁলোক কিয়ামতৰ দিনা সিহঁতৰ ওপৰত থাকিব। আৰু আল্লাহে যাকে (যোগ্য বুলি) ইচ্ছা কৰে তাকে বেহিচাপ ৰিযেক দান কৰে।

২১৩ মানৱজাতি হৈছে একেই জাতি। এতেকে আল্লাহে (প্ৰত্যেক মানৱগোষ্ঠীৰ মাজত) উত্থাপন কৰিলে নবীসকলক (আখেৰী নবী মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ আগমন সম্পৰ্কে) সুসংবাদদাতাৰূপে, আৰু (তেওঁক প্ৰত্যাখ্যানৰ পৰিণতি সম্বন্ধে) সতৰ্ককাৰীৰূপে; আৰু তেওঁলোকৰ (প্ৰত্যেকৰে) লগত তেওঁ অৱতাৰণ কৰিছিলে কিতাপ সত্যতাৰ সৈতে, সেইখনে যেন মীমাংসা কৰিব পাৰে লোকসকলৰ মাজৰ (আল্লাহৰ একত্ব আৰু মানুহৰ ভ্ৰাতৃত্ব ঘোষণা সম্বন্ধে) যি বিষয়ত সিহঁতে মতবিৰোধ কৰিছিল। আৰু কোনেও ইয়াত মতবিৰোধ কৰা নাছিল সেইবিলাকৰ বাহিৰে যাক ই (—ধৰ্মগ্ৰন্থ) দিয়া হৈছিল, সিহঁতৰ কাষত স্পষ্টপ্ৰমাণ অহাৰ পিছতো,— সিহঁতৰ পৰস্পৰৰ মাজত (বিশ্বনবীৰ মাধ্যমত বিশ্বভ্ৰাতৃত্ব সৃষ্টিৰ বিষয়ে) বিদ্ৰোহাচৰণ বশত। সেইকাৰণে যিসকলে ঈমান আনিছে আল্লাহে তেওঁলোকক হেদায়ত কৰিলে নিজ এখতিয়াৰত (কুৰআনৰ) সেই সত্যত যি বিষয়ে এওঁলোকে (ইতিপূৰ্বে) মতবিৰোধ কৰিছিল। আৰু আল্লাহে যাকে (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰে তেওঁক সহজ-সঠিক পথলৈ পৰিচালিত কৰে।

২১৪ অথবা তোমালোকে ভাবিছানে যে তোমালোকে বেহেশ্বতত দাখিল হ'ব পাৰিবা, অথচ তোমালোকৰ ওপৰতো তোমালোকৰ আগতে যিসকল গত হৈছে সেইসকলৰ দৰে কোনোকিছু নাহে? সিহঁতক আক্ৰমণ কৰিছিল দাৰুণ বিপৰ্যয়ে আৰু চৰম দুৰ্দশাই, আৰু সিহঁতে (ভয়তে) কঁপিছিল, (ঈমানলৈকে যে) শেষতে ৰছুল আৰু তেওঁৰ লগত যিসকলে ঈমান আনিছিলে তেওঁলোকে ক'লে— "(সত্যৰ বিজয়ৰূপে) আল্লাহৰ সাহায্য কেতিয়া (আহিব)?" আল্লাহৰ সাহায্য অৱশ্যে নিকটবৰ্তী নহয়নে?

২১৫ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে তোমাক সুধিছে (প্ৰতিৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত) সিহঁতে কি খৰচ কৰিব। তুমি কোৱা— "ভাল বস্তু যিখিনি তোমালোকে খৰচ কৰা সি (তোমালোকৰ নিজৰে) মাতা-পিতাৰ কাৰণে আৰু ঘনিষ্ঠ আত্মীয়সকলৰ আৰু এতিমসকলৰ আৰু মিছকিনসকলৰ আৰু বাটৰুৱাসকলৰ কাৰণে (যিসকল নিছলা হোৱা হেতু হিজৰত কৰিব নোৱাৰি মক্কাত নিষ্ঠুৰ অত্যাচাৰত ভুগিছে)। আৰু তোমালোকে ভাল কাম যিকিবা কৰা নিসন্দেহে আল্লাহ সেইসম্বন্ধে সৰ্বজ্ঞাতা।

২১৬ তোমালোকৰ কাৰণে (আক্ৰমণকাৰীৰ বিৰুদ্ধে) যুদ্ধ বিধিবদ্ধ কৰা হ'ল, যদিও তোমালোকৰ নিমিত্তে সেইটো অপ্ৰিয়। আৰু হ'ব পাৰে তোমালোকে কোনোকিছু অপছন্দ কৰিলা, অথচ সেইটো তোমালোকৰ নিমিত্তে মঙ্গলজনক; আকৌ সম্ভৱতঃ তোমালোকে কোনোকিছু ভালপোৱা, অথচ সেইটো তোমালোকৰ পক্ষে বেয়া। দৰাচলতে আল্লাহে (আচল পৰিণতি) জানে যদিও তোমালোকে নাজানা।

পৰিচ্ছেদ - ২৭

২১৭ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে তোমাক পৱিত্ৰ মাহ সম্পৰ্কে প্ৰশ্ন কৰিছে তাতে যুদ্ধ কৰাৰ বিষয়ত। তুমি কোৱা— "ইয়াত যুদ্ধ কৰা গুৰুতৰ (অপৰাধ); কিন্তু অবিশ্বাসীসকলে (জানি ৰখা উচিত যে লোকক) আল্লাহৰ পথৰ পৰা উভতাই ৰখা, আৰু তেওঁৰ প্ৰতি আৰু পৱিত্ৰ মছজিদৰ প্ৰতি অবিশ্বাস পোষণ কৰা, আৰু তাৰ (—মক্কাৰ) বাসিন্দাসকলক তাৰ পৰা উলিয়াই দিয়া আল্লাহৰ ওচৰত অধিক গুৰুতৰ। আৰু উৎপীড়ন (বা তিল তিলকৈ মৰাটো একেবাৰে) হত্যাতকৈ গুৰুতৰ। আৰু সিহঁতে তোমালোকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰাটো তেতিয়ালৈ নথমাব যেতিয়ালৈকেনেকি সিহঁতে তোমালোকৰ ধৰ্মৰ পৰা তোমালোকক ফিৰাই লৈ যাব পাৰে, যদি সিহঁতে (সেইটো কৰিব) পাৰে। আৰু তোমালোকৰ মাজৰ পৰা যি তাৰ ধৰ্মৰ পৰা ফিৰি যায় আৰু মৰা যায় অবিশ্বাসী থকা অৱস্থাতে, তেনেহ'লে এইবিলাকেই হ'ল— ইহঁতৰ সকলো কাম এই দুনিয়াত আৰু আখেৰাতত বিফলে যাব। আৰু সিহঁতেই (দুযখৰ) জুইৰ অধিবাসী, সিহঁতে ইয়াতে থাকিব দীৰ্ঘকাল।

২১৮ দৰাচলতে যিসকলে ঈমান আনিছিল আৰু যিসকল হিজৰত কৰিছিল, আৰু আল্লাহৰ ৰাস্তাত কঠোৰ সংগ্ৰাম কৰিছিল,— এওঁলোকেই আশা ৰাখে আল্লাহৰ কৰুণাৰ। আৰু আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

২১৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে তোমাক নিচা আৰু জুৱা সম্বন্ধে সুধিছে। তুমি কোৱা— "এই উভয়তে আছে গুৰুতৰ পাপ আৰু মানুহৰ কাৰণে

(নামমাত্ৰ) মুনাফা; কিন্তু তাৰ পাপ তাৰ মুনাফাতকৈ গুৰুতৰ।" আৰু সিহঁতে তোমাক সোধে (দান-দক্ষিণাত) কী সিহঁতে খৰচ কৰিব। কোৱা— "যি ৰাহি থাকে।" এইদৰে আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে বাণীসমূহ সুস্পষ্ট কৰিছে যাতে (ইয়াত থকা উপকাৰ) তোমালোকে ভাবি চাব পাৰা,—

২২০ (যি অপেক্ষা কৰিছে) এই দুনিয়াত আৰু আখেৰাতত। আৰু সিহঁতে তোমাক এতিমসকলৰ সম্পৰ্কে প্ৰশ্ন কৰিছে। তুমি কোৱা— "সিহঁতৰ কাৰণে সুব্যৱস্থা কৰা উত্তম।" আৰু তোমালোক যদি (সিহঁতৰ সম্পত্তিৰ ৰক্ষণাবেক্ষণৰ নিমিত্তে) সিহঁতৰ সৈতে অংশীদাৰ হোৱা তেন্তে সিহঁতে তোমালোকৰ ভাই-ককাই। আৰু আল্লাহে হিতকাৰীসকলৰ পৰা ফেচাদকাৰীসকলক (ভালকৈ) জানে। আৰু আল্লাহে যদি ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে নিশ্চয় (এতিমৰ সমস্যাক লৈ) তোমালোকক বিপন্ন কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। (কিন্তু তেওঁ তোমালোকৰ মুচকিল আচান কৰিছে, যিহেতু) নিসন্দেহে আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰমজ্ঞানী।

২২১ আৰু মুশ্বৰিক (বা বহুখোদাবাদী) নাৰীসকলক বিয়া নকৰিবা যেতিয়ালৈকেনো সিহঁতে ঈমান আনে। আৰু বাস্তৱতে একজন মুমিন (বা এক আল্লাহত বিশ্বাসী) দাসীও একজন মুশ্বৰিক নাৰীতকৈ ভাল, যদিওবা তাই তোমালোকক মোহিত কৰি দিয়ে; আৰু (বিশ্বাসী নাৰীক) মুশ্বৰিকবিলাকৰ লগত বিয়া নিদিবা যেতিয়ালৈকেনেকি সিহঁতে ঈমান আনে, কিয়নো বাস্তৱত এজন মুমিন গোলামো এজন মুশ্বৰিকতকৈ উত্তম, যদিও সি তোমালোকক তাজ্জব কৰি দিয়ে। এইবিলাকে আমন্ত্ৰণ কৰে জুইৰ প্ৰতি, আৰু আল্লাহে (তোমালোকক) আহ্বান কৰে বেহেশ্বতৰ ফালে, আৰু (ভুল-ভ্ৰান্তিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণৰ ফালে তেওঁৰ নিজৰ ইচ্ছাত; আৰু তেওঁ মানুহৰ নিমিত্তে তেওঁৰ নিৰ্দেশাৱলী সুস্পষ্ট কৰি দিয়ে যাতে সিহঁতে (ভিন্নধৰ্মীয় লোকৰ সৈতে বিয়াৰ বিধি নিষেধত) মনোযোগ দিয়ে।

পৰিচ্ছেদ - ২৮

২২২ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতে তোমাক ঋতুস্ৰাৱ (হোৱা কালত সহবাস) সম্বন্ধে সুধিছে। তুমি কোৱা— "এইটো অনিষ্টকৰ, গতিকে ঋতুকালত স্ত্ৰীসকলৰ পৰা বেলেগে থাকিবা, আৰু সিহঁত পৰিষ্কাৰ নোহোৱালৈকে সিহঁতৰ ওচৰ নাচাপিবা। তাৰ পিছত যেতিয়া সিহঁতে নিজকে পৰিষ্কাৰ কৰি লয় তেতিয়া সিহঁতৰ লগত মিলিত হোৱা যিদৰে আল্লাহে তোমালোকক আদেশ দিছে।" আল্লাহে নিশ্চয় ভাল পায় তেওঁৰ পিনে প্ৰত্যাৱৰ্তনকাৰীসকলক, আৰু ভালপায় পৰিচ্ছন্নতা ৰক্ষাকাৰীসকলক।

২২৩ তোমালোকৰ স্ত্ৰীসকল তোমালোকৰ নিমিত্তে এক কৃষিপাম। গতিকে তোমালোকে যেতিয়া-যেনেকৈ ইচ্ছা কৰা তোমালোকৰ কৃষিপামত গমন কৰা। আৰু তোমালোকৰ নিজৰ (কল্যাণৰ) কাৰণে অগ্ৰিম ব্যৱস্থা অৱলম্বন কৰা। আৰু আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰিবা; আৰু জানি ৰাখা— নিশ্চয় তেওঁৰ সৈতে তোমালোকৰ (কাম-কাজৰ হিচাপ-নিকাচৰ বাবে) মোলাকাত হ'ব। আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সুসংবাদ দিয়া মুমিনসকলক।

২২৪ আৰু আল্লাহক প্ৰতিবন্ধক নবনাবা তোমালোকৰ শপতৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ ভালকাম কৰাৰ বেলিকা, আৰু (আল্লাহৰ প্ৰতি) ভয়-ভক্তি দেখুওৱাত আৰু মানুহৰ মাজত শান্তি প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত। আৰু আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

২২৫ আল্লাহে তোমালোকক নধৰিব তোমালোকৰ শপতবোৰৰ মাজত যি নিৰৰ্থক; কিন্তু তেওঁ তোমালোকক ধৰিব যি (স্বেচ্ছাকৃতভাৱে) তোমালোকৰ হৃদয়ে অৰ্জন কৰিছে। আৰু আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) ত্ৰাণকৰ্তা, পৰম সহনশীল।

২২৬ যিসকলে সিহঁতৰ স্ত্ৰীসকলৰ পৰা 'ইলা' কৰে (সেই ক্ষেত্ৰত স্ত্ৰীসকলে) চাৰিমাহ কাল অপেক্ষা কৰিব লাগে; কিন্তু সিহঁতে যদি (চাৰিমাহৰ ভিতৰত আকৌ দাম্পত্য জীৱনলৈ) ওভতি আহে তেনেহ'লে (সেইটো খুব ভাল, কিয়নো) আল্লাহ নিশ্চয় (ভুল-ভ্ৰান্তিৰ পৰা) ত্ৰাণকৰ্তা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

২২৭ আৰু যদি সিহঁতে তালাকৰ সিদ্ধান্ত লয় তেন্তে নিসন্দেহে আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

২২৮ আৰু তালাকপ্ৰাপ্তা নাৰীসকলে নিজকে প্ৰতীক্ষাত ৰাখিব ('ইদ্দত' হিচাপে) তিনিটা ঋতুকাল, আৰু সিহঁতৰ (—স্ত্ৰীসকলৰ) কাৰণে বৈধ নহ'ব লুকাই ৰখা যি আল্লাহে সিহঁতৰ গৰ্ভত সৃষ্টি কৰিছে, যদিহে সিহঁতে আল্লাহত আৰু শেষ (বিচাৰৰ) দিনত ঈমান আনিছে। আৰু সিহঁতৰ স্বামীসকলৰ অধিকতৰ অধিকাৰ আছে সিহঁতক ইতিমধ্যে (দাম্পত্য জীৱনলৈ) ঘূৰাই নিয়াৰ, যদি তেওঁলোকে মিট্‌মাট কৰিব বিচাৰে। আৰু তিৰোতাসকলৰো তেনে অধিকাৰ আছে (স্বামীৰ ওপৰত) যেনেকৈ (স্বামীৰ) আছে তিৰোতাসকলৰ ওপৰত ন্যায়সঙ্গতভাৱে। অৱশ্যে পুৰুষসকলৰ অৱস্থান তেওঁলোকৰ কিছু ওপৰত। আৰু আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।

পৰিচ্ছেদ - ২৯

২২৯ তালাক দুবাৰ (দিয়া যাব পাৰে); তাৰ পিছত (হয় এই স্ত্ৰীক) পুৰাদস্তুৰ ৰক্ষণ নাইবা সুন্দৰভাৱে বিদায় দান (কৰিব লাগে)। আৰু তোমালোকৰ পক্ষে বৈধ নহয় সিহঁতক যি (মহৰানা) দিছা তাৰ পৰা কিছু ঘূৰাই নিয়া যদিহে দুয়োজনেই আশঙ্কা কৰে যে আল্লাহৰ নিৰ্দেশিত সীমা কায়েম ৰখা সিহঁতৰ পক্ষে সম্ভৱপৰ নহয়। কিন্তু তোমালোকে (অৰ্থাৎ বিধিমত সংগঠিত মেলুৱাই) যদি আশঙ্কা কৰা যে সিহঁতে আল্লাহৰ গণ্ডিৰ ভিতৰত কায়েম থাকিব নোৱাৰিব, তেনেহ'লে (তালাক সম্পাদন কৰি দিবা, আৰু সেইক্ষেত্ৰত) সিহঁতৰ কাৰণে অপৰাধ নহ'ব যাৰ বিনিময়ত (বা যি মহৰানা-টকাৰ লেনদেনত) সিহঁতে মুক্ত হ'বলৈ বিচাৰে। এইবিলাক হৈছে আল্লাহৰ নিৰ্দেশিত গণ্ডি, এতেকে এইবিলাক লংঘন নকৰিবা; আৰু যিয়ে আল্লাহৰ গণ্ডি লংঘন কৰে সিহঁত নিজেই হৈছে অন্যায়কাৰী।

২৩০ তাৰপিছত যদি সি (তৃতীয়বাৰ) তাইক তালাক দিয়ে তেন্তে ইয়াৰ পাচত সেইজনী তাৰ কাৰণে বৈধ নহ'ব যেতিয়ালৈকে সেই গৰাকীয়ে

অন্য স্বামীক বিবাহ কৰে। তাৰ পিছত যদি সিও (বাধ্য হৈ) এইজনীক তালাক দি দিয়ে তেনেহ’লে সিহঁতৰ উভয়ৰে অপৰাধ নহ’ব যদি সিহঁতে পৰস্পৰৰ কাষলৈ ঘূৰি আহে, যদি সিহঁতে বিবেচনা কৰে যে উভয়ে আল্লাহৰ গণ্ডিৰ মাজত থাকিব পাৰিব। আৰু এইবিলাক হৈছে আল্লাহৰ নিৰ্দেশিত সীমা, তেওঁ সেইটো সুস্পষ্ট কৰি দিয়ে সেই লোকসকলৰ নিমিত্তে যিয়ে (বিধি-নিষেধ সমূহ) জানে।

২৩১ আৰু যেতিয়া তোমালোকে স্ত্ৰীবিলাকক তালাক দিয়া আৰু সিহতে নিজৰ ইদ্দত পূৰ্ণ কৰে, তেতিয়া সিহঁতক ৰাখিবা সদয়ভাৱে (পুনৰায় বিয়া কৰাই) নতুবা সিহঁতক মুক্তি দিবা সদয়ভাৱে (সিহঁতৰ মহৰানা আৰু দেনা-পাওনা পৰিশোধ কৰি)। আৰু সিহঁতক আটকাই নাৰাখিবা ক্ষতি কৰাৰ কাৰণে,— যাৰ ফলত তোমোলোকে (বিধি-নিষেধৰ) সীমা লঙঘন কৰিবা; আৰু যি সেইটো কৰে সি নিশ্চয় তাৰ নিজৰ প্ৰতি অন্যায় কৰে। আৰু (যধে-মধে তালাক দি, বা ‘হালালাহ’-ৰ নিচিনা ভেঁকোভাৰনা প্ৰচলন কৰি) আল্লাহৰ প্ৰত্যাদেশক খেল-ধেমালিৰূপে নল’বা, আৰু স্মৰণ কৰা তোমালোকৰ ওপৰত আল্লাহৰ অনুগ্ৰহসামগ্ৰী আৰু তোমালোকৰ ওচৰত ধৰ্মগ্ৰন্থৰ যিখন তেওঁ অৱতাৰণ কৰিছে (যেনে এই কুৰআন) আৰু (তাত থকা) হিকমত সম্পৰ্কে, যাৰ দ্বাৰা তেওঁ তোমালোকক উপদেশ দিছে। আৰু আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰিবা, আৰু জানি ৰাখা— নিসন্দেহে আল্লাহ সকলো বিষয়ে সৰ্বজ্ঞাতা।

পৰিচ্ছেদ - ৩০

২৩২ আৰু যেতিয়া তোমালোকে স্ত্ৰীসকলক (প্ৰথম বা দ্বিতীয় দফাত) তালাক দিয়া আৰু সিহঁতে সিহঁতৰ ইদ্দত পূৰ্ণ কৰে, তেতিয়া সিহঁতক বাধা নিদিবা সিহঁতৰ (পূৰ্বৰ) স্বামীসকলক বিয়া কৰাবলৈ, যদি সিহঁতে নিজৰ মাজতে ৰাজী হয় সঙ্গতভাৱে। এইদৰে ইয়াৰ দ্বাৰা উপদেশ দিয়া হৈছে তোমালোকৰ মাজৰ সেইসকলক যিসকলে আল্লাহত আৰু শেষ (বিচাৰৰ) দিনত ঈমান আনে। এইটো তোমালোকৰ কাৰণে (হালালাহ-তকৈ) অধিকতৰ পৰিচ্ছন্ন আৰু পৰিত্ৰতৰ। আৰু আল্লাহে (ভাল বেয়া সকলো) জানে অথচ তোমালোকে নাজানা।

২৩৩ আৰু (স্তন্যদাত্ৰী) মাতৃসকলে নিজ সন্তানবিলাকক পূৰা দুবছৰ স্তন্য খাবলৈ দিব,— যি বিচাৰে (তালাক দিয়া সত্বেও সেই স্ত্ৰীৰ দ্বাৰা) স্তন্যদান পুৰা কৰিবলৈ। আৰু পিতাকৰ ওপৰত দায়িত্ব ইহঁতক খাব দিয়া আৰু ইহঁতক পিন্ধোৱা ন্যায়সঙ্গতৰূপে। কোনো লোককেই তাৰ সামৰ্থ্যৰ অতিৰিক্ত দায়িত্ব আৰোপ কৰা নহয়। মাকসকলো যেন তেওঁলোকৰ সন্তানৰ কাৰণে ক্ষতিগ্ৰস্ত হ’ব নালাগে আৰু যাৰ ঔৰসত সন্তান উপজিছে তেৰোঁ যেন নিজৰ সন্তানৰ বাবে (ক্ষতিগ্ৰস্ত নহয়), আৰু (যদি সন্তানে গাখীৰ এৰাৰ আগতেই পিতাৰ মৃত্যু হয় তেন্তে পিতাকৰ) উত্তৰাধিকাৰীৰ ওপৰত ৰৈছে ইয়াৰ অনুৰূপ (দায়িত্ব, অৰ্থাৎ প্ৰয়োজনীয় খৰচপত্ৰ বহন কৰিবলৈ)। কিন্তু যদি দুয়োজনেই ইচ্ছা কৰে (দু’বছৰৰ ভিতৰতেই) গাখীৰ এৰুৱাবলৈ, উভয়ৰ মাজত সন্মতিক্ৰমে আৰু পৰামৰ্শক্ৰমে, তেন্তে সিহঁতৰ কোনো অপৰাধ নহ’ব (তালাক দিয়া স্ত্ৰীৰ খোৱা-বোৱাৰ খৰচ বন্ধ কৰিবলৈ গ’লে, বা স্ত্ৰীৰ পক্ষে ইমানদিন অপেক্ষা কৰিবলৈ নিবিচাৰিলে)। আৰু যদি তোমালোকে চোৱা তোমালোকৰ সন্তানবিলাকক (সিহঁতৰ আপোন মাকৰ পৰিৱৰ্তে) ধাইমাৰ পিয়াহ খুৱাবলৈ, তাতো তোমালোকৰ কোনো অপৰাধ নহ’ব যদিহে তোমালোক ৰাজী থাকা যি তোমালোকে (ধাইমাক পাৰিশ্ৰমিকৰূপে) পুৰাদস্তুৰ প্ৰদান কৰিবা। আৰু আল্লাহক (সকলো ক্ষেত্ৰতে) ভয়-ভক্তি কৰিবা, আৰু জানি ৰাখা— তোমালোকে যি কৰা আল্লাহ নিশ্চয় তাৰ দৰ্শক।

২৩৪ আৰু তোমালোকৰ মাজৰ যিসকল মৰি যায় আৰু ৰাখি যায় স্ত্ৰীসকলক, তেওঁলোকে (—স্ত্ৰীসকলে) নিজকে অপেক্ষাত ৰাখিব চাৰি মাহ আৰু দহ (দিন)। তাৰ পিছত এওঁলোক যেতিয়া নিজৰ সময়-সীমাত উপনীত হ’ব তেতিয়া তোমালোকৰ কোনো অপৰাধ নহ’ব যি (বৈবাহিক আলাপ-আলোচনা আৰু সম্বন্ধ) এওঁলোকে নিজৰ ব্যাপাৰে কৰে ন্যায়সঙ্গতভাৱে। আৰু তোমালোকে যি কৰা সেই সম্বন্ধে আল্লাহ ওয়াকিবহাল।

২৩৫ আৰু তোমালোকৰ ওপৰত অপৰাধ নহ’ব তোমালোকে (এই বিধবা) নাৰীসকলৰ (ইদ্দতৰ ভিতৰতেই) বিয়াৰ প্ৰস্তাৱত যি আকাৰে-ইঙ্গিতে প্ৰকাশ কৰা, অথবা (সেই বাসনা) গোপনে ৰাখা তোমালোকৰ অন্তৰত। আল্লাহে জানে যে তোমালোকে সিহঁতক স্মৰণ কৰিবা, কিন্তু (সিহঁতৰ সৈতে) ভদ্ৰভাৱে কথা কোৱাৰ বাহিৰে গোপনে সিহঁতৰ সৈতে (বিয়াৰ) অঙ্গীকাৰ নকৰিবা; আৰু বিবাহবন্ধন পকাপকি নকৰিবা যেতিয়ালৈকেনেকি সিহঁতে (অপেক্ষাৰ কাৰণে) নিৰ্ধাৰিত সময়সীমাত উপনীত হয়। আৰু জানি ৰাখা— আল্লাহে নিশ্চয় জানে যি তোমালোকৰ অন্তৰত আছে, এতেকে তেওঁৰ সম্পৰ্কে সতৰ্ক হোৱা, আৰু জানি ৰাখা যে নিসন্দেহে আল্লাহ (তোমালোকৰ ভুল-ভ্ৰান্তিৰ ক্ষেত্ৰত) ত্ৰাণকৰ্তা, পৰম সহনশীল।

পৰিচ্ছেদ - ৩১

২৩৬ তোমালোকৰ অপৰাধ নহ’ব যদি তোমালোকে স্ত্ৰীসকলক তালাক দিয়া যিসকলক তোমালোকে (সহবাসৰ কাৰণে) স্পৰ্শ কৰা নাই অথবা সিঁহতৰ কাৰণে মহৰানা ধাৰ্য কৰা নাই। আৰু (এনে অৱস্থাতো) সিহঁতৰ কাৰণে (ভৰণ-পোষণৰ) ব্যৱস্থা কৰা— ধনীৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ সামৰ্থ্য অনুসাৰে আৰু অভাৱীৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ সামৰ্থ্য অনুসাৰে,— (ভৰণপোষণৰ) ব্যৱস্থা হ’ব পুৰাদস্তুৰভাৱে। সৎকৰ্মীসকলৰ কাৰণে (এইটো) এটা কৰ্তব্য।

২৩৭ কিন্তু যদি তোমালোকে সিহঁতক তালাক দিয়া সিহঁতক (সহবাসৰ কাৰণে) স্পৰ্শ কৰাৰ আগতে আৰু ইতিমধ্যে সিহঁতৰ বাবে মহৰানা ধাৰ্য কৰি পেলাইছা, তেন্তে (সিহঁতৰ প্ৰাপ্য হৈছে) যি ধাৰ্য কৰিছা তাৰ অৰ্ধেক, যদিনা সিহঁতে মাফ কৰি দিয়ে (সিহঁতৰ প্ৰাপ্য অৰ্ধেকৰ কোনো অংশ), অথবা তেওঁ (—স্বামীয়ে, নিজৰ অংশ) মাফ কৰি দিয়ে যাৰ হাতত ৰৈছে বিবাহ-গ্ৰন্থি। আৰু যদি তোমালোকে (—স্বামীসকলে, দাবি) এৰি দিয়া তেন্তে ই ধৰ্মপৰায়ণতাৰ অতি ওচৰত। আৰু তোমালোকে পৰস্পৰৰ মাজত (দান উপহাৰৰ মাধ্যমেৰে) উদাৰতা পাহৰি নাযাবা। তোমালোকে যি কৰিছা আল্লাহ নিশ্চয়ে তাৰ দৰ্শক।

২৩৮ হেফাজত কৰা নামাযসমূহৰ, বিশেষকৈ (‘আছৰ’-ৰ ওৱাক্তৰ) সৰ্বোৎকৃষ্ট নামায; আৰু তোমালোকে থিয় দিবা আল্লাহৰ উদ্দেশ্যে পৰম বিনয়েৰে।

২৩৯ কিন্তু যদি তোমালোকে আশঙ্কা কৰা (যে নামাযত থিয় হ’লে শত্ৰুৱে তোমালোকক আক্ৰমণ কৰিব পাৰে) তেন্তে খোজ কাঢ়া নাইবা (যানবাহনত)

আৰোহণ কৰা অৱস্থাত (নামায পঢ়ি লবা); কিন্তু যেতিয়া তোমালোকে নিৰাপত্তা বোধ কৰা তেতিয়া আল্লাহক স্মৰণ কৰা যিভাৱে তেওঁ তোমালোকক শিকাইছে— যি তোমালোকে ইতিপূৰ্বে নাজানিছিলা।

২৪০ আৰু তোমালোকৰ মাজৰ যিসকল মৰি যায় আৰু এৰি যায় স্ত্ৰীসকলক (সেইক্ষেত্ৰত স্বামীৰ সম্পত্তিৰ নিৰ্দিষ্ট অংশ উত্তৰাধিকাৰসূত্ৰে পোৱাৰ উপৰিও) সিহঁতৰ স্ত্ৰীসকলৰ কাৰণে এবছৰৰ ভৰণপোষণৰ ওছিয়ৎ হোৱা দৰকাৰ— (সিহঁতক স্বামীৰ ঘৰৰ পৰা) উলিয়াই নিদি; কিন্তু সিহঁত যদি (নিজ ইচ্ছাই এবছৰৰ ভিতৰতে) গুচি যায় তেন্তে তোমালোকৰ ওপৰত অপৰাধ নহ'ব যি সিহঁতে নিজৰ ব্যাপাৰত সুসঙ্গতভাৱে কৰে। আৰু আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।

২৪১ আৰু তালাক দিয়া নাৰীসকলৰ কাৰণে (মহৰানাৰ উপৰিও ভৰণপোষণৰ) ব্যৱস্থা হ'ব লাগে পুৰাদস্তুৰ মতে; ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ নিমিত্তে (এইটো) এটা কৰ্তব্য।

২৪২ এইদৰে আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰণে তেওঁৰ বাণীসমূহ সুস্পষ্ট কৰি দিছে যাতে তোমালোকে বুজিব পাৰা (কোন পথেৰে তোমালোক চলিবা)।

পৰিচ্ছেদ - ৩২

২৪৩ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি সিহঁতৰ ফালে লক্ষ্য কৰা নাইনে যিসকলে (যেনে ইছৰাইলীসকলে) সিহঁতৰ ঘৰবাৰীৰ পৰা ওলাই আহিছিল মৃত্যুৰ ভয়ত আৰু সিহঁত আছিল হাজাৰ হাজাৰ? তাৰ পাচত আল্লাহে সিহঁতক ক'লে— "(তোমালোকৰ প্ৰতিশ্ৰুত দেশত সোমাবলৈ তোমালোক অসন্মত বুলি) তোমালোক মৰি যোৱা"; ইয়াৰ পিছত তেওঁ সিহঁতক (অৰ্থাৎ পৰৱৰ্তী বংশধৰক) জীৱন দান কৰিলে। নিসন্দেহে আল্লাহ অৱশ্যেই মানুহৰ প্ৰতি অশেষ কৰুণাময়; কিন্তু অধিকাংশ লোকেই (তেওঁৰ প্ৰতি) কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ নকৰে।

২৪৪ আৰু আল্লাহৰ পথত (ধনজন উৎসৰ্গ কৰি) সংগ্ৰাম কৰা আৰু জানি ৰাখা— নিসন্দেহে আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

২৪৫ কোন আছে যিয়ে আল্লাহক ধাৰ দিব সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ ঋণ? তেওঁ তেতিয়া সেইটো বঢ়াই দিব তাৰ নিমিত্তে বহুগুণিত কৰি। আৰু আল্লাহে (যিকোনো দান আৰু ত্যাগ) গ্ৰহণ কৰে আৰু (তাৰ প্ৰতিদান বহুগুণে) বঢ়াই দিয়ে; আৰু তেওঁৰ কাষলৈকে তোমালোকক ফিৰাই অনা হ'ব।

২৪৬ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি মূছা (আঃ)-ৰ পৰৱৰ্তীকালৰ ইছৰাইলৰ বংশধৰবিলাকৰ মুখিয়ালবোৰৰ বিষয়ে ভাবি চোৱা নাইনে, যেতিয়া সিহঁতে সিহঁতৰ এজন নবীক কৈছিল— "আমাৰ নিমিত্তে এজন ৰজা উত্থাপন কৰা যাতে (তেওঁৰ নেতৃত্বত) আমি আল্লাহৰ পথত যুঁজিব পাৰো"? তেওঁ কৈছিল— "তোমালোকৰ এনেকুৱা সম্ভাৱনা আছে নেকি যে তোমালোকৰ নিমিত্তে যুদ্ধ বিধিবদ্ধ কৰা হ'লে তোমালোকে যুদ্ধ নকৰিবা?" সিহঁতে কৈছিল— "আমাৰ কি হৈছে যে আমি আল্লাহৰ পথত যুদ্ধ নকৰিম যেতিয়া আমি আমাৰ ঘৰ-বাৰীৰ আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা বিতাৰিত হৈছো?" তাৰ পিছত যেতিয়া সিহঁতৰ নিমিত্তে যুদ্ধ বিধিবদ্ধ কৰা হ'ল, সিহঁতে ঘূৰি গ'ল সিহঁতৰ মাজৰ অলপ কেইজনমান ব্যতীত। আৰু আল্লাহ অন্যায়কাৰীবিলাকৰ সম্বন্ধে সৰ্বজ্ঞাতা।

২৪৭ আৰু সিহঁতৰ নবীয়ে সিহঁতক কৈছিল— "নিশ্চয় আল্লাহে এতিয়া তোমালোকৰ নিমিত্তে তালুত-ক ৰজা বনাইছে।" সিহঁতে ক'লে— "তেওঁ কেনেকৈ আমাৰ ওপৰত ৰাজত্ব পাব পাৰে, যেতিয়া ৰাজত্বত তেওঁতকৈ আমাৰেই দাবী বেচি, আৰু তেওঁক ধন-দৌলতৰ প্ৰাচুৰ্যও দিয়া হোৱা নাই?" তেওঁ (—নবীয়ে) কৈছিল— "নিশ্চয় আল্লাহে তেওঁকে (ৰজা হিচাপে) তোমালোকৰ ওপৰত মনোনীত কৰিছে। আৰু তেওঁক অগাধভাৱে প্ৰাচুৰ্যও দিছে জ্ঞানত আৰু দেহত। আৰু আল্লাহে তেওঁৰ ৰাজত্ব দিয়ে যাকে তেওঁ (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰে, কাৰণ আল্লাহ সৰ্বব্যাপ্ত, সৰ্বজ্ঞাতা।"

২৪৮ আৰু সিহঁতৰ নবীয়ে সিহঁতক (আৰু) কৈছিল— "প্ৰকৃততে তেওঁৰ (—তালুতৰ) ৰাজত্বৰ লক্ষণ এই যে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব 'তাবুত' য'ত আছে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ পক্ষৰ পৰা প্ৰশান্তি, আৰু মূছা (আঃ)-ৰ বংশধৰসকলে আৰু হাৰুন (আঃ)-ৰ অনুগামীসকলে যি (শিক্ষণীয় বস্তু) এৰি গৈছে তাৰ বাকী থকা অংশ, সেইটো বহন কৰিছে ফিৰিশ্তাসকলে। নিসন্দেহে ইয়াতে আছে তোমালোকৰ নিমিত্তে নিদৰ্শন, যদি তোমালোক বিশ্বাসী হৈ থাকা।

পৰিচ্ছেদ - ৩৩

২৪৯ তাৰ পিছত তালুতে যেতিয়া সৈন্যদল লৈ অভিযান চলালে তেতিয়া ক'লে— "নিশ্চয় আল্লাহে তোমালোকক পৰীক্ষা কৰিব এখন নদীৰ দ্বাৰা; গতিকে যিজনে ইয়াৰ পৰা পান কৰিব সেইসকল মোৰ (দলভুক্ত) নহয়, আৰু যি ইটো নাখায় সিয়ে প্ৰকৃততে মোৰ (দলৰ), কেৱল সেইজনক এৰি যি তাৰ হাতেৰে (মাত্ৰ) কোষা পৰিমাণ পান কৰে।" কিন্তু সিহঁতৰ অলপ কেইজনমান ব্যতীত সিহঁতে ইয়াৰ পৰা পান কৰিছিল। তাৰ পাচত তেওঁ যেতিয়া ইয়াক পাৰ হৈ গৈছিল— তেওঁ আৰু যিসকলে তেওঁৰ সৈতে ঈমান আনিছিল, সেইসকলে ক'লে— "আজি আমাৰ শক্তি নাই জালুত (—গলিয়াত) আৰু তাৰ সৈন্যদলৰ বিৰুদ্ধে।" যিসকল নিশ্চিত আছিল যে সিহঁতে অৱশ্যেই আল্লাহৰ সৈতে মুলাকাত কৰিবলৈ গৈছে সেইসকলে ক'লে— "কিমানবাৰ সৰু দলে আল্লাহৰ হুকুমত ডাঙৰ দলক পৰাজিত কৰিছে; আৰু আল্লাহ অধ্যৱসায়ীসকলৰ সৈতে আছে।"

২৫০ আৰু যেতিয়া সিহঁত জালুতৰ আৰু তাৰ সৈন্যবিলাকৰ সন্মুখীন হ'ল সিহঁতে ক'লে— "আমাৰ প্ৰভু! আমাৰ প্ৰতি অধ্যৱসায় বৰ্ষণ কৰা, আৰু আমাৰ পদক্ষেপ দৃঢ় কৰা, আৰু অবিশ্বাসী দলৰ বিৰুদ্ধে আমাক সাহায্য কৰা।"

২৫১ এতেকে আল্লাহৰ হুকুমত এওঁলোকে সিহঁতক পৰাজিত কৰিলে আৰু দাউদে হত্যা কৰিলে জালুতক, আৰু আল্লাহে তেওঁক ৰাজত্ব আৰু জ্ঞান

দিলে, আৰু তেওঁক শিকালে যিখিনি তেওঁ ইচ্ছা কৰিলে। আৰু (অত্যাচাৰী) মানুহৰ কাৰণে যদি আল্লাহৰ প্ৰতিহতকৰণ নাথাকিলহেঁতেন— সিহঁতৰ এদলক আন দলৰ দ্বাৰা, তেন্তে পৃথিৱী নিশ্চয়ে অৰাজকতাপূৰ্ণ হ’লহেঁতেন। কিন্তু আল্লাহ সমস্ত সৃষ্টজগতৰ প্ৰতি অশেষ কৃপাময়।

২৫২ এইবিলাক হৈছে আল্লাহৰ বাণী, (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) আমি তোমাৰ ওচৰত সেইখিনি পাঠ কৰিছো যথাযথভাৱে; আৰু নিসন্দেহে তুমি ৰছূলসকলৰ অন্যতম।

৩য় পাৰা

২৫৩ এইসকল ৰছূল— আমি তেওঁলোকৰ কোনোবাক অইন কাৰোবাৰ ওপৰত শ্ৰেষ্ঠত্ব দিছো। তেওঁলোকৰ মাজত কাৰোবাৰ সৈতে আল্লাহে (প্ৰায় মুখামুখি) কথা কৈছে আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! তোমাৰ দৰে) তেওঁলোকৰ কাৰোবাক তেওঁ বহুস্তৰ উন্নত কৰিছে। আৰু আমি মৰিয়ম-পুত্ৰ ঈছা (আঃ)-ক দিছিলো স্পষ্ট প্ৰমাণসমূহ, আৰু আমি তেওঁক বলবান কৰিছিলো ‘ৰুহুল কুদুছ’ দি। আৰু আল্লাহে যদি ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে তেওঁলোকৰ (অৰ্থাৎ ৰছূলসকলৰ) পৰৱৰ্তীসকলে পৰস্পৰে বিবাদ নকৰিলেহেঁতেন সিহঁতৰ ওচৰত (তোমাৰ আগমন সম্পৰ্কে) স্পষ্ট প্ৰমাণসমূহ অহাৰ পিছতো; কিন্তু সিহঁতে মতবিৰোধ কৰিলে, গতিকে সিহঁতৰ মাজৰ কোনোৱে ঈমান আনিলে আৰু সিহঁতৰ কোনোৱে (তোমাৰ ধৰ্মত) অবিশ্বাস পোষণ কৰিলে। কিন্তু আল্লাহে যদি ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে সিহঁতে পৰস্পৰ যুঁজবাগৰ নকৰিলেহেঁতেন; কিন্তু আল্লাহে যি ইচ্ছা কৰে তাকেই কৰি থাকে।

পৰিচ্ছেদ - ৩৪

২৫৪ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! আমি তোমালোকক যি ৰিযেক দিছো তাৰ পৰা তোমালোকে (প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে) খৰচ কৰা (হিচাপ-নিকাচৰ) সেই দিন অহাৰ আগেয়ে যি দিন দৰদস্তুৰ কৰা নচলিব, বা বন্ধুত্বও নাথাকিব বা চুপাৰিচ নিটিকিব। আৰু অবিশ্বাসীবিলাক— সিহঁতেই অন্যায়কাৰী।

২৫৫ আল্লাহ— তেওঁ ব্যতীত অন্য উপাস্য নাই— চিৰ-জীৱন্ত, সদা বিদ্যমান; তন্দ্ৰাই তেওঁক আক্ৰান্ত কৰিব নোৱাৰে, নিদ্ৰায়ো নহয়, তেওঁৰেই হৈছে যিসকল আছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু যিসকল পৃথিৱীত। কোন আছে যি তেওঁৰ দৰবাৰত (আনৰ কাৰণে) চুপাৰিচ কৰিব পাৰে তেওঁৰ অনুমতি ব্যতীত? তেওঁ জানে কী (পুৰস্কাৰ) আছে এওঁলোকৰ সমুখত আৰু কী আছে তেওঁলোকৰ পিছত; আৰু তেওঁৰ জ্ঞানৰ (গভীৰত্বৰ) একোৱেই এওঁলোকে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে তেওঁ যি (বা যিমানখিনি) ইচ্ছা কৰে তাৰ ব্যতিৰেকে। তেওঁৰ মহাসিংহাসন মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীত বিয়পি ৰৈছে; ইবিলাকৰ উভয়ৰ হেফাজত (বা ৰক্ষণাবেক্ষণ তথা পৰিচালনাই) তেওঁক ক্লান্ত নকৰে; আৰু তেওঁ সৰ্বোচ্চত অধিষ্ঠিত, মহামহিম।

২৫৬ ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত জবৰদস্তি নাই; সত্যপথ নিশ্চয়ে ভ্ৰান্তপথৰ পৰা সুস্পষ্ট কৰা হৈ গৈছে। এতেকে যিজনে তাগুতক (অৰ্থাৎ চয়তানক বা দেৱ-দেৱীক) অস্বীকাৰ কৰে আৰু আল্লাহত ঈমান আনে তেৱেঁই তেন্তে ধৰিছে এটি মজবুত হাতল, যিটো কেতিয়াও ভাঙিবলৈ নহয়। আৰু আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

২৫৭ আল্লাহ সেইসকলৰ পৃষ্ঠপোষক যিসকলে ঈমান আনিছে; তেওঁ আন্ধাৰৰ পৰা তেওঁলোকক পোহৰলৈ উলিয়াই আনে। আৰু যিসকলে অবিশ্বাস পোষণ কৰে, সিহঁতৰ পৃষ্ঠপোষক হৈছে তাগুত (বা চয়তানবিলাক), সিহঁতে পোহৰৰ পৰা ইহঁতক আন্ধাৰলৈ উলিয়াই লৈ যায়। সিহঁতেই হৈছে জুইৰ বাসিন্দা, সিহঁত তাতে থাকিব দীৰ্ঘকাল।

পৰিচ্ছেদ - ৩৫

২৫৮ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কি সেইজনৰ (যেনে বাবিলনৰ শাসনকৰ্তা নমৰূদ-ৰ) কথা ভাবি চোৱা নাই যি ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ লগত তেওঁৰ প্ৰভুৰ সম্বন্ধে হুজ্জত কৰিছিল যেহেতু আল্লাহে তেওঁকে ৰাজত্ব দিছিলে? স্মৰণ কৰা! ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ কৈছিলে— “মোৰ প্ৰভু তেওঁ যিজনে জীৱন দান কৰে আৰু মৃত্যু ঘটায়।” সেইজনে (—নমৰূদে) ক’লে— “ময়ো (কাৰোবাক) জীৱন দি ৰাখিব পাৰো আৰু (কোনোবাক) মৃত্যু ঘটাব পাৰো।” ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ কৈছিলে— “আল্লাহে কিন্তু সূৰ্যক পূবফালৰ পৰা লৈ আহে, তুমি বাৰু তাক পশ্চিমফালৰ পৰা লৈ আহা।” তেতিয়া সি হতবুদ্ধি হৈ গ’ল যি (আল্লাহত) অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল। আৰু আল্লাহে জুলুমকাৰী জাতিক সৎপথ নেদেখুৱায়।

২৫৯ অথবা (তুমি ভাবি চোৱা নাইনে) সেইজনৰ কথা যিজন গৈছিলে এক নগৰৰ কাষেদি আৰু সেইটো ভাঙি পৰিছিল তাৰ চালৰ সৈতে? তেওঁ কৈছিল— “কেনেকৈ আল্লাহে ইয়াক পুনৰ্জীৱিত কৰিব তাৰ (ধ্বংস বা) মৃত্যুৰ পাচত?” তেতিয়া আল্লাহে তেওঁক এশ বছৰ কাল মৃতবৎ কৰি ৰাখিলে, তাৰ পিছত তেওঁ তাক পুনৰুত্থিত কৰিলে। তেওঁ (—আল্লাহে) ক’লে— “কিমান সময় তুমি কটাইছা?” তেওঁ ক’লে— “মই কটাইছো এটা দিন, বা এদিনৰ কিছু অংশ”। তেওঁ ক’লে— “বৰং তুমি এশ বছৰ কটাইছা, এতেকে তোমাৰ খাদ্য আৰু তোমাৰ পানীয়ৰ ফালে চোৱাচোন, এইবোৰ পুৰণি হোৱা নাই; আৰু তোমাৰ গাধৰ ফালে চোৱা, আৰু তোমাক যাতে মানুহৰ কাৰণে নিদৰ্শন কৰিব পাৰো; আৰু এই হাড়বোৰৰ ফালে চোৱা; কেনেকৈ আমি সিহঁতক একেলগ কৰিছো আৰু সেইবিলাক মঙহেৰে ঢাকিছো।” এতেকে যেতিয়া (বিষয়টো) তেওঁৰ ওচৰত পৰিষ্কাৰ হ’ল তেওঁ ক’লে— “মই বুজিছো যে আল্লাহ সকলোৰে ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।”

২৬০ আৰু স্মৰণ কৰা! ইব্ৰাহীম (আঃ)-এ ক’লে— “মোৰ প্ৰভু! মোক দেখুওৱা কেনেকৈ তুমি মৃতক জীৱিত কৰা।” তেওঁ ক’লে— “তুমি কি বিশ্বাস নকৰা?” তেওঁ ক’লে— “(সেই কথা) নহয়, কিন্তু (মই সুধিছো) মোৰ হৃদয়ক শান্ত কৰিবলৈ।” তেওঁ ক’লে— “তেনেহ’লে চৰাইবোৰৰ চাৰিটা তুমি নিয়া আৰু সিহঁতক (পোহ মনাই) তোমাৰ প্ৰতি অনুগত কৰা, তাৰ পাচত প্ৰতিটো টিলাত সিহঁতৰ একোটা অংশ স্থাপন কৰা, তাৰ পাচত সিহঁতক মাতা, সিহঁত বেগেৰে আহিব তোমাৰ কাষলৈ। আৰু জানি ৰাখা, নিসন্দেহে আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।”

পৰিচ্ছেদ - ৩৬

২৬১ যিসকলে সিহঁতৰ ধনসম্পত্তি আল্লাহৰ পথত খৰচ কৰে তাৰ উপমা হৈছে এটা শস্যবীজৰ উপমাৰ নিচিনা, সেইটোৱে গজায় সাতটি শীহ, প্ৰতিটো শীহত থাকে এশকৈ গুটি। (এই সাতশ গুণ বৃদ্ধিৰ উপৰি) আল্লাহে বহুগুণিত কৰে যাৰ কাৰণে তেওঁ (উচিত বুলি) বিবেচনা কৰে; কাৰণ আল্লাহ মহাদানশীল, সৰ্বজ্ঞাতা।

২৬২ যিসকলে সিহঁতৰ ধন-সম্পত্তি আল্লাহৰ পথত খৰচ কৰে, তাৰ পিছত যি সিহঁতে খৰচ কৰিছে তাৰ পাচে পাচে নাযায় (সাহায্যপ্ৰাপ্ত লোকৰ) শলাগ পাবলৈ বা (অপমানৰ দ্বাৰা) আঘাত হানিবলৈ, সেইসকলৰ নিমিত্তে পুৰস্কাৰ (নিৰ্ধাৰিত) আছে সিহঁতৰ প্ৰভুৰ দৰবাৰত; গতিকে সেইসকলৰ ওপৰত (আল্লাহৰ অসন্তোষ বা শাস্তিৰ) কোনো ভয় নাই আৰু সেইসকলে নিজেও অনুতাপ কৰিব নালাগিব।

২৬৩ সদয় আলাপ (আৰু সৎ উপদেশ) আৰু (ভুলভ্ৰান্তিৰ বাবে) ক্ষমা কৰা বহুত ভাল সেই দানতকৈ যাক অনুসৰণ কৰা হয় আঘাতৰ দ্বাৰা। আৰু আল্লাহ স্বয়ংসমৃদ্ধ, ধৈৰ্যশীল।

২৬৪ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকৰ দান-বৰঙনিক ব্যৰ্থ কৰি নিদিবা (দান গ্ৰহণকাৰীৰ পৰা) শলাগ লৈ অথবা আঘাত হানি, সেইজনৰ দৰে যি তাৰ ধন-সম্পত্তি খৰচ কৰে মানুহক দেখুৱাবৰ নিমিত্তে, আৰু যি ঈমান নানে আল্লাহৰ প্ৰতি আৰু আখেৰাতৰ দিনত। এতেকে তাৰ উদাহৰণ হৈছে পিছলা পাথৰৰ উপমাৰ নিচিনা, যাৰ ওপৰত আছে ধূলি-মাটি (য'ত ছটিয়াই দিয়া শস্যবীজে শিপা মেলিব নোৱাৰে), তাৰ পিছত তাৰ ওপৰত নামে ধাৰাসাৰ বৰষুণ, গতিকে (সকলো মাটি ধুই নি) তাক পেলাই ৰাখে খালি কৰি। সিহঁতে (মানুহ-দেখুওৱা বদান্যতাৰ দ্বাৰা) যি অৰ্জন কৰিছে তাৰ একোৰেই ওপৰত সিহঁতৰ অধিকাৰ নাথাকে। আৰু আল্লাহে অবিশ্বাসী লোকসকলক হেদায়ত নকৰে।

২৬৫ আৰু যিসকলে নিজৰ ধন-দৌলত খৰচ কৰে আল্লাহৰ সন্তুষ্টি কামনা কৰি, আৰু সিহঁতৰ আত্মাৰ দৃঢ়প্ৰত্যয় জন্মোৱাৰ কাৰণে, এইসকলৰ উদাহৰণ হৈছে টিলাৰ ওপৰৰ বাগানৰ উপমাৰ দৰে, যাৰ ওপৰত নামে ধাৰাসাৰ বৰষুণ, ফলতে তাৰ খাদ্যশস্য দ্বিগুণ হৈ আহে; আৰু যদি তাত বৃষ্টিধাৰা নপৰেও তেন্তে নিয়ৰেই (যথেষ্ট)। আৰু তোমালোকে যি কৰা আল্লাহ তাৰ দৰ্শক।

২৬৬ তোমালোকৰ কোনোবাই কি আশা কৰে যে তাৰ নিমিত্তে খাজুৰ আৰু আঙুৰৰ এখন বাগান হওক, যাৰ তলেদি বৈ যায় নিজৰাবিলাক, তাৰ কাৰণে তাতে ৰৈছে সকলোৰকমৰ ফল-ফচল, আৰু তাক ধৰিলে বাৰ্দ্ধক্যই অথচ তাৰ ল'ৰা-ছোৱালী দুৰ্বল; এনে অৱস্থাত তাক (—বাগানক) আগুৰি ধৰিলে ধুমুহা-বতাহে, য'ত ৰৈছে জুইৰ হলকা, ফলত সেইটো পুৰি গ'ল। এইদৰে (উদাহৰণ, উপমা ইত্যাদিৰ জৰিয়তে) আল্লাহে তোমালোকৰ নিমিত্তে তেওঁৰ বাণীসমূহ সুস্পষ্ট কৰি থাকে যাতে তোমালোকে (এই বিষয়ত) চিন্তা কৰিব পাৰা।

পৰিচ্ছেদ - ৩৭

২৬৭ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! (আল্লাহৰ উদ্দেশ্যে দান-খয়ৰাতত) খৰচ কৰা ভাল বিষয়বস্তু যি তোমালোকে উপাৰ্জন কৰা আৰু তাৰ পৰা যি আমি তোমালোকৰ কাৰণে মাটিৰ পৰা উৎপাদন কৰোঁ, আৰু যি নিকৃষ্ট তাৰ পৰা খৰচ কৰিবলৈ সংকল্প নকৰিবা যেতিয়া তোমালোকে নিজেই তাৰ গ্ৰহণকাৰী নোহোৱা— ইয়াৰ প্ৰতি উপেক্ষা কৰাৰ বাহিৰে। আৰু জানি ৰাখা, প্ৰকৃততে আল্লাহ স্বয়ংসমৃদ্ধ, পৰম প্ৰশংসিত।

২৬৮ চয়তানে তোমালোকক দৰিদ্ৰতাৰ ধমক দিয়ে (অৰ্থাৎ দান-দক্ষিণা দিলে তোমালোক গৰীব হৈ যাবা বুলি ভয় দেখুৱায়), আৰু তোমালোকক হুকুম কৰে (কাৰ্পণ্য তথা) গৰ্হিত কামলৈ, অথচ আল্লাহে তোমালোকক প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে তেওঁৰ পৰা (আপদ-বিপদত) পৰিত্ৰাণৰ আৰু (গৰীব হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে) প্ৰাচুৰ্যৰ। আৰু আল্লাহ মহাবদান্য, সৰ্বজ্ঞাতা—

২৬৯ তেওঁ জ্ঞানদান কৰে যাকেই (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰে; আৰু যাক জ্ঞান দিয়া হয় তাক অৱশ্যেই অপাৰ কল্যাণ দিয়া হৈছে। আৰু বোধশক্তিৰ অধিকাৰীৰ বাহিৰে আন কোনেও (জ্ঞানৰ মূল্য) বুজিব নোৱাৰে।

২৭০ আৰু দানৰ কাৰণে যিকিবা তোমালোকে খৰচ কৰা অথবা ব্ৰতৰ কাৰণে যিয়েই তোমালোকে সংকল্প কৰা, নিসন্দেহে আল্লাহে সেইটো জানে। আৰু অন্যায়কাৰীসকলৰ কাৰণে সাহায্যকাৰী কোনোৱে নাই।

২৭১ তোমালোকে (জনসাধাৰণক প্ৰেৰণা যোগাবলৈ গৈ) যদি দান-খয়ৰাত প্ৰকাশ কৰা তেন্তে সেইটো কিমান যে ভাল। আৰু যদি সেইটো গোপনে ৰাখা আৰু দুখীয়াবিলাকক দান কৰা (যাতে দান গ্ৰহণকাৰী কোনো ধৰনে হেয় হ'ব লগা নহয়) তেনেহ'লে তোমালোকৰ কাৰণে সেইটো অতি উত্তম। আৰু তোমালোকৰ গৰ্হিত ক্ৰিয়াকৰ্মৰ পৰা (ইয়াৰ দ্বাৰা) তোমালোকৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হ'ব। আৰু তোমালোকে যি কৰিছা আল্লাহ তাৰ ওয়াকিফহাল।

২৭২ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতক হেদায়ৎ কৰাৰ দায়িত্ব তোমাৰ ওপৰত নহয়, কিন্তু আল্লাহে হেদায়ৎ কৰে যিসকলক তেওঁ ইচ্ছা কৰে। আৰু ভাল বস্তুৰ যিকিবা তোমালোকে খৰচ কৰা সেইখিনি তোমালোকৰ নিজৰেই (উপকাৰৰ) নিমিত্তে; আৰু তোমালোকে আল্লাহৰ সন্তুষ্টি লাভৰ উদ্দেশ্যৰ বাহিৰে (আন কামত নিজৰ ধন-সম্পত্তি) খৰচ নকৰিবা। আৰু ভাল যিকিবা তোমালোকে খৰচ কৰা সেইখিনি তোমালোকক (বহুগুণে বঢ়াই) প্ৰতিদান দিয়া হ'ব, আৰু তোমালোকৰ প্ৰতি (কোনো ধৰণে) অন্যায় কৰা নহ'ব।

২৭৩ (ব্যক্তিগতভাৱে দান) দুখীয়াসকলৰ কাৰণে যিসকল আল্লাহৰ পথত (পঙ্গু হৈ, অথবা নিৰাপত্তাৰ অভাৱত) বাধাগ্ৰস্ত হৈ পৰিছে— সেইসকল পৃথিৱীত (জীৱিকা অৰ্জনৰ কাৰণে) ঘূৰা-ফুৰা কৰিব নোৱাৰে। নজনা লোকে এওঁলোকক ধনী বুলি ভাবে (লোকৰ ওচৰত হাতপতাৰ পৰা) এওঁলোক বিৰত থকাৰ কাৰণে। তুমি এওঁলোকক চিনিব পাৰিবা তেওঁলোকৰ চেহেৰাতে। তেওঁলোকে আনৰ ওচৰত ধৰনা দি ভিক্ষা নকৰে। আৰু ভাল বস্তুৰ যিকিবা তোমালোকে খৰচ কৰা তেন্তে সেইবিষয়ে আল্লাহ নিশ্চয় সৰ্বজ্ঞাতা।

পৰিচ্ছেদ - ৩৮

২৭৪ যিসকলে তেওঁলোকৰ ধনদৌলত ৰাতিয়ে আৰু দিনে (আল্লাহৰ পথত) গোপনে আৰু প্ৰকাশ্যভাৱে খৰচ কৰি থাকে, তেওঁলোকৰ পুৰস্কাৰ ৰৈছে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ দৰবাৰত; আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত (আল্লাহৰ অসন্তুষ্টিৰ) কোনো ভয় নাই, আৰু তেওঁলোকে নিজে অনুতাপো নকৰিব।

২৭৫ যিসকলে (গৰীব-দুখীয়াক সা-সহায় কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সিহঁতৰ পৰা) সুত খায় সিহঁতে (পোন হৈ মূৰ তুলি) থিয় দিব নোৱাৰে তাৰ দৰে (কুঁজা হৈ) থিয় দিয়াৰ বাহিৰে যাক চয়তানে তাৰ স্পৰ্শৰ দ্বাৰা (ৰাজহাড় ভাঙ্গি দি মাটিত) পেলাই দিছে। এনে হ'ব (সুতখোৰৰ অৱস্থা) কিয়নো সিহঁতে কয়— "বেহা-বেপাৰ অৱশ্যে সুতখোৰিৰ নিচিনাই।" কিন্তু আল্লাহে বৈধ কৰিছে ব্যৱসায়, অথচ নিষেধ কৰিছে সুত খোৱা। এতেকে যাৰ ওচৰলৈ তাৰ প্ৰভুৰ পৰা এই নিৰ্দেশ আহে আৰু সেইজনে (এতিয়াৰে পৰা সুত গ্ৰহণত বা প্ৰদানত) বিৰত হয় সেইজনৰ (সকলো) বিষয় ৰ'ল আল্লাহৰ ওচৰত। আৰু যি (পুনৰায় সুত-খোৱাত) উভতি যায় সিহঁতেই হৈছে (দুযখৰ) জুইৰ বাসিন্দা, ইয়াতে সিহঁত থাকিব দীৰ্ঘকাল।

২৭৬ (সভ্যতাৰ বিকাশৰ লগেলগে) আল্লাহে সুতখোৰিক নিপাত কৰিছে, আৰু দান-খয়ৰাতক অগ্ৰগামী কৰিছে। আৰু আল্লাহে অবিশ্বাসী পাপীসকলক ভাল নাপায়।

২৭৭ নিসন্দেহে যিসকলে ঈমান আনিছে আৰু সৎকাম কৰে, আৰু নামায কায়েম কৰে আৰু যাকাত দিয়ে, তেওঁলোকৰ কাৰণে নিজ নিজ প্ৰতিদান (নিৰ্ধাৰিত) ৰৈছে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ দৰবাৰত; আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত কোনো ভয় নাই আৰু তেওঁলোকে নিজে কেনো অনুতাপো নকৰিব।

২৭৮ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! আল্লাহক ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰা আৰু সুতৰ বাবদ বাকী থকা যি (পাওনা) আছে সেইখিনি এৰি দিয়া, যদিহে তোমালোকে ঈমানদাৰ হোৱা।

২৭৯ কিন্তু যদি তোমালোকে (সেইটো) নকৰা তেন্তে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ পৰা সংগ্ৰামৰ ঘোষণা জানি ৰাখা। আৰু যদি তোমালোক (আল্লাহৰ পিনে) ঘূৰা (আৰু সুতখোৱা বন্ধ কৰা) তেন্তে তোমালোকৰ নিমিত্তে ৰ'ল তোমালোকৰ ধন-সম্পত্তিৰ মূলধন। অত্যাচাৰ নকৰিবা আৰু অত্যাচাৰিতও নহ'বা।

২৮০ আৰু যদি সি (—দেনদাৰ) অভাৱগ্ৰস্ত হয় তেন্তে অৱকাশ দিবা (সেইজনৰ) সচ্ছলতা অহা লৈকে। ওপৰঞ্চি যদি তোমালোকে (সেই ঋণৰ টকা) দান কৰি দিয়া তেন্তে তোমালোকৰ কাৰণে আৰু উত্তম,— যদি তোমালোকে জানিলাহেঁতেন।

২৮১ আৰু হুচিয়াৰ হোৱা (শেষ বিচাৰৰ) সেইদিন সম্বন্ধে যিদিনা তোমালোকক ফিৰাই অনা হ'ব আল্লাহৰ তৰফলৈ, তেতিয়া প্ৰত্যেক লোককে পুৰাপুৰি প্ৰতিদান দিয়া হ'ব (ভাল-বেয়া) যি তেওঁ অৰ্জন কৰিছে, আৰু সিবিলাকক অন্যায় কৰা নহ'ব।

পৰিচ্ছেদ - ৩৯

২৮২ হে-ৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকে যেতিয়া কোনো লেনদেন নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ কাৰণে সম্পাদিত কৰা তেতিয়া সেইটো লিখি ৰাখা, আৰু লেখকজনে যেন তোমালোকৰ মাজত (লেনদেনৰ চৰ্তাৱলী) লিখি ৰাখে ন্যায়সঙ্গতভাৱে; আৰু লেখকে যেন লিখিবলৈ অস্বীকাৰ নকৰে, কিয়নো আল্লাহে তেওঁক (দলিলপত্ৰ লিখাৰ বিদ্যা) শিকাইছে, এতেকে তেওঁ লিখক। আৰু যাৰ ওপৰত দেনাৰ দায়িত্ব সিজনে কৈ যাব (কি চৰ্তাৱলী লিখিব লাগে), আৰু সেইজনে তেওঁৰ প্ৰভু আল্লাহক যেন ভয়-ভক্তি কৰে, আৰু তাৰ পৰা (অৰ্থাৎ ঋণৰ পৰিমাণৰ বা তাৰ চৰ্তাৱলীত) একো যেন কম নকৰে। কিন্তু যাৰ ওপৰত দেনাৰ দায় সিজন যদি (নাবালক বা বৃদ্ধ-অথৰ্ব হোৱা বাবে) অল্পবুদ্ধি বা দুৰ্বল হয় অথবা (কি লিখিব লাগে) সেইখিনি কৈ যোৱাত অপাৰগ হয় তেন্তে সিজনৰ অভিভাৱকে (বা এটৰ্নিয়ে) কৈ যাব ন্যায়সঙ্গতভাৱে। আৰু তোমালোকে পুৰুষসকলৰ পৰা দুজন সাক্ষীক সাক্ষী মনোনীত কৰা। কিন্তু যদি দুজন পুৰুষ (পাবলৈ) নাই তেন্তে এজন পুৰুষ আৰু দুগৰাকী মহিলাক (নিযুক্ত কৰিবা)— তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা যাক তোমালোকে সাক্ষী মনোনীত কৰা, যাতে তেওঁলোক দুইজনীৰ এজনীয়ে যদি ভুল কৰে তেন্তে তেওঁলোকৰ অন্য গৰাকীয়ে মনত পেলাই দিব। আৰু সাক্ষীসকলে যেন (সত্য কথা প্ৰকাশত) অস্বীকাৰ নকৰে যেতিয়া তেওঁলোকক মতা হয়। আৰু এইটো (চুক্তি) লিখি যোৱাত অমনোযোগী নহ'বা—(লেনদেনৰ পৰিমাণ) সৰুৱেই হওক বা ডাঙৰেই হওক— তাৰ (পৰিশোধৰ) মিয়াদকে ধৰি। এইটো আল্লাহৰ কাষত বেচি ন্যায়সঙ্গত আৰু সাক্ষ্যৰ কাৰণে বেচি নিৰ্ভৰযোগ্য, আৰু (দেনা-পাওনা মিটাবলৈ গৈ সেইসম্পৰ্কে) তোমোলোকে যাতে সন্দেহ নকৰা সেইকাৰণেও ই আটাইতকৈ ভাল; অৱশ্যে হাতৰ কাষৰে পণ্য সামগ্ৰী হ'লে তোমালোকৰ মাজত তাৰ (নগদ) বিনিময়ৰ ক্ষেত্ৰ ব্যতিৰেকে, তেতিয়া তোমালোকৰ অপৰাধ নহ'ব যদি তোমালোকে সেইটো লেখালেখি নকৰা। আৰু সাক্ষী ৰাখিবা যেতিয়া তোমালোকে (কোনো মূল্যবান বস্তু) বেচা-কিনা কৰা। আৰু (মনত ৰাখিবা—) লেখক যাতে ক্ষতিগ্ৰস্ত নহয় আৰু সাক্ষীও যাতে (ক্ষতিগ্ৰস্ত) নহয়। কিন্তু যদি তোমালোকে (তেওঁলোকৰ ক্ষতি সাধন) কৰা তেন্তে সেইটো অৱশ্যে তোমালোকৰ পক্ষে পাপাচাৰ হ'ব। আৰু আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰিবা, কাৰণ আল্লাহে তোমালোকক (লেন-দেনৰ নিয়ম-কানুন) শিকাইছে। আৰু আল্লাহ সকলো বিষয়সম্বন্ধে সৰ্বজ্ঞাতা।

২৮৩ আৰু যদি তোমালোক ভ্ৰমণত থাকা আৰু (লেন-দেন লিখি ৰাখিবলৈ) লেখক নোপোৱা তেন্তে (কোনো সম্পত্তি) বন্ধক ল'ব পাৰা। কিন্তু তোমালোকৰ যদি কোনোবাই আনজনক বিশ্বাস কৰে তেন্তে যাক বিশ্বাস কৰা হ'ল সিজনে সেইজনৰ আমানত ফিৰত দিয়ক, আৰু তেওঁৰ প্ৰভু আল্লাহক ভয়-ভক্তি কৰক। আৰু সাক্ষ্য গোপন নকৰিবা; কাৰণ যি তাক গোপন কৰে তাৰ হৃদয় নিসন্দেহে পাপিষ্ঠ। আৰু তোমালোকে যি কৰা আল্লাহ সেইসম্বন্ধে সৰ্বজ্ঞাতা।

পৰিচ্ছেদ - ৪০

২৮৪ আল্লাহৰেই হ’ল যিকিবা আছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু যিকিছু আছে পৃথিৱীত। আৰু তোমালোকৰ অন্তৰত যি আছে সেইটো প্ৰকাশ কৰা বা সেইটো (দমন কৰি) লুকাই ৰাখা, আল্লাহে তাৰ কাৰণে তোমালোকৰ হিচাপ-নিকাচ ল’ব। তাৰ পিচত যাকে তেওঁ ইচ্ছা কৰিব পৰিত্ৰাণ কৰিব আৰু যাকে ইচ্ছা কৰিব শাস্তিও দিব। আৰু আল্লাহ সকলোবিষয়ৰ ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।

২৮৫ ৰছুলজনে (—মুহাম্মদ-ছাঃ-এ) ঈমান আনিছে যি তেওঁৰ প্ৰভুৰ পৰা তেওঁৰ ওচৰত অৱতীৰ্ণ হৈছে, আৰু বিশ্বাসীসকলেও (তাতে ঈমান আনিছে)। (তেওঁলোকৰ) সকলোৱে ঈমান আনিছে আল্লাহত, আৰু তেওঁৰ ফিৰিশ্বতাসকলত, আৰু তেওঁৰ কিতাপসমূহত, আৰু তেওঁৰ ৰছুলসকলত— (আৰু তেওঁলোকে ঘোষণা কৰে) “আমি তেওঁৰ ৰছুলসকলৰ কোনো এজনৰ মাজতো কোনো পাৰ্থক্য নকৰো।” তেওঁলোকে আৰু কয়— “আমি (তোমাৰ বাণী) শুনো আৰু (তোমাৰ নিৰ্দেশ) আমি পালন কৰো; (এতেকে) হে আমাৰ প্ৰভু! তোমাৰ পৰিত্ৰাণ (কামনা কৰিছো), আৰু তোমাৰেই ওচৰত (আমাৰ) গন্তব্য পথ।”

২৮৬ আল্লাহে কোনো সত্ত্বাৰ ওপৰত সেইজনৰ ক্ষমতাৰ অতিৰিক্ত দায়িত্ব চপাই নিদিয়ে। তাৰ বাবে (লাভৰ ভাগ) ৰৈছে সি যি অৰ্জন কৰিছে, আৰু তাৰ প্ৰতিকূলে (লোকচানৰ ভাগ) ৰৈছে সি যি অৰ্জন কৰিছে। (প্ৰকৃত ঈমানদাৰসকলে সকলো অৱস্থাতে প্ৰাৰ্থনা কৰে—) “আমাৰ প্ৰভু! আমাক সাৰটি নধৰিবা যদি আমি (কৰ্তব্য পালন কৰা) পাহৰি যাওঁ অথবা ভুল কৰো; হে আমাৰ প্ৰভু! আৰু আমাৰ ওপৰত তেনে বোজা চপাই নিদিবা যেনেকৈ তুমি সেইটো চপাইছিলা সেইবিলাকৰ ওপৰত যিবিলাক আছিল আমাৰ পূৰ্বৱৰ্তী; আমাৰ প্ৰভু! আৰু আমাৰ ওপৰত তেনে ভাৰ উঠাই নিদিবা যিটোৰ (বহন কৰাৰ) সামৰ্থ্য আমাৰ নাই। এতেকে তুমি আমাক ক্ষমা কৰি দিয়া, আৰু আমাক তুমি ৰক্ষা কৰা, আৰু আমাৰ প্ৰতি তুমি কৰুণা বৰ্ষণ কৰা। (কিয়নো) তুমিয়েই আমাৰ পৃষ্ঠপোষক, এতেকে অবিশ্বাসিগোষ্ঠীৰ বিৰুদ্ধে আমাক তুমি সহায় কৰা।”

* * * * * * * * * * * *